

# Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2004/36 (28) ● 11 Eylül 2004 ● 500 000 TL

## Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı gündemde...

# Tecride, tek tip elbiseye, zorunlu çalıştırmaya karşı mücadeleye!

3. sayfa...  
Yeni Ceza İnfaz  
Yasa Tasarısı  
gündemde...  
Tecride, tedaviye,  
köleliğe karşı  
mücadeleye!

8. sayfa...  
Metaldeki ve  
Tekstildeki toplu işçi  
sözleşmeleri  
görüşmeleri kritik  
önemdedir...

11. sayfa...  
Irak direnişli  
işgalcilerin saldırı ve  
manevralarına rağmen  
ilerliyor

Orta sayfa...  
Büyük saldırıya  
sahte gerekçeler...

19. sayfa...  
Almanya'da  
sermayenin  
saldırılarına karşı  
emekçilerin  
protestoları sürüyor

29. Sayfa...  
Victor Jara:  
fiili'nin  
ölümsüz flakası



# İÇİNDEKİLER

Tecride, tretmana, köleliğe karşı mücadeleyle! . . . . .	3
Yeni CEZA İNFAZ YASASI aslına uygundur/görölmüştür! . . . . .	4
“Anadilde eğitim hakkı!” kararlılıkla savunulmalıdır! . . . . .	5
Halkların katili NATO defolsun! . . . . .	6
Sarıgazi Şenlikleri’nde AKP ve jandarmaya büyük öfke . . . . .	7
Metaldeki ve Tekstildeki toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri kritik önemdedir	8
Philips tekelinin işçi kanı üzerine kurulu dünyası . . . . .	9
Zina sorunu üzerine . . . . .	10
rak direnişi işgalcilerin saldırı ve manevralarına rağmen ilerliyor . . . . .	11
Savaş çetesi halklara karşı yeni cepheler açmaya hazırlanıyor . . . . .	12
Birleşmiş Milletler emperyalist saldırganlığın hizmetinde . . . . .	13
2 Eylül günü Kırac jandarması tarafından gözaltına alınan Castleblair işçileriyle konuştuk . . . . .	14
Sportif aktiviteler işçileri kaynaştırıyor . . . . .	15
Büyük saldırıya sahte gerekçeler (Orta sayfa) . . . . .	16-17
Çeşitli kentlerde “Pazartesi eylemi” . . . .	18
Almanya’da sermayenin saldırılarına karşı emekçilerin protestoları sürüyor . . . . .	19
OPEL’de saldırı hazırlıkları . . . . .	20
Liseli Genç Komünistler yeni döneme hazır! . . . . .	21
İLGP’nin paralı eğitime karşı mücadelesi sürecektir . . . . .	22
Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması’na katılan yoldaşların anlatımlarından . . . . .	23
Okur anketi çalışmasından gözlemler . . . . .	24
Sefaköy’de coşkulu 10. yıl etkinliği . . . .	25
Despotik siyaset tarzı, demokrasi ve “biz” . . . . .	26
OSB-İMES Bülteni’nden . . . . .	27
İnfaz yasasıyla zindanlara yönelik kapsamlı saldırı tamamlanmak isteniyor . . . . .	28
Victor Jara: Şili’nin ölümsüz şarkısı . . . .	29
F Tipi yaşam nasıldır? . . . . .	30
Mücadele Postası . . . . .	31

Sosyalizm İçin

## Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2004/36 (28) ● 11 Eylül 2004

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN  
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

### Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.  
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39  
Fax: 0 (212) 6356993  
e-mail: kb1@tnn.net  
Web: http://www.kizilbayrak.de  
http://www.kizilbayrak.org  
http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık  
İSTANBUL  
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:  
YAYSAT

## Kızıl Bayrak'tan

12 Eylül askeri faşist darbesinin 24. yılındayız. 12 Eylül bir karşı-devrim saldırısıydı. ‘70 yılların ortasından itibaren yaşanan devrimci yükselişi kırmak, bu yükseliş içinde güçlenen devrimci hareketi ezmek, bunalımdaki ekonominin zorunlu kıldığı yoğun sömürüye dayalı sosyal yıkım politikalarını uygulayabilmek vb. iç nedenlere olduğu kadar bir dizi dış nedene de bağlı olarak gündeme geldi.

Darde, bir grup faşist generalin değil, sermaye sınıfının ve emperyalist müttefiklerinin bir genel saldırısıydı. Generaller sadece bu saldırının uygulayıcısıydılar. Gerisinde sermaye sınıfı vardı. Uygulanan tüm temel politikalar sermaye düzeninin zorunlu ihtiyaçlarını karşılıyor ve onun çıkarlarına hizmet ediyordu. “12 Eylülcüler” yalnızca uygulayıcı ve hizmetkar konumundaydılar.

“12 Eylülcüler” keyiflerinden ya da kaprislerinden değil, kapitalist düzenin genel çıkarları ve sermaye sınıfının ihtiyaçları gerektirdiği için iktidara geldiler.

12 Eylül darbesinin yıldönümünde darbeci generallerin yargılanması ya da “12 Eylül yargılsın!” talebiyle kanlı icraatları uygulayan dönemin yöneticilerine şu ya da bu biçimde faturu edilmesi, burjuva düzen ve egemenliğin sürdürülmesi demektir. Bir dönem uygulanan kanlı politikaları o dönemin yöneticilerine fatura ederek düzeni sürdürmek, kötülüklerin düzenden ve egemen sınıftan değil de, şu ya da bu bu kişi, parti ya da klikten kaynaklandığını iddia etmek, düzeni ve egemen sınıfı aklamak anlamına gelecektir. Yakın dönem dünya tarihi bunun sayısız örneğiyle doludur.

12 Eylül darbesinin yıldönümünde “12 Eylülcüler”in yargılanması talebiyle sınırlı bir girişimin ortaya çıkaracağı sonuç düzenin aklanması olacaktır. Burjuva düzeni ve sınıfı hedeflemeyen, sadece karşı-devrim döneminin yöneticilerini hedef tahtası haline getiren bir mücadele eğriti ve düzen

içi kalmaya mahkumdur. Oysa asıl hedeflenmesi gereken sermaye düzeninin ve sınıfının kendisidir.

\*\*\*

**Ekim Gençliği**’nin Eylül tarihli 75. sayısı çıktı. Okurlarımız **Ekim Gençliği**’nin yeni sayısını tüm Yaysat bayiilerinden ve kitapçılardan temin edebilirler.





## Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı gündemde...

# Tecride, tretmana, köleliğe karşı mücadeleyle!

*Yeni Ceza İnfaz Yasası tümüyle intikamcı bir mantıkla hazırlanmıştır. Bu yasa F tiplerine geçişin ikinci aşamasıdır. Devlet zindanlarda tecrit, baskı ve zulmü daha da ağırlaştırmayı hedefliyor.*

*Ancak bilinen bir gerçek var ki, o da bu ülkenin bir devrim toprağı olduğudur. Onca işkence ve katliama rağmen bugüne kadar devrimci irade kıralamamış, devrimci değerleri yoketmek mümkün olamamıştır. Devrimci tutsaklar her zaman yaptıkları gibi siyasal kimliklerine yönelen bu saldırıya da direnişle yanıt vereceklerdir.*

Devletin devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve yok etme saldırısı doğrultusunda son beş yıldır attığı adımlar biliniyor. Bu saldırılara karşı devrimci tutsakların tüm cezaevlerinde sergiledikleri kararlı direnişler de... 19 Aralık katliamından bugüne kadar tecrite karşı mücadele, ölüm orucu ve farklı direniş biçimleriyle sürüyor.

Ancak sermaye devleti saldırılarına hız kesmeden devam ediyor ve yeni saldırı planları hazırlıyor. Her adımda tutsakların yok edilmesi, düşüncelerinden arındırılması, teslim alınması amaçlanıyor. Saldırının özü son derece açık. İçeride bu toplumun en ileri, en diri güçleri olan devrimci tutsaklar ezilip sindirilecek; böylece dışarıda da işçi ve emekçilere, onların en ileri güçlerine gözdağı verilerek haklı mücadeleleri bastırılacak...

Devletin bu politika doğrultusunda attığı son adım Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı. Baştan sona faşist zihniyetle hazırlanan bu yasa tasarısı bugüne kadar süren saldırıların yasallaştırılmasını ve daha da boyutlanarak artırılmasını hedefliyor.

### **Tecrit ve izolasyon ağırlaştırılıyor, baskı ve saldırılar artıyor!**

Tasarının 32. maddesi şöyle: “Hükümlüler yukarıda sayılı haller dışında...(revir, hastane, ziyaret vb..) odalarında barındırılmayan diğer hükümlülerle temas edemezler, nöbetçi infaz ve koruma memurlar, ve kurumun diğer görevlileri ile ivedi haller dışında bireysel temaslarda bulunamazlar. Toplu halde temas yasaktır.”

Tasarıda bahsedilen sistem F tipleridir. F tiplerindeki tek kişilik ve üç kişilik hücre uygulaması tanımlanmaktadır. Bu haliyle tecrit uygulamasının bir kez daha yasal forma kavuşturulduğu görülüyor. Ancak tasarı, tutsakların birbirlerinden ve dışarıdan yalıtılmasını esas almakla da yetinmiyor. Tutsakları “hasta” görerek onların “iyileştirilmesini” planlıyor. Yani yasa tasarısının dayandığı mantık tretmandır. Tüm diğer hususlar da buna göre belirlenmiştir. Örneğin hükümlülerin gözlem ve sınıflandırılması (madde 21) diye bir madde hazırlanmıştır. Bu, gözlem aşamasında tutsağın “yıldırılması” ve tretmana hazırlanması için ara aşama olarak düşünülmüştür.

24. maddeden itibaren güvenlik programına uyum, iyileştirme programlarına tam uyum yükümlülükleri konulmuştur. Bu programlara göre, devrimci tutsağın

hasta olduğu kabul edilerek iyileşebilmesi için önüne koyulan programa katılması beklenmektedir. Reddedildiği koşullarda ise ağırlaştırılmış disiplin uygulamaları hayata geçirilecektir. Bu iyileştirme programlarının tutsağı devrimci değerlerinden, ideallerinden koparmak ve hiçleştirmek anlamına geldiği ise yeterince açıktır.

İyileştirme programlarına kopmaz bir şekilde bağlı olarak disiplin mevzuatı sıralanmaktadır. Aslında büyük çoğunluğu 4 yıla yakın bir süredir karşılaştığımız uygulamalardır. Ancak daha vahşi, kapsamlı ve ağırlaştırılmış ceza uygulamalarını içermektedir.

36. maddede disiplin cezaları şöyle sıralanmaktadır.

- Kınama
- Bazı etkinliklere katılmaktan alıkoyma
- İş karşılığı verilen ücretten kesme veya işten bütünüyle yoksun bırakma
- Haberleşme ve iletişim araçlarından yoksun bırakma veya kısıtlama
- Ziyaretçi kabulünden yoksun bırakma,
- Hücreye koyma
- Koşullu salıvermenin geri bırakılması
- Bir kurumdan diğer kuruma nakletme veya nakletmeme olarak tanımlanmış.

Tüm bu disiplin suçlarının somutta nasıl uygulanacağına bir gözatalım. Nefes almanın bile suç olduğunu, tutsağın attığı her adımın disiplin suçuna denk geldiğini, yaşamın cehenneme çevrileceğini görmek için birkaç örnek verelim.

Mektuplarınızda tehdit, hakaret vb. sözler varsa, idarece belirtilen miktardan fazla para bulunduruyorsanız, yatma planına uymuyorsanız, duvarlara afiş asıyorsanız, idarece alınacak sağlık önlemlerine uymuyorsanız, kurumda gereksiz yere gürültü yapıyorsanız kınama cezası alabilirsiniz.

Protesto amacıyla idarece verilen yemeği almama eylemine katıldığınızda, kurum işyurdu yönetim kurulunca uygun görülen işte çalışmadığınızda, herhangi bir şeyi protesto etmek için toplu olarak sessiz direnişte bulunduğunuzda, gereksiz yere marş söylediğinizde ya da slogan attığınızda, haberleşme ve iletişim olanaklarından yoksun bırakılırsınız. Bu uygulamanın sonucu şudur: Bir aydan 3 aya kadar mektup ve telgraf yollama, televizyon izleme, radyo dinleme, mektup ve telgraf alma, gazete, dergi, kitap ve diğer iletişim araçlarından faydalanma hakkından



yoksun kalmak.

Sayım yapılmasına, aramaya karşı çıktığınızda, hükümlülerin eğitim, kültür, sportif vb. çalışmalara katılmasını engellediğinizde ziyaretçi görüşünden menedilirsiniz.

Kurum tesislerine, araç ve gereçlerine zarar verdiğinizde, firara teşebbüs ettiğinizde, isyana kalkıştığınızda, kurum personeline hakaret ve tehditte bulunduğunuzda, hücre cezasına çarptırılırsınız.

İsyan çıkarttığınızda, kuruma ağır zarar verdiğinizde, görevlilere karşı her türlü etkili eylemde bulunduğunuzda, görevlileri rehin aldığınızda, her türlü yayın, bez afiş, pankartı kurumların herhangi bir yerine astığınızda, eğitim ve propaganda faaliyetleri yaptığınızda koşullu salıverilme hakkınızı da kaybedersiniz.

Bugüne kadar F tiplerinde tutsakların direncini kırabilmek için akla mantığa sığmayacak birçok keyfi uygulama gerçekleşti. İşte bu yasa tasarısı ile yıldırma ve teslim almaya dönük keyfi uygulamalar daha da ağırlaştırılarak yasal zemine kavuşturuluyor. Devrimci değerlerinizi korumak, hatta insani haklarınızı talep edebilmek bile saldırı ve ceza konusu olabiliyor. Bu cezaların doğal sonucu ise tecritin daha da ağırlaştırarak sürmesi oluyor.

### **Açlık grevlerine müdahale yasalaşiyor!**

Devlet, dört yıl önce başlayan Ölüm Orucu direnişinde, direnişi kırmak amacıyla zorla müdahalelere başvurmak zorunda kaldı. Ancak bu yöntem de devrimci iradeyi kırmakta sonuç alıcı olmadı. Cezaevlerinde etkili bir eylem biçimi olan açlık grevi ve ölüm orucuna başvurulmasını engellemek, mevcut direnişi kırmak, dışarıda oluşan desteği ortadan kaldıracılabilmek amacıyla yasanın bu

maddesi gündeme getirilmiştir.

Direnişçilere müdahaleyi meşrulaştırmak için dile etirilen “mahkumların yaşamından sorumluluk duymak” vb. gerekçelerin zerrece gerçekliği yoktur. Tutsağın iradesini tanımayarak ve hekimler de bu uygulamaya ortak edilerek suç işlenmektedir. Geçmiş dönemde Dünya Sağlık Birliği’nin Tokyo ve Malta deklerasyonlarında açıkladıkları kararlar çiğnenmektedir.

Ölüm Orucu sürecinde de yakından tanık olduğumuz gibi, bu müdahaleler birçok tutsağın sakat kalmasına yolaçmıştır. Dolayısıyla yasanın bu maddesi de intikamcı zihniyetin bir parçasıdır.

### Zorunlu çalıştırma getiriliyor!

Tasarının en can alıcı maddelerinden biri zorunlu çalıştırma. Yasa tasarısına göre onbinlerce hükümlünün zorla çalıştırılması hedefleniyor. Buna göre tutsaklar düşük bir ücretle cezaevlerinin “işlik” denilen bölümlerinde çalıştırılacaklar.

Zorunlu çalıştırmanın devrimci tutsaklar tarafından hiçbir şekilde kabul edilmesi mümkün değil. Birincisi, özellikle devrimci tutsaklar düşünüldüğünde, bu siyasal bir saldırdır. Emir-komuta ilişkileri içinde baskı altına almanın, tretman uygulamasının bir biçimidir. İkincisi ise, zorunlu çalıştırma tam anlamıyla köleliktir. Çok düşük ücretle ağır koşullarda çalıştırma planlanmaktadır. Dışarıda çok yoğun işsizlik varken, içeride ucuz köle emeğinden büyük kârlar elde edilecektir. Bu daha çok da tekellerin işine yarayacaktır. Başka ülkelerdeki uygulamalar yeterince açıklayıcıdır. Örneğin bugün ABD’nin önde gelen birçok tekel ürünlerini ABD hapishanelerinde de üretmektedir. Bunlar arasında Microsoft, IBM, Boing, Motorola, Nike, Lee gibi isimler yeralmaktadır.

Zorunlu çalışma kabul edilmediği koşullarda devrimci tutsakları ağır disiplin cezaları beklemektedir. Bir takım yasaklama ve engellemeler ile fiziki şiddet birarada uygulanacaktır.

### Tek Tip Elbise (TTE) dayatması!

12 Eylül askeri darbesi sonrasında getirilen tek tip elbise saldırısı, o karanlık dönemlerde devrimci tutsakların çelikten iradesi sonucu püskürtülmüştü. Bugün tek tip elbise saldırısı yeniden devrimci tutsakların karşısına getirilmektedir.

Devrimci tutsakları tek tipleştirmeyi amaçlayan, tretmanın bir başka uygulaması olan TTE’nin kabul edilmesi mümkün değildir. 12 Eylül döneminde gündeme getirilen TTE uygulamasını İstiklal Marşı okutma, askeri eğitim vb. uygulamalar tamamlıyordu. Aynı zihniyet bugün de geçerlidir. Devrimci tutsakların tek tipleştirilerek boyun eğdirilmesi amaçlanmaktadır.

### Aslonan direniş ve devrimci iradedir!

Yeni Ceza İnfaz Yasası tümüyle intikamcı bir mantıkla hazırlanmıştır. Bu yasa F tiplerine geçişin ikinci aşamasıdır. Devlet zindanlarda tecrit, baskı ve zulmü daha da ağırlaştırmayı hedefliyor.

Ancak bilinen bir gerçek var ki, o da bu ülkenin bir devrim toprağı olduğudur. Onca işkence ve katliama rağmen bugüne kadar devrimci irade kıralamamış, devrimci değerleri yoketmek mümkün olamamıştır. Devrimci tutsaklar her zaman yaptıkları gibi siyasal kimliklerine yönelen bu saldırıya da direnişle yanıt vereceklerdir. Ancak bu saldırının püskürtülmesinde asıl sorumluluk dışarıdadır. Zira bu saldırı tüm toplumun tek tipleştirilmesinden, tüm ülkenin hücreye dönüştürülmesinden, tüm emekçilerin kölece sömürü koşullarının ağırlaştırılmasından bağımsız değildir.

Zindanlara yönelen saldırılara bu bilinçe yaklaşmak, devrimci tutsakların mücadelesine omuz vermek ve büyütmek en önemli görevlerimizden biri durumundadır.

# Yeni CEZA İNFAZ YASASI aslına uygundur/görölmüştür!

Yeni Ceza İnfaz Yasası olarak gündemleştirilmeye çalışılan yasa, özünde evlatlarımıza, yakınlarımıza, eşlerimize ve yoldaşlarımıza dayatılan direnme hakkının elinden alınması, Tek Tip Elbise (TTE) ve zorunlu çalıştırma yasasıdır.

**ASLINA UYGUNDUR** diyoruz, çünkü yapılan şey 12 Eylül darbesiyle tutsaklara dayatılan imha ve kişiliksizleştirme politikasının bugün de egemenlerin ihtiyaçlarına göre uygulanmasıdır. O gün tutsaklar için ne düşünüyorlarsa bugün daha da boyutlandırarak aynısını düşünüyorlar. O gün de tutsaklar nezdinde teslim almak istedikleri emekçi halkımızdı, bugün de amaçladıkları budur. Zira emperyalizmin ve yerli uşaklarının uyguladıkları küreselleşen baskı, zulüm, sömürü ve meydana gelen devasa işsizler ordusunun varlığı, öfkeyi, başkaldırıyı yaygınlaştırmakta, bu durum meşru direnme hakkını körüklemektedir. İşte yasa bu gelişmeye set vurmayı amaçlamaktır.

Egemenlerin çabaları sadece yeni ceza infaz yasasını çıkarmak üzerine değil, aynı süreçte çıkarmaya çalıştıkları Kamu Yönetim Yasası, Eğitim-Sen’i kapatma davaları vb. olgular birbirini tamamlayan toplumsal gerçeklerimizdir.

**GÖRÖLMÜŞTÜR** diyoruz, bugün dayatılanları içerdeki evlatlarımız, biz aileler, ilerici kamuoyu ve henüz belleğini yitirmemiş toplumun diğer kesimleri 12 Eylül karanlığında yaşamış, görmüş ve karşı durmuştuk. O zaman da dayatılan politikalar deşifre edilmiş ve can kan bedeli haklar kazanılmıştı.

Eğer bir sistem sömürü üzerine kurulmuşsa, ve o sistemde gedikler açılmamışsa ya da sistem tümnden değiştirilmemişse, devletin uygulamaları temelde değişmez. O uygulamalarını ihtiyaçlarına uygun yeniden organize eder. Kısacası ismini değiştirerek halka ve halkın onurlu oğullarına ve kızlarına dayatır. Onların görevi baskıyı ve sömürüyü dayatmak, bizlerin görevi ise bu baskılara karşı durmaktır.

**Yasanın bu kadar ağır gelmesinin ardındaki gerçek nedir?** Birincisi; devletin devrimci tutsakları, yıllardır sürdürdüğü kanlı zulmüne rağmen bir türlü teslim alamaması ve uysal köle haline getirememesidir. İkincisi ise; içine düştükleri krizin her geçen gün biraz daha halkın öfkesine neden olması, toplumsal yaşamı dinamitlemesi ve başkaldırıyı artırmasıdır. Ve bu gerçeğin sömürüye duyduğu muazzam ihtiyaçla harmanlanmasıdır.

Yeni yasanın getirmeye çalıştığı onlarca cezalandırma maddesi özünde şu üç noktada dayatılanların yaşama geçirilmesi içindir. Yani, herhangi bir nedenden dolayı **direnirsen, tavır alırsan, TTE’ye hayır dersen, zorunlu çalışmaya karşı çıkarsan** “belalardan bela beğen” denmektedir. Evlatlarımız ve bizler de “belaların en büyüğü zaten bu dediklerinize uymaktır” deyip, onurumuz, insanlığımız ve aydınlık geleceğimiz için; direnme ruhumuzdan ve pratiğimizden vazgeçmek istemiyoruz.

Halkımızdan anlamasını istediğimiz ve kendi davasının bir parçası olarak görmesini istediğimiz gerçek budur. Hepimiz bilmeliyiz ki bugün hapishanedekilere dayatılanlar asla halka dayatılanlardan özde farklı değildir.

Tutsaklara daha da boyutlandırarak

saldırmalarının ardında yatan gerçeklik onların şahsında topluma gözdağı vermek, gelişebilecek örgütlü mücadelenin önüne set çekebilmektir. “Muhalefet ve mücadele hakkınızı kullanmaya kalkışırsanız bakın sonunuz böyle olur. Diyarbakır, Buca, Ümraniye, Bergama, Ulucanlar, Burdur, 19 Aralık katliamını bunun için yaptım, F Tiplerini bunun için inşa ettim, TTE’yi, zorunlu çalışmayı bunun için dayatıyorum, bilmiş olun” diyor.

(...) 8 metre kareye sıkıştırılan yaşam beyaz ve griye makum edilmek isteniyor.

Aslında yaşama dair ne varsa yok edilmesidir istenen.

Evlatlarımız, yakınlarımız, eşlerimiz, yoldaşlarımız bu kanlı yoketme politikasına karşı direnmeye, toplumun yüz akı olmaya ve siyasî kimliklerini can bedeli korumaya kararlı. ‘80’den beri verdikleri mücadele, F tipleri açılalı beri ödedikleri bedeller bunun garantisidir.

Bu zorlu ve kanlı kavgada kimileri yorgun düşse bile tutsakları bir bütün olarak asla teslim alamayacakları açıktır. Yıllardır mahpustaki yakınlarımızla birlikte gördüğümüz, onuru ve acıyı yudum yudum yaşadığımız gerçekliğimiz budur.

**ONLAR, bu yoketme çemberini kırmaya kararlı, YA BİZ...(!)**

Biz dışarıdakiler üzerimizdeki baskıların F tiplerindekinden bağımsız olmadığını görebilecek miyiz? F tiplerindeki yoketme politikasına karşı çıkarken aslında elimizden alınmaya çalışılan insanca yaşamı savunduğumuzu bilecek miyiz?

Dışarıdakiler ve içeridekilerin bir elmanın yarısı olduğunu, içerinin kazanımlarının, dışarıdaki kazanımları besleyeceğini, dışarının kazanımlarının içerdekileri coşkulandıracağını anlayabilecek miyiz?

Görmek, bilmek, anlamak bugünümüzü ve yarınımızı ortak örmek bugün en çok ihtiyaç duyduğumuz gerçeğimizdir. Bu gerçeğimize kulak verelim ve kendi kaderimizi kendi ellerimize alalım.

Yeni Ceza İnfaz Yasası’nı durduracak/uygulamasını engelleyecek güçler esas olarak tutsaklar, ilerici kamuoyu ve emekçilerin uluslararası desteğidir. ABD ya da Avrupa’dan bir şeyler ummak işin doğasına terstir. Unutmayalım ki zorunlu çalışmanın teorik ve pratik uygulayıcısı ABD’dir. Ya da TTE, Avrupa cezaevlerinde de geçerlidir. Bunlara karşı çıkmaları mümkün değildir. Onların mecbur kaldıklarında karşı çıkacakları şey ayrıntılardaki uygulamalardır. Onlar işkenceyi aleni değil de inceltilmiş olarak yapın derler. Kazı bağırıtmadan yolun derler.

Eylül ayında geçirilmek istenen bu yasaya karşı şimdiden çeşitli aktivitelerle, çeşitli örgütlenmelerle karşı durmalı, yasa meclise getirildiği gün de etkin bir güçle Ankara’da buluşup protesto yapmak görevlerimiz arasında olmalıdır. Unutmamalıyız ki, sadece tutsakların ve tutsak yakınlarının direnişiyle yasayı durdurmak pek de mümkün olamayacaktır.

**Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği Bülteni**’nden alınmıştır...  
(Sayı:1, Ağustos ‘04)



Eğitim-Sen'i kapatma talebiyle açılan davanın ikinci duruşması 15 Eylül'de...

# “Anadilde eğitim hakkı!” kararlılıkla savunulmalıdır!

Devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikası Eğitim-Sen'e açılan kapatma davası ile devam ediyor. Devlet ulusal kimliğine tahammül edemediği Kürt halkının haklı ve meşru demokratik taleplerine de benzer bir kin ve nefretle saldırıyor.

Hatırlanacağı üzere devlet, Eğitim-Sen'in tüzüğünde yer alan “anadilde öğrenim hakkı”nın kağıt üzerinde yazılmasına dahi tahammül göstermediği için sendika hakkında kapatma davası açmıştı. 27 Haziran'da Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Köksal Karabay, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na “gizli” ibaresi taşıyan kapatma direktifini iletmış, Çalışma Bakanlığı da verilen emir doğrultusunda Ankara Valiliği'ne başvurmuş ve Valilik'in suç duyurusu üzerine Ankara Cumhuriyet Başsavcısı da Eğitim-Sen aleyhine “kapatma istemli” davayı açmıştı.

İlk duruşma 15 Temmuz'da yapıldı, ikincisi Eylül'ün 15'ine ertelendi.

Genelkurmay'ın “gizli” ibareli talimatı Kürt halkına yönelik baskı, zor, şiddet, zorla göç ettirme, militanlara yönelik kulak, kafa, kol kesme vb. açık imha politikalarıyla tam bir bütünlük taşımaktadır.

Sermaye iktidarı, meşru hak ve istemlerini boğarak Kürt halkına tam bir teslimiyet ve kimliksizlik dayatmak istiyor. Kürt halkının devrimci mücadelesi ile kazandığı kısmi hakları kendi izin verdiği sınırlarda ve izin verdiği sürece kullandırarak, böylece devrimci mücadelenin kazanımlarını tümenden ortadan kaldırmak, hafızalardan silmek istiyor. Bu hakları tek tek bireylerin kullanabileceği ve devletin bahşettiği hak sınırlarında tutarak Kürt halkının yeniden devrimci ayağa kalkışının, devrimci politikalar etrafında birleşmesinin ve örgütlenmesinin önüne geçmek istiyor.

Bu yanı sıra Eğitim-Sen'e çekilen bu terbiye operasyonu özünde Kürt halkına yönelik inkar politikalarının ve teslimiyet dayatmasının bir uzantısıdır. Tam da bundan dolayı şu dönemde “Herkes kendi anadilinde eğitim” talebi özellikle savunulmalı, pratik mücadelenin konusu haline getirilmelidir.

Sahte sendika yasasının ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Eğitim-Sen tüzüğünü, “Toplumun bütün bireylerinin demokratik, laik, bilimsel ve parasız bir eğitimden kendi anadilinde; eşitlik içinde ve özgürce yararlanabilmesini savunur ve demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla yerleşmesini ve bir yaşam biçimi haline getirilmesini amaçlar” maddesi nedeniyle onaylamamıştı. Bunun üzerine Eğitim-Sen, sözkonusu maddeyi kararlıca savunmak yerine bu dayatma karşısında geri adım atarak, 3 Temmuz '02 tarihinde tüzük değişikliğine gitmişti. Eğitim-Sen yaptığı tüzük kurultayında sözkonusu maddeyi şu şekilde değiştirmişti: “Toplumun bütün bireylerinin, temel insan hakları ve özgürlükleri doğrultusunda demokratik, laik, bilimsel ve parasız eğitim görmesini, bireylerin anadillerinde öğrenim görmesini ve kültürlerini geliştirmesini savunur.”

Eğitim-Sen'in bu saldırıya karşı duramayarak anadilde eğitim hakkını öğrenimle sınırlaması ve örgütlü bir mücadele ile kazanılması gereken bir hakkı bireysel bir hak olarak tanımlayarak tüzük



değişikliğine gitmesi, devleti daha da pervasızlaştıran adımlar olmuştur. Çünkü atılan her geri adım karşı tarafı cesaretlendiren bir rol oynamaktadır. Bu nedenle Eğitim-Sen'i kapatma saldırısına karşı durmak ve anadilde eğitim talebini kararlıca savunmak ayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

Ağustos ayı sonunda toplanan Eğitim-Sen Başkanlar Kurulu'nun konuyla ilgili aldığı kararlar sonuç bildirgesine şu şekilde yansdı: “Başkanlar Kurulumuz, sendikamıza yönelik kapatma davası saldırısını, mevcut siyasi konjonktürün bir sonucu olarak değerlendirmekte ve bu saldırıyı demokrasi mücadelesine yönelik bir tehdit olarak algılamaktadır. Bu saldırıyı püskürtmede tüm toplum kesimlerini, demokratik hakları sahiplenme temelinde ortaklaştıracak bir mücadele hattını önümüze hedef olarak koymalıyız.

Başkanlar Kurulu olarak, Eğitim Sen'in

kapatılmasına karşı, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı, eğitim emekçilerini sınıflandırma yasaları vb. saldırı yasalarını durdurmak ve demokrasi mücadelemizin güçlenmesi için, işyeri komiteleri temelinde bütün toplumsal muhalefeti ortaklaştırarak birleşik mücadele hattını örmeliyiz.” Ne var ki alınan bu kararlar halihazırda bir temenni olmanın ötesine geçememiş, örgütlü ve planlı bir mücadelenin konusu haline getirilememiştir. Özellikle kamuda toplu görüşme sürecinin başlayacağı 15

Eylül tarihine denk düşen kapatma davasına karşı mücadele gündemleştirilmemiş, geniş kesimlere maledilememiştir.

KESK Danışma Meclisi ise davanın görüleceği tarihte sınırlı sayıda yöneticiden oluşan kitleyle İstanbul'dan Ankara'ya bir yürüyüş başlatma kararı almakla yetinmiştir.

Eğitim-Sen ve KESK'in kapatma saldırısına karşı söylem düzeyinde gösterdiği kararlılık anlamlıdır. Ancak bu söylemin pratiğe geçmesi ve eylemli tepkilere konu edilmesi gerekmektedir. Bunun yol ve yöntemleri, mücadele araçları yaratılmalıdır.

Bu kararlılığı sergilemek ve anadilde eğitim hakkını tutarlılıkla savunmak en başta öncü, devrimci kamu emekçilerine düşmektedir. 15 Eylül'de “Eğitim-Sen kapatılmaz!” ve “Herkes anadilde eğitim hakkı!” talebini daha da yükseltmek, kitlesel bir şekilde Ankara'da olmak gerekmektedir.



## Savaş örgütü NATO'nun NAM-04 tatbikatı Konya'da başladı...

# Halkların katili NATO defolsun!

Saldırganlık ve savaş örgütü NATO, önemli tatbikatlarından birini Konya'da gerçekleştiriyor. İnsanlığın geleceği açısından ciddi bir tehdit unsuru olan NATO'nun, Air MEET-2004 (NAM-04) adı altında yaptığı tatbikat, basın tarafından yok sayılıyor. Anti-emperyalistliği elden bırakmayan kimi reformist-liberal yayınlar da aynı tutum içerisindeler. Oysa emperyalist güçlerin bu en saldırgan, en militarist kurumunun her adımının teşhir edilmesi gerekiyor.

Konya 3. Ana Jet Üs Komutanlığı'nın ev sahipliğinde yapılan NATO'nun en büyük hava tatbikatı 4 Eylül'de resmen başladı. NATO'ya dahil 16 ülke ile 2 gözlemci ülkenin yer aldığı tatbikata, 97 uçak ve 1500 personel katılıyor.

Tatbikatın açılış konuşmasını yapan 3. Ana Jet Üssü Komutanı Tuğgeneral Fuat Özakdağ, tatbikatın dünya "barışı"na büyük katkı sağlayacağını iddia etti. Amerikalı Tuğgeneral David E. Clary de bir konuşma yaptı. NATO'nun anlayış değişikliği içine girdiğini vurgulayan generaller, tatbikatın sözkonusu "yeni anlayış" çerçevesinde yapıldığını söylediler. General Özakdağ, "bu değişiklik; kuvvet ve komuta yapısı değişikliğinin ötesinde anlayış, yaklaşım, fonksiyon, yetenek ve kültür değişimini kapsamaktadır" görüşünü dile getirdi.

Özellikle "yaklaşım, fonksiyon, yetenek" gibi



alanlardaki değişimden ne kastedildiği önemli. Zira NATO'nun son zirvede kendine biçtiği yeni roller, bu militarist örgütün eskisinden çok daha geniş bir alanda faaliyet göstereceği vurgulanmıştı. Bunun ilk örneği Afganistan işgali oldu. Demek oluyor ki NATO, saldırgan politikasını dünyanın pek çok bölgesinde hayata geçirecek.

NATO müdahalesinin ne anlama geleceği ise, Afganistan'a bakılarak anlaşılabilir. Bu ülke işgalci güçlerinin iddialarının aksine halen bir ölüm tarlasıdır. İşsizlik, yoksulluk, açlık, kadınlar üzerindeki cehennem baskı, savaş ağalarının hakimiyeti vb. Taliban dönemindeki gibi devam ediyor. İşgal gücü İSAF ise başkent Kabil'de bile kontrol sağlamaktan acizdir.

General Özakdağ, tatbikatın önemini şu sözlerle dile getiriyor. "Bu tatbikat, NATO'ya üye ülkelerin hava unsurları arasındaki işbirliğini arttırması, NATO usullerini icra ederek, taktik eğitimleri ve harbe hazırlığı geliştirmesi sebebiyle, büyük önem arz etmektedir." Afganistan örneğinde görüldüğü gibi, savaş örgütü NATO'ya üye ülkeler, işgal gücü İSAF'ın komutasını sırayla yerine getiriyorlar. Bu da aralarındaki işbirliğini arttırmanın neden "büyük önem arz etmekte" olduğunu gösteriyor. Tatbikat Eş Başkanı Amerikalı general ise, bu tatbikatın birçok ilke sahne olacağını altını çizerek, "NATO Air Meet-04, Türkiye'de ilk kez gerçekleşecektir. Ayrıca ilk kez İzmir'deki Hava Unsur Komutanlığı tarafından icra edilecektir. Bu tatbikata, Romanya da ilk kez NATO'nun tam üyelik sorumluluğu altında katılacaktır. Son olarak birçoğunuz da, ilk kez bu kadar kapsamlı bir tatbikata katılacaksınız" sözleriyle tatbikatın önemini vurguluyor.

Afganistan'dan sonra Irak'a da ilk adımını atan NATO'nun, ABD emperyalizminin saldırganlık ve savaş politikasında aktif rol almaya hazırlandığı açıktır. İstanbul Zirvesi'ni protesto eden onbinler bu bilinçle hareket etmişti. Bu duyarlılık sürdürülmeli, ülkelerin enkaza çevrilerek işgal edilmesine, yağmalanmasına, halkların kıyımdan geçirilmesine karşı yükselen bu mücadele, savaş ve terör örgütü NATO'yu da kapsayacak genişlikte ele alınmalıdır.

**Tüm NATO ve Amerikan üsleri kapatılsın!**

## İnsanı ve insanlığı hiçe sayan sistem!

Sermaye iktidarının son dönemlerde yaşanan Türk şoförlerinin kaçırılması olayları karşısındaki tutumu gerçekten ibret vericidir. Türk şoförlerinin kaçırılması ve ölümle sonuçlanan olaylar karşısında hükümetin dışişleri bakanı şöyle bir açıklama yapmıştı:

*"Türk şoförlerimiz, orada çalışan vatandaşlarımız için görülen ve görülmeyen bir takım çabalarımız sürmektedir. Sözkonusu çalışmalarımızı büyük bir titizlikle sürdürüyoruz. Tabii ki yaşanan olaylar çok üzücü, biliyorsunuz ki oradaki vatandaşlarımız için gösterdiğimiz titizliği Irak'la ve bölge ülkelerle olan ekonomik çıkarlarımızda da gösteriyoruz. Bu yüzden yaşanan olaylara karşı aşırı bir titizlik gösteriyoruz".*

İşte sermayenin insana verdiği değer in göstergesi!

Daha sonraki günlerde yapılan açıklamalarda ise Türk şoförlerinin can güvenliği konusunda bir çözüm buldular: "Türk şoförlerinin çalıştığı firmalar şoförlerin can güvenliğini sağlamalıdır"!

Onlar için üç-beş şoför ölmüş çok mu! Onların derdi ekonomik ilişkilerinin hasar görmemesi. Mala geleceğine cana gelsin zihniyeti!

Irak'ta kardeş bir halk çocuk katliamdan geçirilirken, ülke kan gölüne çevrilmişken, buna karşı direnen bir halk varken sizin ne işiniz var Irak'ta? Ne işiniz var emperyalistlerin tarafında ve safında!

İşgalden payınıza düşen kemiği yalamak için binbir yalan söylüyor, "insani amaçla" Irak'ta olduğunuzu söylüyorsunuz! Evet, tüm dünya Irak'a karşı hissettiğiniz yakınlığa tanık oldu. ABD'ye ve NATO'ya sınırsızca ülke topraklarını ve sahalarını açan ve böylece işgalin daha kolay gerçekleşmesini sağlayan sizsiniz! Başınıza geçirilen çuval da onurunuzu bir parça incitmedi. Nasıl incitsin ki! Hiç olmayan bir şey incinir mi?



Emperyalist işgale karşı Irak'ta onurlu bir direniş sürüyor. Dünyada milyonlarca işçi ve emekçinin, ezilen halkların Amerikan emperyalizmine karşı duyduğu nefret her vesileyle alanlarda ifadesini buluyor. Emperyalist barbarlığa duyulan bu nefret İstanbul'daki NATO Zirvesi'ni protesto eden onbinlerin haykırışında da yankılandı.

Bu öfke ve nefret günden güne yıldan yıla büyüyecek, insanlığı barbarlığa, açlığa, yoksulluğa, sefalete, işsizliğe mahkum edenlerin, kendi sefil çıkarları için dünyayı boydan boya kan gölüne çevirenlerin saltanatını gün gelecek yerle bir edecektir. Dünya işçileri, emekçileri ve ezilen halkları emperyalist-kapitalist sisteme sürgit köle olarak kalmayacaklarını gün gelecek dünyayı yeniden sarsarak göstereceklerdir.



**Gelenekseleşen şenliklerin için boşaltma çabaları ters tepti...**

# Sarıgazi Şenlikleri'nde AKP ve jandarmaya büyük öfke

Sarıgazi etkinliklerinin 6'ncısı bu yıl AKP'li belediye tarafından düzenlendi. Duyarlı kitleyi pop müziği, soytarı şarkıcılar ve havai fişek gösterisi ile kandıracağını zanneden belediye yönetimi gece boyunca ecel terleri döktü.

Sarıgazi, geçmiş dönemde İstanbul'da SHP'nin elinde olan iki belediyeden biriydi. Sarıgazi halkının Kürt, alevi ve sol bir potansiyel taşıyor olması, belediyenin de "sol" olmasından dolayı şenlik programları farklı oluyordu. Binlerce insanın katıldığı şenliklerde, bir dizi ilerici sanatçı sahneye çıkıyordu. Bu yıl AKP belediye başkanı gelenekselleşen şenliğin tarihinin yaklaşmasıyla birlikte kıvrınmaya başladı. Bir yandan halkı karşısına almak istemiyor, diğer yandan ise böyle bir organizasyonun içine girmek istemiyordu. Nitekim "geleneği" bozmadı. Sarıgazi halkının adını bile duymadığı çürümüş, gerici bir dizi insandan oluşan Kral FM DJ'lerinin sunduğu bir şenlik programı oluşturdu. Geçen yıllardan farklı olarak bu kez devrimcilere stand açtırılmayacağı ve yiyecek standlarının ise kiralanacağı söylendi.

Devrimciler olarak şenlik öncesi hazırlıklara başladık. İki önemli gündemimiz vardı. Biri belediyenin stand açtırmama tutumuna, diğeri ise gerici bir temelde hazırlanacak etkinliğe müdahale idi. Yapılan görüşmeler sonucunda kazanılmış mevzileri korumak ve her ne olursa olsun standların açılmasını sağlamak konusunda fikir birliğine varıldı. Ancak şenlik boyunca sadece *Kızıl Bayrak* ve *Atılım* standları açıldı. İlk gün ayrıca İdil Can Kültür Merkezi şenlik biletleri satışı için masa açılırken, ikinci gün "Erol Zavar'la dayanışma" masası açıldı.

Diğer gündemimiz ise şenlik alanında eylem gerçekleştirmekti. İlk gece standların önünde gençler halay çekmeye başladılar. Bu halay kısa zamanda kitleselleşti. Ardından sloganlar atıldı ve türküler söylendi. Saat 21:00'da giriş kapısından eylemi başlattık. Sahnenin önüne "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "İşbirlikçi AKP Sarıgazi'den defol!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Tek tip elbise giymeyeceğiz!", "Sarıgazi faşizme mezar olacak!" sloganları ile yürüdük. Büyük bir coşku ile atılan sloganlar şenlik alanındaki kitle tarafından coşkuyla sahiplenildi. Sahneye vardığımızda ise



arkamızda kalabalıklaşan bir gençlik ve bizi sürekli alkışlayan bir kitle vardı. Bu sırada sloganlarımızı müzikleriyle boğmaya çalışanlar ise taşlanmaya başladı. Daha sonra müziği kapatmak zorunda kalan soytarılar sahneyi çoktan terketmişlerdi. Eylemimizi standların bulunduğu alana yönlendirdik ve burada halaylar ve türkülerle bitirdik. Sarıgazi'de uzun zamandır yaşanan jandarma terörüne rağmen böyle bir eylemin yapılması ve sağlanan birliktelik, gerek kitlede gerekse devrimcilerde büyük bir moral yarattı.

İkinci gün yeniden eylem gerçekleştirmek gündeme geldi. Önerimiz standların bulunduğu noktadan türküler ve halaylarla eyleme başlamak, daha sonra sahneye yürümek ve sahnede söz istemektir. Bir önceki gün gerçekleşen eylemin tablosundan yola çıkarak Sarıgazi halkının iyi bir yönlendiricilikle sınırlarını aşabileceğini düşünüyorduk. Kürsünün zorlanmasının kabul görmemesi üzerine, yeniden bir önceki eylem benzeri bir eylemi gerçekleştirmeyi kararlaştırdık.

Akşam standların önünde toplandık ve sloganlarımızı duyan herkes geldi dersek abartmış olmayız. Belli bir kitleselliğe ulaştığımızda da tekrar sahneye yürüdük. Bir önceki güne benzer bir eylem yaptık, fakat bu sefer biraz daha uzun sürdü. Gerici

etkinliğe bir kez daha izin vermedik. Gençler büyük bir coşkuyla slogan atıyor ve yer yer sahneyi taşıyorlardı. Uzun zamandır biriken öfkenin patladığı bir andı bu. Tekrar sahnenin bulunduğu standlara doğru yürüdük. Bu sırada yarattığımız etkiyi dağıtmak için havai fişek gösterisine başladılar. Biz de marşlarımız ve yuhalamalarımızla karşılık verdik ve bu da kitle tarafından desteklendi.

Daha sonra eylemin etkisini yitirmeye başlayacağı kaygısıyla eylemi bitirdik. 15 dakika sonra da jandarma robokopları standların önüne geldi. Niyetleri belliydi, sabah halay çeken gençleri gözaltına almışlardı ve bu terör yetmemiştir. Jandarma şenlik alanına girdi. Jandarmanın alana girişinden bir-iki dakika sonra çoğunluğunu Sarıgazili gençlerin oluşturduğu bir kitle, jandarmayı taşlamaya başladı. Şenlik alanının elektrikleri kesildi, belediye binasından havaya ateş açıldı. Ancak jandarmanın taşlanması durdurulamadı.

Kısa süre sonra jandarma taşlanmaya dayanamayarak alandan hızla kaçtı. Çıkan çatışmada bir genç kız başından yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Jandarma ve belediye görevlileri alanı terketmişlerdi. Gençler ise şenlik alanını işgal ederek, halaylar çektiler. Sahnede çalan pop müziğin sesinin kapatılması için bir müdahale yapılamamasına rağmen uzun süre alan işgal edildi. Daha sonra belediye başkanı sahneye çıkarak duygusal bir konuşma yapmaya çalıştı. Ancak kitlenin taşlaması ve yuhalaması sonucu konuşmasını bitiremeden defolup gitti.

Etkinliğe duyarlı gençlerin ve kitlenin çok büyük bir kısmı dağıldıktan sonra devam ettiler. Fakat mesaj yerine ulaşmıştı. Kitleyi bu kadar kolay uyutamazlardı. AKP'nin uyguladığı sosyal yıkım politikalarına, devletin yaymaya çalıştığı yoz-gerici kültüre, jandarmanın estirdiği faşist teröre karşı öfke patlamıştı.

Bilinmelidir ki, kapitalizm daima hoşnutsuzluk ve mücadele dinamikleri üretir ve büyütür. Yeter ki biz, bu imkan ve dinamikleri düzene karşı devrimci sınıf mücadelesini ilerletmede güçlü bir dayanak olarak kullanabilelim.

***Sarıgazi'den komünistler***

## Ceza infaz yasasına karşı eylem

Devlet F ve D tiplerinden sonra tutsakları ceza infaz yasasıyla teslim almaya çalışıyor. Adana Kürkçüler Cezaevi önünde yasaya karşı basın açıklaması yapıldı. Cezaevinin girişinde arabalardan inilerek kortej oluşturuldu ve dövizler açıldı. "Tek tip elbise giymeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı. Ceza infaz yasasına karşı cezaevi önünde üçer günlük açlık grevi eylemi başlatıldı. Açlık grevi İHD binasına taşınarak sürdürülüyor. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

***Kızıl Bayrak/Adana***

## **TUYAB'dan Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'na hayır eylemi...**

### **"Tecride, tek tipe, ölümlere hayır!"**

Cezaevlerinde tek tip elbise, zorunlu çalıştırma vb. uygulamaları hayata geçirmek amacıyla hazırlanan yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı'nı protesto etmek amacıyla TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) 9 Eylül Perşembe günü Saraçhane'deki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı. Eylemde kartondan yapılan hücre içine bir tutsak yakını girerek hücre içindeki tutsakları temsil etti. "İnfaz yasası geri çekilsin!", "Tecrite, tek tipe, ölümlere hayır!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" dövizleri taşındı.

TUYAB adına yapılan açıklamada yasa tasarısının baştan sona mahkum emeğini sömüren, keyfiyete dayalı disiplin cezaları getiren maddelerle dolu olduğu, zorunlu çalıştırma ile hapishanelerin "parmaklılık fabrikalar" a dönüştürülmek, ücretsiz kölelik sisteminin hapishanelere yerleştirilmek istendiği belirtildi. Yeni infaz yasasıyla getirilmek istenenin toplumu tek tipleştirme saldırısının önemli bir parçası olduğu vurgulanarak, tutuklu ailelerinin buna bütün güçleriyle karşı duracakları dile getirildi. Basın metninin okunmasının ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi.

***Kızıl Bayrak/İstanbul***

**Metaldeki ve Tekstildeki toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri kritik önemdedir...**

# Kölelik yasası ve grup toplu iş sözleşmeleri

4857 sayılı yeni iş kanunu, burjuvazinin işçi sınıfına yönelik çok ciddi ve tarihsel hak gasplarıyla dolu saldırılarından biriydi. Esnek üretim, uluslararası sermayenin 1970'lerden beri uyguladığı/uygulamaya çalıştığı, yerli işbirlikçilerin ise 12 Eylül'den bu yana hayallerini süsleyen "endüstriyel ilişki" biçimiydi. Son 10 yıldır bazı sektörlerde uygulanan esnek çalışma biçimlerinin yasal bir mevzuata kavuşturulması, burjuvazi için küçümsenmeyecek bir başarı oldu. Üstelik sermaye sınıfı bu zaferi çok fazla dirençle de karşılaşmadan elde etti.

Sınıf mücadelesinde yasal kazanım (ya da kayıplar) kuşkusuz küçümsenemez. Ancak her yasal değişiklik, sınıf mücadelesindeki verili durumun yasalara yansımından başka bir şey değildir. Bu açıdan iş yasalarındaki değişiklik esnek üretim mücadelesinin ne başı ne de sonu olmaktadır. Bir dizi fabrikada esnek üretim dayatması şu veya bu ölçüde boşa çıkarıldı. Birçok fabrikada sınıf bölüklerinin başarısız girişimleri oldu.

Genelde örgütsüz kesimlere dayanan ve kendiliğinden gelişen tepkilerin başarısızlıkla sonuçlanması doğaldır. Bu açıdan iki yıldır irili-ufaklı bir dizi işletmede yaşanan sert mücadeleleri bir yana koyarsak, kölelik yasası saldırısının ikinci muharebesi onbinlerce işçiye aynı anda etkileyen grup toplu iş sözleşmeleriyle yaşanacak. Nitekim metalde ve tekstilde başlayan görüşmelerin halihazırda temel gündemini esnek çalışma oluşturuyor.

## Grup toplu iş sözleşmeleriyle esnek çalışma saldırısı boşa çıkarılabilir mi?

Bu sorunun yanıtı "evet" olsa da bunun fazlasıyla zorlu bir mücadele ve dirayetli bir tutum gerektirdiği açıktır. Ne yazık ki, tekstilde ilki, metalde üçüncüsü yapılacak olan görüşmelere bakıldığında, görüşmeyi yürüten işçi sendikalarının bundan fazlasıyla uzak olduğu, dahası böyle bir hedeflerinin de bulunmadığı görülür.

Görüşmelerde henüz ısınma turlarının atıldığı düşünüldüğünde bu tespitimiz erken bulunabilir. Fakat örneğin metalde sendikaların hazırladığı taslaklar incelendiğinde esnek üretim dayatmasını boşa düşürebilecek istem ve taleplerin neredeyse hiç kullanılmadığı görülür. Bunu iyi kötü yapmaya çalışanların ise (Birleşik Metal örneğinde olduğu gibi) bu noktada baştan bir takım temel esneklik dayatmalarını kabul ettiği görülüyor. Şimdilik yeni başlayan tekstil sözleşmelerini bir yana bırakıyoruz.

Uzun yıllardır metal sektöründe uygulanan, MESS patronları tarafından her toplu iş sözleşmesinde yeni biçimler ve tarzlarda yeniden gündeme getirilen esnek çalışmanın dayatıldığı iki toplu görüşme süreci geride kaldı. İşçi sendikaları hazırladıkları taslakları sundular. Büyük bir gizlilikle sürdürülen görüşmelerden yansıyanlara bakılırsa, ücret konusunda Birleşik Metal yüzde 18'lik artış isterken Türk Metal yüzde 13 istiyor. Masaya sıfır zamlı oturan MESS ise iş gücü maliyetlerinin yüksekliğinden dem vurarak çalışma yaşamının sınırsızca esnekleştirilmesini dayatıyor.



**Metal sendikaları ve esnek çalışma**

Türk Metal ve Çelik-İş'in esnek çalışma saldırısına esaslı bir karşı duruşlarının olmadığı biliniyor. Geçen toplu sözleşme sürecinde esnek üretim dayatması karşısında sert açıklamalar yapan Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek'in nasıl bir taktiye yaptığı, daha iş yasası ortada yokken esnek üretimi büyük oranda toplu iş sözleşmesine geçirmesiyle ortaya çıkmıştı. Öz Çelik-İş'in ise Türk Metal'den özelde bir farkı bulunmuyor. Bu yüzden artık yasal bir dayanağa sahip olduğu koşullarda esnek çalışmaya karşı anlamlı bir direnç göstermelerini beklemek saflık olur.

Bugüne kadar Türk Metal'in imza attığı sözleşmelere aynen imza atan Birleşik Metal içinse durum biraz farklı. Bugüne kadar aynı sözleşmeye imza atmasına rağmen Birleşik Metal'in övünç kaynağı hep esnek çalışmaya geçit vermeme iddiası olmuştu. (İş yasasının çıkma sürecinde MESS'in dayattığı ek protokolle iş yasasının hükümlerinin geçmiş MESS sözleşmesine geçirilmesi bu iddianın tuzla buz olmasını sağlamış olsa bile.)

Birleşik Metal yaptığı son kongrede sınıf sendikacılığı yapma ve uzlaşmacı sendikacılıkla hesaplaşma iddiası taşıyan yeni yönetimi göreve getirdi. Yeni yönetim esnek çalışmaya karşı mücadele etme sözünü de vermişti. Birleşik Metal'in yeni yönetimi için en temel sınav TİS sözleşmeleri olacak. Ancak yaklaşan sınav gününe rağmen, bu sınavı iddialarına uygun bir şekilde verebileceklerini söylemek ne yazık ki halihazırda mümkün değil.

## Birleşik Metal'i bekleyen kritik görev ve sorumluluk

Tüm metal TİS'lerinde en kritik rolü hep Birleşik Metal oynamıştır. Bu iddia "ben küçüğüm" (dolayısıyla güçsüzüm) söylemiyle Türk Metal'in kuyruğuna takılan bir sendikadan bahsederken anlamsız görülebilir. Oysa ki TİS süreçlerine kabaca bakıldığında metal işçisinin mücadelesinde Birleşik Metal'in aldığı tutum belirleyici olmuştur. Buna da sektörün en büyük sendikası olan Türk Metal'in açık ve tartışmasız ihanetçi kimliği neden olmuştur. '98'de bu kimlik metal işçisinin öfkesine hedef olduğunda metal işçileri Türk Metal'den istifa etmiş, MESS'in tepkisinden çekinen Birleşik Metal kendisinde örgütlenmek isteyen işçileri kucaklamamış ve Türk Metal'le aynı sözleşmeye imza atmıştır. İhanete tepki duyan metal işçilerini ortada bırakan bu tutum, aynı

zamanda mafyalaşan Türk Metal'deki sendika ağalığının dağıtılmasının da önünü tıkamış, kendiliğinden gelişen hareketin boğulmasına neden olmuştur.

MESS kriz bahanesiyle TİS maddelerini delen bir protokol dayattığında ve üstelik bu dayatma tabanda belli bir tepkiyle karşılanırken, Birleşik Metal de diğer iki sendika gibi bu protokole itirazsız imza atmıştır. Örnekler çoğaltılabilir fakat bu kadarı burada yeterli.

"İtirazım vardı ama küçük olduğum için dayatmalara boyun eğdim" demeyi gelenek haline getiren Birleşik Metal'in önünde şimdi önemli bir sınav var.

Sınıf sendikacılığı söylemi ile başa gelmiş yeni yönetim için kaçınmayacağı temel önemde görev, TİS'lerde esnek üretime karşı ikirciksiz bir tutum almak, bunun gerektirdiği mücadelecilik tutumu ortaya koymak ve böylece tüm metal işçilerinin, hatta sınıfın diğer bölüklerinin güvenini kazanmaktır. Sınıf sendikacılığı iddiasıyla ve tabandaki öncü işçilerin desteğiyle seçilen yeni yönetimin en önemli vaatlerinden biri esnek çalışmaya karşı mücadele idi. Nitekim oluşturdukları TİS taslağının esnek çalışmayı sınırladığını söyleyerek bugün de tüm metal işçilerinin desteğini istemektedirler.

TİS taslağı böyle bir iddia ve gerçekliğe sahip olsaydı tüm metal işçilerinin bu taslağın etrafında birleşmesi ve mücadele etmesi gerekirdi. Oysa ki taslak sınıf sendikacılığı ruhundan uzaktır. Birleşik Metal'in önünde iki yol vardır: Ya MESS'e ve dayatmalarına boyun eğmeyi redderek mücadele yolunu tutacak, ya da o çok eleştirerek geldiği uzlaşmacı sendikacılıktan bir farkı olmadığını daha ilk sınavında göstermiş olacaktır. Birinci yol bütün işçilerin ve sınıf dostlarının dolaysız desteğine, ikinci yol MESS'in insaf ve merhametine açılmaktadır. Hala birinci yoldan gitmek için zaman ve imkan vardır. Ama öncelikle bazı noktaların hızla gözden geçirilmesi gerekmektedir.

1- Reel politika yapmak, yasal değişiklikleri gözönüne almak, sınıf hareketinin mevcut durumunu hesaplamak gibi kendi içinde anlamlı görülen ama bugüne kadar hep de uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçisi çizginin temel dayanağı yapılan söylemler terkedilmeli, sınıf sendikacılığı iddiasının sınıfın fiili ve meşru gücüne dayanmayı gerektirdiği bir an bile unutulmamalıdır.

2- 1970'lerde Taylorist ve Fordist üretimden esnekleşmeye geçişte ortaya atılan "Endüstriyel İlişkiler Kurulu" vb. uzlaşmacı sendikacılığa ait talepler taslaktan çıkarılmalı, MESS'in bu yönlü talepleri kabul edilmemelidir.

3- "Üretim verimliliğinden pay" almak adı altında işveren tarafından performans uygulaması ve parça başı çalışmaya gerekçe yapılan söylemlerden vazgeçilmelidir.

4- 4857 ile düzenlenmiş olsa da sözde caydırıcılık adına haksız yere atıldığı kanıtlanan işçilerin işe döndürülmemesi durumunda, işveren tarafından ödenecek tazminatın artırılması talebi geri çekilmelidir. Bu doğrultusunda parasına kıyan işverene istediğini atma hakkı vermektedir. Bu durumda doğru olan fiili ve meşru mücadele yöntemlerine başvurmaktır. İşçileri köleleştiren mevcut yasalara bir



de TİS maddeleri eklenmemelidir.

5- Sözleşme türleri tekleştirilmelidir. Esas olan “belirsiz süreli iş sözleşmesidir” vurgusu yeterli değildir.

6- Esnek çalışma saldırısıyla ilgili birçok uygulama taslakta yer almamaktadır. Ödünç işçi, hafta sonu, tatil günleri vb.

7- BMİS’in taslağında yeralan telafi çalışmayı ve fazla mesaiyi engelleyen talepler fazlasıyla önemlidir. Bu talepler muhakkak sonuna kadar savunulmalı ve korunmalıdır.

8- MESS’e dolaylı veya doğrudan bir mesaj verilecekse eğer bu “iş barışı”, “endüstriyel ilişkilerin geliştirilmesi” vb. yollarla değil, fakat “azgın sömürüye karşı kararlıca mücadele edeceğiz” şeklinde olmalıdır.

9- Böyle bir mücadelenin sert ve soluklu bir kavga demek olduğu bilinmeli, bugünden bütün fabrikalarda grev ve direniş komiteleri oluşturulmalıdır.

10- Tüm metal işçilerine seslenen bildiriler, broşürler vb. çıkarılmalı, toplantılar düzenlenmelidir. Bu sürecin örgütlenmesine Birleşik Metal’de örgütlü bütün işçilerin katılması sağlanmalıdır. Esnek çalışmaya karşı direnişi simgeleyen bir taslağın arkasında bütün metal işçilerinin ve tüm sınıf dostlarının duracağı, böyle bir mücadelenin başarısı için herkesin ter dökeceği unutulmamalıdır.

Yukarıda sayılanlar sınıf sendikacılığı iddiasının asgari zeminidir. Bu, sınıf sendikacılığı iddialarıyla ve üstelik tabanın yılları bulan uzlaşmacı çizgiye duyduğu öfkenin üstüne binerek yönetime gelenlerin kaçamayacağı bir sorumluluktur.

Fakat böyle bir duruşu gerçekleştirmek için birincisi, kongre sırasında yerden yere vurulan “çağdaş sendikacılık”tan tümenden kopmak gerekmektedir (ne yazık ki yazılıp çizilenlere bakıldığında bunun gerçekleşmediği görülmektedir); ve ikincisi, işçi sınıfının fiili ve meşru mücadele gücünü esas almak, ona güvenmek gerekmektedir.

### Görev metaldeki öncü işçilere düşüyor

TİS’lerde ücretlerin insanca yaşamaya yetecek bir orana yükseltilmesi ve esnek çalışmaya geçit verilmemesi görevi bir kez daha tabandaki öncü işçilerin omuzlarındadır. TİS sürecinde esnek çalışma saldırısında gedik açılmasının önemi büyüktür. Bu sadece mevcut hakların korunmasını sağlamayacak sınıfın tüm kesimlerinin önünü açacaktır. Yapılması gerekenlerin ilk halkası, birimlerden başlanarak her bir işçinin söz ve karar hakkını kullanabileceği komiteler kurmaktır. İşyeri temelinde birim ve işyeri komiteleri, işyeri komiteleri ise en yakın iş yerlerinden başlayarak havza, il ve giderek ülke çapında merkezleştirilmelidir. Bunun ne denli zor olduğu açıktır. Ancak önemli olan böyle bir bakışla hareket etmek ve her türlü çabayı buna bağlı göstermektir.

Sözümüzü bir süre önce yine bu sayfalarda söylediklerimizi yineleyerek bağlıyoruz:

“...Kazanmak için sendika yönetimlerinden bağımsız bir eylem ve örgütlenme gücü ve “sınıfa karşı sınıf” çizgisi temel alınmak durumundadır. ‘Sınıfa karşı sınıf’” çizgisi her türlü sınıf işbirlikçiliğinin panzehiridir ve işçi sınıfının birliğini sağlayacak yegane zemindir. ‘Sınıfa karşı sınıf’ çizgisi MESS’te örgütlü kapitalistlerin ihtiyaçlarını ve buna bağlı olarak verecekleri kırıntıları değil, tümüyle işçi sınıfının meşru hak ve çıkarlarını temel alarak taleplerini oluşturur. MESS’in bu talepleri kendiliğinden ve masa başı görüşmelerle karşılamayacağı bilinciyle sınıfın meşru mücadele yöntemleriyle sonuca gider. Üretimden gelen gücün kullanımından kaçınmaz, her türlü hazırlığını sınıf mücadelesinin yasalarını temel alarak yapar.” (Metal TİS’leri ve sorumluluklar, **Kızıl Bayrak**, 28 Ağustos 2004)

# Philips tekelinin işçi kanı üzerine kurulu dünyası

Geçen hafta *Hürriyet* gazetesinde yayınlanan bir yazı üzerine sizlerle düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Haber, dünyada elektronik tekellerinden Philips ile ilgili. Bir röportaj şeklinde hazırlanmış. Haberin başlığı şöyle; “*Avrupa’daki büyümemizi Türkiye’ye borçluyuz*”.

Röportaj, Philips Elektronik işler başkan yardımcısı T. Bouten ve Türk Philips AŞ Genel Müdürü Atilla Tüfekçi’nin ifadelerinden oluşuyor. Haberde Philips’in 48 ülkede pazarı olduğu ve yılın ilk yarısında Philips’in Avrupa’da %6 büyümeye yaşadığı aktarılıyor. Bu büyümede en büyük payın Türk Philips’e ait olduğu belirtiliyor ve teşekkür ediliyor. Ayrıca röportajda Türk Philips’in yılın ilk 6 ayında euro bazında %40 büyümeye gerçekleştirmiş olduğu ve yakın vadede hedefinin her üründe ve tek tek her ülkedeki pazarların birincisi olabilmek olduğu vurgulanıyor.

Tekellerin nasıl daha çok kâr ettiğini, daha çok büyüdüğünü hepimiz biliriz. Daha az işçiyle daha çok üretim yaptırırlar, işçi atarlar, ücretleri düşük tutarlar, ya sosyal haklardan kesintiye giderler ya da tümenden gaspederler, çalışma sürelerini artırırlar vb. Büyümenin, tekelleşmenin, kârlarına kâr katmanın, işçilerin emeğini sömürmekten başka yolu yoktur.

Ben İMES’te çalışıyorum. Türk Philips’in İstanbul fabrikası yanbaşıımızda Ümraniye Dudullu Organize Sanayi Bölgesinde kurulu.

Philips’te çalışan arkadaşlarımız olduğundan burada ücretli emek sömürsünün ne demek olduğunu, Philips’in nasıl bu kadar büyüdüğünü daha yakından görebiliyoruz. Asgari ücretin biraz üstünde verilen bir ücret, sosyal haklardan yoksunluk ve kısa bir süre önce tek sosyal hak olan ikramiyelerin kesilmesi. Philips’in daha çok büyümesi demek Philips işçilerine daha çok sömürü koşulları olarak geri dönüyor. Bu nedenle Philips işçileri bu gidişe dur demek için sendikalaştılar. Sendikalaşmak kârı düşüreceğinden Philips patronu sendikanın yetkisine itiraz etti.

Dünyanın önde gelen elektronik tekellerinden Philips Başkan Yardımcısı’nın sözleri açıkça şu anlama geliyor: “Büyüyoruz, çünkü işçileri daha çok sömürüyoruz, en fazla büyümeye Türk Philips sayesinde olduğuna göre en çok da Türkiyeli işçilerimizi sömürüyoruz. Büyüdükçe sömürecek, kârımıza kâr katacağız; sömürdükçe de daha çok büyüyeceğiz”!

Hiç utanmadan bunları söyleyebiliyorsunuz. Siz büyümenize devam edin. Her büyümenin bir sonu vardır. Siz çıktığınız zirveden öyle bir hızla çakılacaksınız ki yerin dibine gireceksiniz. Size bu sonu hazırlayacak olan Philips işçileri ve tüm patronlara aynı sonu hazırlayacak olan işçi sınıfıdır.

***İMES’ten bir metal işçisi***

## Mamak Belediyesi’nde başarılı grev anlaşma getirdi

Mamak Belediyesi’nde toplu sözleşme görüşmeleri sırasında yaşanan anlaşmazlık üzerine Genel-İş’de örgütlü işçiler 3 Eylül günü greve gittiler. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında başta disiplin ihraç maddesi olmak üzere taban ücret, ücret zammı, çocuk öğrenimi ve aile yardımı, yürürlük ve imza yetkisi ile diğer sosyal haklarda uyuşmazlık çıktı.

Özellikle iş güvencesinin ortadan kaldırılması anlamına gelen disiplin ihraç maddesi işçiler tarafından kabul edilmez bulundu. Eski düzenlemede disiplin kurulu üçü işveren, üçü işçi temsilcisi olmak üzere altı kişiden oluşuyordu ve iş aktini feshetmek için oybirliği gerekiyordu. İşverenin getirmek istediği düzenlemede ise disiplin kurulunda işçi temsilcilerine yer verilmemesi öngörülüyordu. Bu ise işçilerin herhangi bir gerekçe gösterilmeden işten atılması anlamına geliyordu.

Genel-İş’e bağlı 730 işçi öncelikle iş güvencesine sahip çıkmak için greve gittiler. Grev taşeron şirkette çalışan işçilerin bir bölümü de



destek verdi. Taşeron şirket, kendilerine ayrılan bölgelerde işbaşı yapmayan taşeron işçilerin yerine günlük geçici işçiler kullandı.

Ancak tüm örgütlü işçilerin kararlı bir biçimde grevi sahiplenmesi kısa bir sürede başarıyı da getirdi. 6 Eylül günü işçilerin talepleri kabul edildi ve grev sona erdirildi. Disiplin kurulunun önceki yapısının devamı, ilk yıl %20, ikinci yıl %18 zam üzerinden anlaşmaya varıldı.

Grev bir kez daha örgütlü sınıfın başarıya ulaşacağını gösterdi.

***Kızıl Bayrak/Ankara***



## *İşgüvencemiz ve kazanılmış haklarımız tehdit altındayken göstermelik toplu görüşme aldatmacasına kanmayalım!..*

# Tarihi saldırıları püskürtmek için direnişe ve greve hazırlanalım!

Kamu alanında bu yıl üçüncüsü yapılacak olan toplu görüşmeler 15-30 Eylül tarihlerinde başlayacak. Görüşmeler yetki alan sendikalara bağlı konfederasyon (KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen) temsilcileri ile hükümet temsilcileri arasında yürütülecek. Bu sene hükümet toplu görüşme sonrası mecliste hızla görüşerek yasalaştırmayı planladığı Kamu Personel Yasa Taslağı'yla masaya oturacak.

Bugüne kadar hükümetlerin “reform” olarak sunduğu her yasa ve uygulamanın altından hep azgın saldırılar çıktı. Son olarak kamu personel rejiminde yapacakları değişiklikleri “reform” olarak sunarak şimdi de iş güvencemize göz diktiler. Bunu sosyal hakların gaspı anlamına gelen “sosyal güvenlik reformu” saldırısı izleyecek. Ve “sıfır zam” dayatması bunları tamamlayacak.

İMF'nin verdiği direktifler dışında hareket etme şansı bulunmayan sermaye hükümeti kamu emekçilerine iş güvencesinden yoksunluğu, esnek çalışmayı, mezarda emekliliği, düşük ücreti ve sosyal güvenceden yoksun kölece çalışma koşullarını dayatacak. Söz konusu saldırıların İMF'ye verilen niyet mektuplarında yeraldığını biliyoruz.

Tüm dünyada işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazanmış olduğu temel haklar bir bir gaspediliyor. Avrupa'da emeklilik yaşı yükseltiliyor, sosyal haklar tırpanlanıyor, iş güvencesi tehdit ediliyor vb. Kapitalist-empyralist sistem, ya IMF ve Dünya Bankası gibi empyralist kuruluşlar eliyle hazırladığı sömürü, yağma ve kölelik yasalarıyla, ya da Filistin, Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi saldırı, savaş ve işgal yoluyla, dünya emekçilerine ve ezilen halklarına çok yönlü bir köleliği dayatıyor.

Kamu emekçileri tüm bu saldırılara şimdiden hazırlanmalıdır. Çünkü örgütlü olduğumuz sendika ve konfederasyonların ciddi hiçbir hazırlığı bulunmamaktadır. Tıpkı geçen yıllarda olduğu gibi hükümet yetkilileriyle masa başında bir araya gelerek kazanılmış haklarımızın gaspedilmesine seyirci kalacaklar.

Buna izin vermemeliyiz!

İş güvencesi gibi temel bir hakkımız tehdit altındayken tüm konfederasyonlar salt ücret artışlarını öne çıkarmakta, böylece başlarını kuma gömmektedirler. Yaptıkları açıklamalarda Kamu Personel Yasa Taslağı'na karşı kararlı bir mücadelenin sözünü bile etmemekte, yalnızca ücret artışlarını vurgulamaktadırlar. Elbette ücret artışları da önemlidir. Ancak iş güvencesi gibi daha temel haklar saldırı altındayken dikkatleri salt ücret artışlarına çekmek, esas sorundan ve görevden kaçmaktır. Bu temel hakları savunma iradesinden ve kararlılığından yoksun olanlar, ücret artışını da sağlayamazlar.

Sermaye iktidarı iş güvencesini gaspettiği emekçilere düşük ücreti ve kölece çalışma koşullarını dayatmaktadır. Kamu Personel Yasa Taslağı bunun ifadesidir. Bu tasarı, kamu hizmetlerini özelleştiren Kamu Yönetiminin Temel İlkeleri ve Yeniden Yapılandırılması Hakkında Kanun'unun alt ayağıdır. İktidar bu tasarıyla kamu çalışanlarının geniş tasfiyesini amaçlamakta, kalanlara ise esnek çalışma koşullarını dayatmaktadır. Bu yolla sendikal örgütlülüğü de bitirmeyi hedeflemektedir. (...)

### **Toplu görüşme sürecinden çekilinsin, greve hazırlanılsın!**

Böylesi bir dönemde ücret artışlarıyla sınırlı bir söylem kullanmak kölelik yasalarını kabul etmek anlamına gelecektir. Kamu emekçilerini köleleştirecek saldırı yasalarına karşı bir an önce hareket geçmek gerekmektedir. Yoksa ortada kazanılmış haklarımızdan kırıntı dahi kalmayacaktır.

Saldırıları tüm emekçileri ilgilendirmektedir. Metal

sektöründe ve belediyelerde TİS süreci sürmektedir. Kamu işçilerinin ve tekstil sektörünün TİS'leri yaklaşmaktadır. Ortak saldırılara karşı ortak mücadele için koşulların fazlasıyla elverişli olduğu böylesi bir dönemde kamu emekçileri bir an önce mücadeleye hazırlanmalı, sendikal ihanet ve bürokrasiye geçit vermemelidir. Bunun için önce işyerlerinde bir araya gelmeli, acil ve güncel taleplerimizi belirlemeli, tabanda birliğimizi sağlamalıyız. Söz konusu saldırılar tüm kamu emekçilerine yönelik olduğuna göre hiçbir gücün bizlerin birliğini bölmesine izin vermemeliyiz. Tabanda bir araya gelerek hak alıcı bir mücadele programı etrafında birleşmeliyiz.

Hepimiz hak alıcı bir mücadele programının, kazanana kadar devam eden eylemli bir süreç olduğunu biliyoruz. Hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanmanın en etkili yöntem olduğu açıktır. Bugünden

süresiz iş bırakma kararı alınmasını sağlayarak işyerinde adım adım bu mücadeleyi örmek için çalışmalıyız. Birbirini aşan, giderek yaygınlaşan ve kitleselleşen eylemlerle örgütlü ve örgütsüz tüm emekçi kesimleri kucaklamayı hedeflemeli, mücadele programımızı bu doğrultuda oluşturmamızdır. Böylesi hak alıcı bir mücadele programı oluşturmaları ve uygulamaları için sendika yönetimlerini zorlamalıyız.

Bu bilinçle iki yıldır toplu görüşme adı altında sürdürülen orta oyunundan bu sene çekililmesi ve greve hazırlanılması için sendika ve konfederasyon yönetimlerine baskı yapmalıyız.

**Kölelik dayatmasına geçit vermeyelim!**

**Saldırıları karşı direnişe ve greve hazırlanalım!**

*(Sosyalist Kamu Emekçileri'nin işyerlerinde dağıtmak için hazırladığı özel sayının girişi ve sonuç bölümleridir...)*

## Zina sorunu üzerine

Gündemi son günlerde işgal eden konulardan biri de yeni TCK'da zina ile ilgili yapılacak değişiklik. Zinanın suç sayılması hükümetin gericiiliğinin göstergelerinden biridir. Ayrıca zinada kadının suçlanmasını kolaylaştıran hükümler getirmesiyle de erkek egemen yönü ağır basmaktadır. Yapılmak istenen, tümüyle kadının toplum içindeki hücre duvarlarını kalınlaştırıcı bir “değişiklik”tir.

Çürümüş olan kapitalist düzende herşey sömürü konusudur. Cinselliğin, aşkın, evliliğin, yani insanların özel alanlarına giren konuların da sömürü konusu olduğu bu sistemde her kavramın sorgulanmaya ihtiyacı vardır. Bir yanda metalaştırılıp pazarlanan insan ilişkileri öte yandan tabu haline getirilir, gizlenir, yasaklanır. Aynı madalyonun iki yüzü olan bu durumda devletin “namus koruyucu” konumu tamamen aldatıcıdır. Zinanın suç sayılıp yasalarla hükme bağlanması yönündeki değişiklik de sistemin ikiyüzlü tutumuna sadece yeni bir örnektir.

Zina kısaca, evli eşlerden birinin başka kişilerle ilişkiye girmesi olarak tanımlanır. Ayrılmak yerine aldatmak tercihinin nedenlerine baktığımızda ise, bunun sistemin işleyişinden kaynaklandığını görürüz. Bu sistemde her şey metalaştığı için kadın-erkek ilişkilerindeki sevgi, sadakat vb. değerler de anlamını yitiriyor. Ve yerini tüketim toplumunun ürünü bir boşluğa bırakıyor. Kadın veya erkek, bu boşluğu yeni ilişkilerle doldurmaya çalışırken yaşamına heyecan kattığını sanıyor. Tıpkı medyada özendirildiği gibi, sıradan yaşamlarına pembe dizilerindeki “gizli”, “ihtiraslı” aşkla renk katıyorlar belki de. Artık sadakat, saygı, sevgi vb. insani değerlerin bir anlamı kalmıyor.

Burjuva sınıfa mensup kişilerin zina ilişkileri kapsamına giren yaşamları ise televele ve magazin programlarında reklamlar ile özendirilir. Yoz ilişkiler kolayca topluma yayılmaya çalışılır.

Yine dikkat çekilmesi gereken bir nokta; burjuva kadınların yaptığı “kaçamaklar” medyada övülürken ve toplum bunu olağan karşılarken, emekçi sınıfa mensup kadınların ilişkileri toplum tarafından cezalandırılır. Toplumun ahlak normlarının sınıflara göre değişebildiği düşünülüğünde, zina kanunen suç sayıldığında en mağdur yine ezilen sınıf kadınları olacaktır.

Evlilik kurumunun maddiyat üzerine kurulu olduğu sistemde ayrılmak yerine aldatmak eşlerden birine daha kârlı gelebilir. Tabii ki bu da yine bu sistemde metalaşan ilişkilerin sonucudur. Öte yandan, görücü usulü ile evlenen çiftler uyuşamadıklarında, boşanmanın da toplumsal gericiilik ortamında sorun olduğu gerçeği gözetildiğinde, gizli ilişki kuran insanların varlığı da yine sistem sorunu olarak karşımıza çıkar.

Egemen anlayış gereği erkeğin doğal ihtiyacı olarak görülen zina ilişkisi hoşgörülürken, kadınınınin yaptırımlarla cezalandırılıyor olması, kadın açısından yasal olarak suç sayıldığından daha vahim sonuçlanacaktır. Zina kapsamına girmese bile kadının erkeğin çizdiği sınırların dışındaki her davranışının zaten katı yaptırımlarla karşılandığı bir sistemde yaşıyoruz. Çoğu cinayette “namusumu korudum” savunusu erkekler için yargıda ve toplumda hoşgörü meselesidir.

Sorun kadın-erkek ilişkilerindeki “özgür aşk” sorunu olarak ele alınırsa, aşk özgürlüğünün olmadığı yerde zina, ihanet vb. sonuçlar kaçınılmaz olur. Öte yandan, özgürlük kavramının sistemce içi boşaltılıp dejenerede edildiğinde, toplumun yozlaşması zaten kaçınılmazdır.

Komünistlerin aşk özgürlüğüne bakışı konusunda Engels, “*Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni*” adlı yapıtında şunları söyler: “*Kapitalist sistemin yıkılışından sonraki cinsler arası ilişkiler konusunda öngörebileceklerimiz temelde olumsuz bir karakter taşıyor ve çoğu durumda neyin ilga edileceğiyle sınırlı. Ancak yerine ne getirilecek? Buna ancak yeni kuşaklar karar verecek: Hiçbir zaman parayla ya da başka bir kudret aracılığıyla bir kadını satın almayacak olan erkekler ve gerçek aşk dışında hiçbir nedenin kendini bir erkeğe vermeye zorlanamayacağı ya da iktisadi kaygılar yüzünden sevdiği erkeğe hayır demek zorunda kalmayacak olan kadınlar kuşağı. Bu kuşaklar ortaya çıktığında mevcut bütün davranış normlarını cehennemin dibine gönderecekler; nasıl davranacaklarını kendileri saptayıp her tekil duruma ilişkin bir dizi tutum belirleyecekler ve işte bu kadar.*”

Lenin ise aşkın nelerden özgür olması gerektiği konusunda şunları söyler: “*Mali hesaplardan özgürlük, genel olarak maddi kaygılardan özgürlük, ebeveynlerin baskısından özgürlük, toplumsal değer yargılarından özgürlük, orta sınıf dar kafalılığından özgürlük ve polisye özgürlük.*”

Lenin'in söyledikleri, zina vb.'nin hangi koşullarda ortadan kalkacağını ve soruna nasıl yaklaşılması gerektiğini ortaya koymaktadır. Toplumsal çürümenin en olumsuz etkilerini yaşamak zorunda bırakılan kadınlar için tek çözüm bu durumların kaynağı olan, herşeyi metalaştıran bu sistemden kurtulmaktır. Bu sistem ve bu sistemin ürettiği değer yargıları değişmedikçe hiçbir insan ilişkisi düzelemez. Çünkü çürüyen bu sistem kendiyile birlikte insani değerleri de beraberinde çürütmüştür. Herşey gibi en insani duygular bile ancak mücadele edilerek yeniden kazanılacaktır. Kadın-erkek ilişkilerinde yaşanan her türlü yozlaşma bu kapitalist sistemle birlikte ortadan kalkacaktır.

**H. Yıldız**



***Silahlı direniş Türkmen bölgelerine de yayılıyor...***

# Irak direnişi işgalcilerin saldırı ve manevralarına rağmen ilerliyor

Emperyalist orduların işgal karşıtı direnişi ezmek için giriştikleri vahşi saldırılar ters tepiyor. İşgalcilerin temel dayanakları silahlar, bombalar, yıkımlar, işkenceler, kitle katliamları olmaktadır. Yani Irak'ı özgürleştirmekten sözeden haydutların bu ülke halkına sundukları tek şey şiddet ve zorbalıktır. Bu kıyıcı zihniyetin halkların direnişiyle dize getirildiğine ise tarih defalarca tanıklık etmiştir. Irak halklarının da aynı güç ve kararlılığı gösterecek potansiyeli mevcuttur.

## **İşgalciler anlaşmaları kaale almıyor**

Necef'te üç hafta boyunca emperyalist ordulara karşı süren direniş, Ayetullah Ali Sistani'nin araya girmesiyle sağlanan ateşkesle sona ermişti. Ardından Bağdat'ın Sadr semtinde de kukla hükümet ile Mehdi Ordusu arasında anlaşma sağlandığı açıklanmıştı. Ancak işgal ordularının yapılan anlaşmaya uymasını beklemenin boş bir hayal olacağının anlaşılması için fazla beklemeye gerek kalmadı. Zira işgalci ABD güçlerinin Necef'i terketmeye niyetli olmadığı hemen anlaşıldı. Buna tepki gösteren Sadr'in sözcüsü, "ABD askerlerinin tanklarını Hz. Ali Türbesi önüne konuşlandırdığını, bunun da anlaşmanın ihlali anlamına geldiğini" açıklamasını yaptı. Aynı sözcü "Irak polisi"ni, Necef'te arama operasyonları düzenleyerek ve Sadr yandaşlarını tutuklayarak, bu kentte sağlanan ateşkes anlaşmasını ihlal etmekle suçladı.

Bağdat'taki Sadr semtinde de durum farklı değildi. Amerikan tankları, Sadr semtinin tüm giriş-çıkışlarını tutarken; El Mehdi Ordusu'na bağlı direnişçiler uzun namlulu silahlar ve roketatarlarla işgalcilere karşı direniyor, semtin caddelerinde de devriye geziyorlar.

İşgal ordularının saldırgan tutumuna karşı Mehdi Ordusu direnişçileri, yaptıkları açıklamada, Amerikan ordusunun ateşkese uymayarak evlerini bombalaması sonucu ateşkese sona erdirdiklerini ve Amerikan askerleri ile çatıştıklarını söylediler. Direnişçiler Amerikan askerlerine karşı mücadelelerinin süreceğini vurguladılar. Bu arada, semtte devam eden çatışmalarda 4 Amerikan tankı direnişçiler tarafından tahrip edildi. Çatışmalarda onlarca Iraklı'nın öldürüldüğü 200'e yakın insanın da yaralandığı bildirildi. Sadr'ın yardımcısı Şeyh Naim El Kabi de, çatışmalarda Mehdi Ordusu milislerinden 15 kişinin öldüğünü, 62 kişinin de yaralandığını söyledi. Her zaman olduğu gibi işgalci zorbalı, Sadr semtinde yine sivil halkın tepesine bomba yağdırmaya devam ediyorlar.

## **İşgalcilerin kayıpları günden güne artıyor**

Emperyalist ordularla sicilli Amerikan ajanı Allavi başkanlığındaki kukla hükümetin asıl derdi direnişi kırmak, buna bağlı olarak da Irak halklarının onursuz bir köleliği kabullenmesini sağlamak. İşgalci güçlerle düşkün işbirlikçileri ancak o zaman Irak'ın zenginliğini diledikleri gibi yağmalayabilir. ABD emperyalizmi de bölge halklarını köleleştirmek ya da katletmek için planladığı askeri üsleri kurabilir.

Küstah emperyalistlerin dayatmalarına meydan



bırakmamaya kararlı olan Iraklı direnişçiler ise, işgalci haydut sürüsünü ne pahasına olursa olsun topraklarından söküp atmaya kararlı. Bu kararlılık devam ettiği sürece, işgalcilerle soysuz işbirlikçilerinin kirli amaçlarına ulaşma şansı olmayacaktır.

Necef'teki direnişin ateşkes oyunu ile sona erdirilmesinden hemen sonra, emperyalist ordular, direnişin güçlü olduğu Felluce, Samara ve diğer kentleri bombalamaya başladılar. Necef dışında Mehdi Ordusu'nun direnişi yeniden başlarken, Amerikan bombardımanına maruz kalan direnişçiler yanıt vermekte geç kalmadı. Felluce kentinin Amerikan savaş uçakları tarafından bombalanmasından, onlarca sivil kadın, erkek ve çocuğun öldürülmesinden sonra seyir halindeki ABD araçlarına Felluce yakınlarında yapılan saldırıda, 7 Amerikan deniz piyadesiyle 3 Irak "Milli Muhafız" askerinin öldüğü işgalciler tarafından açıklandı. Felluce'deki saldırıdan bir gün sonra ise, Bağdat yakınlarında ve Musul'da düzenlenen saldırılarda ölen ABD askerlerinin sayısı 5 olarak açıklandı. Aynı günlerde Bağdat'ta, Amerikan üssüne akaryakıt taşıyan 2 tanker direnişçiler tarafından yakıldı. Görgü tanıkları, saldırıda ayrıca, 4 Amerikan askerinin öldüğünü açıkladılar. Aynı günlerde gerçekleşen bir diğer önemli saldırı, Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattını devre dışı bıraktı. Bugüne kadar "petrol tesislerine yapılan en büyük sabotaj" olarak kabul edilen saldırı sonucu günlük kapasitesi 600 ila 800 bin varil olan boru hattından yapılan petrol sevkiyatı tamamen durdu.

Kuzey Irak'ta Türkmenler'in yaşadığı Tel Afer kasabasına saldıran işgalci ABD ordusu direnişle karşılandı. Amerikan tank ve savaş uçaklarının sivil yerleşimleri bombalaması üzerine, Türkmenler direnişe geçti. 9'u sivil 13 kişinin öldüğü, 50'yi aşkın kişinin yaralandığı çatışmada, Türkmen direnişçilerin açtığı ateş sonucu bir ABD helikopteri isabet aldı. Emperyalist ordularla Türkmenler ilk defa bu kapsamda silahlı çatışmaya girmiş oldular. Şu ana kadar işgale karşı durmayan Türkmenler'in, -azından bir bölümü- Ankara'daki Amerikan uşaklarından medet umuyor. Oysa Türkmenler katledilirken,

hükümet tarafından yapılan açıklamada durumun sakın olduğu söylenerek ABD katliamı görmezden gelindi. Bu gelişmeler, artık Türkmenler'in de işgale karşı duruşlarını gözden geçirmelerinin önünü açacak mahiyettedir.

Pentagon tarafından yapılan resmi açıklamaya göre, Irak'ta ölen Amerikalı asker sayısı -tabii resmi açıklamalar hiçbir zaman gerçek rakamı yansıtmaz!— 1003'e, yaralı sayısı ise 7 bine ulaştı. Bu rakama İngiliz ordusu ve Amerikan uşağı rejimlerin Irak'a gönderdiği küçük askeri birliklerin kayıpları dahil değil. Özel "güvenlik şirketleri"ne mensup kiralık katiller de bu rakamın dışındadır. Adına "Irak polisi" veya "milli muhafız" denilen işbirlikçi Irklılar'ın verdiği kayıpların hesabını ise kimse tutmuyor.

Bu tablo, 1 Mayıs 2003'te zafer ilan eden kibirli emperyalistler için azımsanacak cinsten değil. Irak direnişi, hedefi net bir anti-emperyalist programla işgalin karşısına dikildiği zaman, savaş kundakçılarının ölüm çanı da çalacaktır.

## **Direnişi her yolla destekleyelim!**

Irak'taki çatışma hem emperyalist haydutlar, hem de dünya halkları açısından kritik bir önem taşıyor. Zira emperyalist barbarların başlattığı yeni paylaşım savaşının seyrini doğrudan etkileyecek bir cephedir Irak. Dolayısıyla Irak'ın 2. Vietnam'a çevrilmesi özellikle bölge halkları açısından acil bir ihtiyaçtır. Aksi durumda yıkım ve katliamların nereye varacağını kestirmek bile olası olmayacak. Amerikan seçimlerinin yaklaştığı bugünlerde, İran'a ani bir saldırının sürpriz olmayacağı konuşulmaya başlandı bile.

Açıktır görülüyor ki savaş çetesi, ülkeleri işgal etme ve halkları köleleştirme savaşından kolay vazgeçmeyecektir. Püskürtülene kadar ise, başta hedef seçilen ülke halkları olmak üzere dünya halklarına ağır bedeller ödetmek isteyecektir. Bu durum tüm ilerici-devrimci, anti-emperyalist güçlerin Filistin ve Irak direnişlerine sahip çıkmasını, her olanağı kullanarak destek vermesini zorunlu kılmaktadır.



*Savaş çetesi halklara karşı yeni cepheler açmaya hazırlanıyor...*

# Emperyalist saldırganlığı direnen halklar püskürtecek!

Yüzbinlerce Amerikalı’nın protestoları eşliğinde gerçekleşen Cumhuriyetçi Parti Kongresi, tarihin tanık olduğu en büyük yalan seremonilerinden biriydi. Bu iğrenç gösteride boy gösteren katiller, yaptıkları yıkım ve katliamları savunarak dünyaya “özgürlük” vaadettiler. Buna gösterdikleri kanıt ise Afganistan ve Irak oldu. Zira bu iki mazlum halkın başına gelen felaketler, emperyalist “özgürlüğün” numuneleri, dahası canlı örnekleri durumundadır.

Genelde emperyalist sistemin, özelde ABD emperyalizminin insanlığa karşı işlediği suçların çetesi tutulacak cinsten değil. Yakın geçmişte sadece ABD’nin dünya jandarması sıfatıyla yaptırdığı askeri faşist darbeler, yıkımlar, katliamlar, kitlesel insan kırımları vb.’nin haddi hesabı yok.

Kapitalizmin her türden savunucuları ABD şahsında yapılan icraatları her zaman “hür dünya”nın başarı hanesine kaydetmişlerdir. Bu iğrençlikleri “demokrasi ve özgürlük” adına yaptıklarını söylemekten de hiçbir zaman geri durmadı bu yalan imparatorluklarının soytarları. Ancak son yıllarda bu çerçevede yürütülen beyin yıkama kampanyası doruk noktasına ulaşmış bulunuyor. Artık her olay ya da olgu tam zıddı kavramlarla ifade ediliyor. Amerikan uşağı rejimlerin psikolojik savaş uzmanlarının donanım alanı esas olarak bu çöplüktür. Cezaevi katliamlarına “hayata dönüş” adı verildiğini hatırlatmakla yetinelim.

Cumhuriyetçi Parti Kongresi’nde konuşan Bush ve diğer savaş kundakçıları yalan söyleme konusunda da birbiriyle yarıştılar. Diğerleri bir yana haydutbaşı Bush’un kullandığı ifadelerle bakmak bile kokuşmuşluğu görmeye yeter.

Irak işgali için ortaya atılan tüm gerekçelerin yalan olduğu çoktan açığa çıkmış bulunuyor. Buna rağmen emperyalist savaş politikasını savunan haydutbaşı, bu barbarlığı “Ortadoğu’ya özgürlük, barış ve gelecek umudu götürmek” şeklinde niteliyor. Afganistan ve Irak halklarının yıkıma uğratılmasından sonra “dünyanın daha güvenli” olduğunu iddia ediyor, tam bir enkaza çevrilen bu ülkelerin bugün “özgür” olduğunu söyleyerek hiç utanmadan yalan söylüyor.

Katil Bush bu sözleri sarfederken, Amerikan savaş uçakları Bağdat’ta, Samara’da, Felluce’de Irak halkının üzerine bomba yağdırıyordu. Bush’a göre Amerikan bombalarıyla katledilen kadın, erkek, yaşlı, çocuk tüm Iraklılar onun yönetimi sayesinde “özgürlüğe” kavuşmuştu. Konuşmasında kasap Sharon ve diğer siyonist katillere tam destek veren Bush Filistin halkını da tehdit ederken, aynı anda İsrail ordusu savaş uçaklarıyla Gazze’deki Filistin mülteci kamplarına bomba yağdırıyordu.

Ortadoğu’nun ve dünyanın kendi sayelerinde “daha özgür” olduğunu savunan Bush, bu yolda yürümeye devam edecekleri ve kimsenin onları engelleyemeyeceği “müjde”sini veriyor. Demek oluyor ki, koşullar elverirse önümüzdeki yıllarda çok sayıda yeni Filistin, Afganistan ve Irak örnekleriyle karşı karşıya kalacağız. Büyük Ortadoğu Projesi, sıradaki ülkelerin hangileri olduğu konusunda bir fikir veriyor. Suriye ve İran sürekli gündemde tutulan iki örnek. Son günlerde Sudan’ın Darfur bölgesindeki olaylar bahane edilerek Amerikan askerinin bu ülkeye gönderilmesinden de söz edilmeye başlandı bile.

Gemi aızıya alan emperyalist saldırganlığın geçen yüzyılda olduğu gibi yakın gelecekte de halkları büyük felaketlere uğratması uzak bir ihtimal değil. Temel sorun, bu emperyalist paylaşım savaşı



planlarının uygulanma olanağı bulup bulmaması noktasında düğümleniyor.

Savaş bütçesine yarım trilyon dolar ayıran ABD emperyalizmi, Ortadoğu’ya özgürlük getirmek bir yana, kendi ülkesinde bile milyonlarca insanı yıkıma sürüklemektedir. Savaşa akıl almaz miktarda pay ayrılırken 35 milyon Amerikalı açlık sınırında yaşıyor. Bush yönetiminin ilk üç yıllık icraatları sonucu ise 2.3 milyon kişi işsiz kalmış bulunuyor. Nitekim, kongrenin son günü tepkilerini sokaklara taşıyan işsizler, 5 kilometrelik bir insan zinciri oluşturarak savaş çetesi protesto ettiler. Buna polis terörü de eklendiğinde, Bush ile savaş kundakçılarının Amerikalı emekçilerin esaret zincirlerini günden güne kalınlaştırdıkları açıkça görülür.

Seçimlerde silah ve petrol tekellerinin

“bağış”ladığı 200 milyon dolarla yürütülecek olan yalan kampanyasının kimi Amerikalı seçmenleri etkilemesi olasıdır. Yüzbinlerce Amerikalı’nın Bush’u ve savaş politikasını protesto etmesi ise aldatılmayacak Amerikalı sayısının da giderek arttığını gösteriyor.

Dünya halklarının bu iğrenç yalanlardan etkilenmesi ise sözkonusu değil. Zira en geri bilinçli insan bile, Filistin ya da Irak’a bakarak, ABD emperyalizminin ihraç ettiği “demokrasi” veya “özgürlüğün” ne anlama geldiğini görebilir. Emperyalist saldırganlar onlarca yıldan beri kendilerini “hür dünya”nın temsilcileri olarak lanse ediyorlar. Bush’un sözünü ettiği vaatlerle saldırıyorlar halklara. Buna karşın barbarlık ordularının işgal ettiği tüm ülkelerde halklar direniş yolunu seçiyorlar.

Savaş kundakçılarının gündeme getirdikleri vaatlerin elbette ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Bunlar bir çeşit “kirli savaş” retoriğinden ibarettir. Buna karşın ciddiye alınması gerekenleri de var. Bu mesajlar, emperyalist orduların kanlı yıkım saldırılarına pervasızca devam edeceğini söylüyor. Bu noktada Filistin ve Irak halklarının direnişi hayati bir önem kazanıyor.

Yeni cepheler açabilmeleri için haydutların bu iki direnişi ezebilmesi gerekiyor. Dolayısıyla direniş güçlerine ve onları sahiplenene halka karşı acımasız saldırılar yapılacağı kesindir. Şu günlerde hem Filistin’de, hem de Irak’ta halk yoğun bombardıman saldırısı altında bulunuyor. En zor koşullar altında direnen bu halklara destek vermek her zamankinden büyük bir önem taşıyor.

## Bilim tekellerin hizmetinde!

Kapitalizmde bilim egemen sınıf olan burjuvazinin çıkarlarına tabidir. Bilimsel araştırmalar da bu sınıfın çıkarları için kullanılır. İnsanlığın ilk dönemlerinde dünyayı anlama kaygısı bilimsel gelişmeyi tetiklerken, özellikle emperyalizm döneminde dünyayı denetleme ihtiyacı bilime yön vermiştir. Dünyayı denetiminde tutmasını sağlayacak olan ise askeri ihtiyaçlardır. Özellikle emperyalizm döneminde bilimsel araştırmalar askeri çalışmalar için kullanılmaktadır. Atomu parçalayarak bilimsel olarak ileri bir adım atan insanlık, Hiroşima ve Nagazaki’de yüzbinlerin bu bomba nedeniyle ölümüne seyirci kalmıştır.

Bir başka örnek olarak şunu verebiliriz: Son zamanlarda üzerinde yoğunlaşan konulardan biri olan yapay zeka araştırmaları askeri hedefler doğrultusunda yapılmaktadır. Söylemde insanlığın hizmetinde olacak ve uygarlık yürüyüşünde onun tüm sorunlarını çözecek “akıllı robot” yaratma fikri, gerçekte insan ve makine bileşimi ideal asker yaratma amacının perdelenmesidir. İnsan vücudundaki yetersiz bölgeleri mükemmelleştirilmiş mekanik bölümlerle değiştirecek, beynini ise genetik bilimini kullanarak programlayacaklar.

Kapitalizmin hedefi başka ne olabilir ki zaten. Özellikle 2. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan bu çalışmalar bilgisayarlarca yönlendirilen, hedefi kendisi tanıyıp hedefe kilitlenip vuran silahlar

geliştirmeye yöneldi. Ve bu silahların ilk kullanıldığı yer Vietnam savaşı oldu. Igloo White harekatı sırasında üç yıl boyunca binlerce ton bomba yine bilgisayarlarca hedefini vurdu. Teknoloji geliştikçe bu silahlar da gelişerek bu sefer Irak’ta uygulandı.

Askeri amaçlı bilimsel çalışmalar sonucu nükleer silahlar, biyolojik ve kimyasal silahlar geliştirildi. Halepçe katliamında binlerce insan kimyasal silahlar nedeniyle katledildi.

Kapitalizmde bilim başka nasıl kullanılıyor? Yeni gündemde olan “insanda sömürüyü arttırma” çalışmaları buna bir örnektir. Şimdilik maymunlar üzerinde süren bu çalışmalarla, ödül karşılığı çalışma güdüsü genlerde yapılan değişikliklerle engellenmeye çalışılıyor. Böylece karşılıksız çalışma isteğiyle tüm varlığını sermayeye sunacak insanlar yaratılmaya çalışılıyor.

Bilimsel çalışmaların hız aldığı günümüzde milyonlarca çocuk önlenebilir hastalıktan ölüyor. AIDS, kanser gibi ölümcül hastalıklara yanıt bulunamıyor. Ki bulunsun bile, bu sağlık hizmeti parası olanın sahip olacağı bir hizmet olacaktır. Burjuvazi her şeyin sahibi olurken, geri kalanların “canı cehenneme!” diyor.

İnsanlığın kurtuluşu ancak bu emperyalist-kapitalist sistemden kurtulmakla, bilim de dahil insanlığın kültür mirasını insanlığın kurtuluşu için kullanacak tek sistem olan sosyalizm ile mümkündür.



# Birleşmiş Milletler emperyalist saldırganlığın hizmetinde

Amerika'daki başkanlık seçimleri yaklaşırken, Bush liderliğindeki savaş kundakçısı çete, namluları Suriye'ye çeviriyor. Saldırganlık ve savaş politikasını seçimleri kazanma yatırımı olarak değerlendiren haydut takımının bahanesi, bu defa Lübnan'da bulunan Suriye askerleri oldu. Suriye'nin kitle imha silahlarına sahip olmaması, “teröre destek verdiği” iddialarının ise inandırıcı olmaması nedeniyle, zorbaların elinde, bu ülkeyi hedef almak için Lübnan dışında bir bahane kalmıyor.

ABD'nin BM büyükelçisi, BM Güvenlik Konseyi'ne, “Lübnan'ın egemenlik ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi ve bu ülkedeki Suriye askerlerinin çekilmesi” çağrısı yapan bir tasarı sundu. Emperyalist saldırganlığa hizmet eden Güvenlik Konseyi, Suriye'den Lübnan'daki askerlerini çekmesini ve bu ülkedeki cumhurbaşkanlığı seçimlerine müdahale etmemesini isteyen bir kararı hemen kabul etti. Amerika tarafından sunulan ve Fransız emperyalizminin desteklediği tasarı 9 oyla onaylandı. 6 ülkeyse oylamaya katılmadı. Fransa'nın isteğiyle tasarı metninden Suriye'nin adı kaldırıldı. Ancak Lübnan'da askeri gücü bulunan tek ülkenin Suriye olduğu biliniyor.

Amerikan-Fransız emperyalistlerinin girişiyle Güvenlik Konseyi'nin aldığı karar üzerine Lübnan hükümeti, bu konuda herhangi bir tartışmayı kabul etmediğini BM'ye resmen bildirdi. Bu girişimin “uluslararası hukuka ters düşen bir proje” olduğunu belirten Lübnanlı yetkililer, sözkonusu kararı protesto etti. Lübnan Dışişleri Bakanı Jean Ubeyd, “Lübnan, ana sorunu görmezden gelen her türlü projeyi reddedecektir; bu ana sorun İsrail işgalidir” görüşünü dile getirdi. Suriye'nin BM daimi temsilcisi Faysal Mikdad da, karara sert tepki göstererek, Lübnan hükümetinden talep gelmesi halinde bu ülkedeki askerlerini çekeceklerini söyledi. Mikdad, “Bu mesele dünya barış ve güvenliğini tehdit etmiyor. Peki Güvenlik Konseyi bu konuyu tartışmak için meşruiyeti nereden buluyor?” diye sordu.

Karara en çok sevinen ise, Filistin'in yanısıra Lübnan, Suriye ve Ürdün topraklarının bir kısmını işgal altında tutan İsrail rejimi oldu. Adının açıklanmasını istemeyen siyonist bir yetkili, kararla ilgili konuşmasında, “İsrail karardan memnun, çünkü 30 yıldır Suriye Lübnan'ı işgal etmiş durumda ve bu ülkenin meşru haklarını boğuyor” ifadelerini kullandı. Bu küstah katil, İsrail'in Filistin ve Lübnan'daki yıkım ve kıyımlarını yok sayan açıklamayı BM sayesinde yapabiliyor. Asıl işgalcinin siyonist İsrail devleti olduğunu ise herkes biliyor.

Şam yönetimi Lübnan'ın siyasi hayatında önemli bir rol oynuyor. Bu ülkenin Lübnan'da 17 bin kişilik askeri gücü bulunuyor. Suriye'nin Lübnan'da asker bulundurması tartışılabilir, ama bu halkların katili emperyalistlere düşmüyor. Öte yandan Mikdad'ın sorusu da anlamlı. Irak işgaline doğrudan destek vermeyen Güvenlik Konseyi, bu defa saldırganlığın önünü açmak için hemen göreve koştu. Zira gündeme gelen saldırgan tasarı iki emperyalist odak ABD-Fransa tarafından destekleniyordu. Dolayısıyla anında kabul edildi. Bu da, emperyalist

saldırganlığın “paravan örgütü” haline gelen BM'nin bizzat kendisinin gayri meşru bir konumda olduğunun göstergesidir.

Emperyalist saldırganlığın paramparça ettiği, yıkım ve katliamların günü birlik yaşandığı Afganistan, Irak, Filistin gibi ülkelerin “egemenlik hakkı ve toprak bütünlüğü” ile ilgilenmeyen, 50 küsur yıldır BM'yi aşağılayan ve Güvenlik Konseyi'nin hiçbir kararını uygulamayan siyonist İsrail'e sesini çıkaramayan bu “saygın” kurum, güya -üstelik bu ülkeden talep gelmediği halde-

Lübnan'ın “egemenlik hakkı”nı korumaya çalışıyor. Elbette bu iddianın hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Washington'daki savaş kundakçılarının İran'a yaptırım uygulanması yönünde çağrı yaptığı günlerde Güvenlik Konseyi'nin onayladığı tasarinin, ABD emperyalizminin saldırganlık ve savaş politikasının bir gereği olarak gündeme getirildiği ve hızla onaylandığı gün gibi ortada. Oysa Irak işgalinin nedeni ne kadar kitle imha silahları idiyse, Güvenlik Konseyi kararı da Lübnan'ın “egemenlik” hakkıyla ancak o kadar ilgilidir.

## Savaş çetesinden güç alan siyonistler Filistin'e bomba yağdırıyor

Amerika'daki seçim dönemlerini her zaman bir fırsat olarak değerlendiren siyonist çete, bugünlerde aynı oyunu tekrarlıyor. 2 Kasım'da yapılacak ABD başkanlık seçimleri yaklaştıkça, İsrail ordusu saldırılarını doruk noktaya çıkardı. Onlarca Filistinli'nin katledildiği, yüzlencesinin yaralandığı saldırılar halen devam ediyor. Görüldüğü kadarıyla siyonist cellatlar, bu saldırılara Amerikan seçimleri geçene kadar devam edecekler.

Siyonistlerin vahşette sınır tanımayan saldırgan tutumları elbette yeni değil. Ancak Amerikan seçimleri öncesinde -ortada herhangi bir bahaneleri olmadığı halde- önceki günlere nazaran saldırı ve katliamlar katlandı.

İsrail'in Gazze Şeridi'ne düzenlediği saldırıda en az 14 Filistinli öldü, 45 Filistinli de yaralandı. Görgü tanıkları, gece yarısından sonra meydana gelen olayda, İsrail ordusunun El Sicaiye bölgesinde Hamas tarafından kullanıldığı iddia edilen bir kampa karadan karaya füzelerle son haftaların en büyük saldırısını düzenlediğini açıkladı. İsrail ordusu Gazze Şeridi'ndeki Han Yunus mülteci kampına da saldırı düzenledi. Son haftalarda bölgeye düzenlenen en büyük saldırının 20 tank ve zırhlı araç eşliğinde yapıldığı bildirildi. Saldırı esnasında bölgede bulunan apartmanlardan ikisi yıkıldı. İsrail helikopterleri, Gazze'deki Mugazi Mülteci Kampı'ndaki bir depoya üç füze fırlattı. Hızını alamayan siyonist caniler Filistin yönetiminin yanısıra, Lübnan'da üslenen Hizbullah örgütünü ve Suriye'yi de tehdit etti. İsrail'in son birkaç günde gerçekleştirdiği saldırıların bir kısmıydı bunlar.

Yaptıkları her vahşetin, Washington'daki savaş çeteleri tarafından tam destek göreceğine emin olan siyonistler, -zira seçimler öncesi kimse



siyonist Yahudi lobisini kızdıracak bir davranışta bulunamaz-Filistin yönetimini de hedef alıyorlar. Tam da bu günlerde İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat'ı, Filistin topraklarından sürmeye kararlı olduklarını açıkladı. İsrail ordu radyosunda konuşan Mofaz, “İsrail devletinin, Yaser Arafat'ın

bölgeden sürülmesini sağlamak için doğru yer ve zamanı bulacağını” söyledi. Mofaz, İsrail güvenlik kabinesinin geçen yıl Arafat'ın “ortadan kaldırılması gerektiği” yönündeki kararını hatırlattı ve savundu.

Siyonist bakan aynı konuşmada, Batı Şeria'dan Filistinli militanların sızmasını önlemek bahanesiyle inşa edilmekte olan tecrit duvarının daha da uzatılacağını açıkladı. Mofaz, başlangıçtaki güzergahın, El Halil kentinin güneyinde yeni yerleşim birimlerini kapsayacak şekilde değiştirildiğini açıkladı.

Görüldüğü gibi kasap Sharon ve katiller çetesinden oluşan kabinesi, Amerikan seçimlerinden azami ölçüde faydalanmayı amaç edinmişler. Emperyalistler tarafından Ortadoğu'nun yegane “demokratik devleti” kabul edilen ırkçı İsrail ise, sergilediği bu barbarlıkla Filistin halkını ortadan kaldırmak istediğini bir kez daha ortaya koyuyor. Bu vahşete karşı ne “uygar batı”ın, ne de Suriye'ye aleyhine Güvenlik Konseyi kararları alan Birleşmiş Milletler'in gıkı çıkmıyor. Bu zorbalığa karşı kararlılıkla direnen Filistin halkının “uluslararası toplum”dan gelmesini umduğu destek gelmiyor. Anti-emperyalist, anti-siyonist güçlerin desteği ise, yazık ki, siyonistler üzerinden basınç yaratacak güçte değil.



## 2 Eylül günü Kırac jandarması tarafından gözaltına alınan Castleblair işçileriyle konuştuk...

# Castleblair patronu saldırıyor, saldırtıyor

- Fabrika önünde 71 gündür direniştesiniz. Direnişiniz ne tür saldırılara maruz kaldı?

**Direnışçi işçiler:** İlk günlerde fabrikanın İnsan Kaynakları Müdürü yanımıza gelip “Burada bekleyemezsiniz, gidin haklarınızı mahkemede arayın, beklemeye devam ettiğiniz koşullarda jandarmaya haber veriniz” diyerek tehditlerde bulunmuştu. Patron bu türden tehditlerin kararlılığımız karşısında işe yaramadığını görünce Kırac jandarmasını devreye soktu.

Jandarmada da sürekli biçimde “burada beklemeniz yasadışıdır, sizleri gözaltına alıruz, gidin hakkınızı mahkemede arayın” diyerek tacizde bulundu. Patron bunların da işe yaramadığını görünce hakkımızda savcılığa suç duyurusunda bulundu. İfademiz alındı, evlerimize jandarma gönderilerek ailelerimiz tedirgin edildi ve böylece üzerimizde baskı oluşturulmaya çalışıldı.

İşçilerle aramızdaki bağı kesmek için paydos saatlerinde jandarmayı fabrikanın kapısında bekletiyorlardı. Fabrika yönetimi özel güvenlik görevlilerini de iki katına çıkarttı. Bunlar yemek ve çay paydoslarında işçilerin yanımıza gelmesini engellemek için kirallanmışlardı.

- 2 Eylül günü Kırac jandarması direniş yerine saldırarak sizleri gözaltına aldı, gerekçeleri neydi?

**Direnışçi işçiler:** Her zaman olduğu gibi 2 Eylül günü de fabrikanın önündeydik ve ertesi gün için fabrika önünde çağırısı yapılmış eylemimiz vardı. Saat 15.00 sıralarında Kırac jandarması direniş alanına gelerek, “hakkınızda savcılığa patronunuz tarafından suç duyurusu var, pankartınızı toplayıp eyleminize son verin, aksi taktirde sizleri gözaltına alacağız” diyerek tehditler savurdular. Bizler ise direnişimizin meşru olduğunu, haklarımızın patron tarafından gaspedildiğini söyledik. Bütün itirazlarımıza rağmen, jandarma aldığı emir doğrultusunda pankartımıza saldırdı ve bizleri de gözaltına aldı.

- 24 saat gözaltında tutulduunuz. Burada nelere maruz kaldınız ?

**Direnışçi işçiler:** Saat 15.00’de gözaltına alındık. Karakolda patronun suçlamalarına yönelik bizim ifade vermemiz istendi. Suçlama olarak “Kırac ve Esenyurt çevresinde bildiri dağıtmak, afiş asmak, fabrikadaki işçilere bildiri ve sözlü seslenerek iş barışını bozmak, işçileri patrona karşı kışkırtmak, basın açıklamaları yaparak Marks&Spencer ve Castleblair firmalarının itibarını zedelemek” vb. ifadelere yer verilmişti. Biz kesinlikle yasadışı iş yapmadığımızı, haklarımızı alabilmek için direnme hakkımızı kullandığımızı, hiçbir suçlamayı kabul etmediğimizi ve ifade vermeyeceğimizi belirttik. Bizi o gece gözaltında tutarak ertesi gün savcılığa çıkaracaklarını söylediler. Bizleri o gece alıkoydular.

Gözaltı süresince, bir daha fabrika önünde beklememize izin vermeyeceklerini, eğer eyleme devam edersek, tekrar gözaltına alıp mahkemeye sevk ederek tutuklanmamız için gerekli işlemleri yapacaklarını söylediler. Böylece güya bizlere gözdağı veriyorlardı. Bizler de, baskılarla direnişimizi bitiremeyeceklerini, serbest kaldığımızda direnişimizi tekrar sürdüreceğimizi ifade ettik.

3 Eylül günü, Kırac bölgesindeki fabrikalara



seslenmek için yapacağımız yürüyüşü ve basın açıklamamızı engellemek için savcılıktaki işlemlerimizi keyfi olarak oldukça uzattılar ve eylem saatimiz geçtikten sonra salıverildik.

- Patronun direnişinize karşı tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

**Direnışçi işçiler:** Patron bizleri atarken bu saldırılarına karşı sessiz kalmayacağımızı biliyordu. Fakat o sendikacıları yanına almış olmanın ve onlar sayesinde içerdeki işçilerin iradelerinin kırılmış olmasını bilmenin pervasızlığı ile davranıyordu. Fakat sürecin seyri herşeyin onların sandığı gibi gitmeyeceğini göstermiş oldu. Direnişimizin uzaması ve geniş bir yankı yaratması gün geçtikçe onların rahatsızlıklarını artırıyor. Direnişimizin basıncından dolayı, patron hazırladığı kapsamlı saldırıyı istediği

şekilde hayata geçiremiyor. Bizi gözaltına aldırdıktan hemen sonra fabrikaya işçi almak için pankart asmış. İçerde çalışan işçilere de temsilciler aracılığıyla “ne iş verilirse yaparım” ifadesinin yer aldığı kağıtlar imzalatılmış. İşçiler arasında sözleşmede yer aldığı söylenen ikinci zam diliminin uygulanmayacağı söylentileri var.

Binbir emekle yaratığımız her şeye pervasızca saldırmayı kafasına koymuş patron. Bütün bunları yapabilmek için direnişimizin bitmesini bekliyor. Aynı nedenle direnişimize karşı tahammülsüzlüğü de gün geçtikçe artıyor.

- Çalışan işçilerin haklarına yönelik bu saldırılara karşı DİSK Tekstil Sendikası’nın tutumu nedir?

**Direnışçi işçiler:** Patronun bu saldırılarını sendikanın bilgisi dışında gerçekleştirdiğini düşünmüyoruz. Atılmamızdan sonra yaptığımız tüm açıklamalarda ifade ettiğimiz gibi, Castleblair patronunun asıl hesabı

sendikal örgütlenmeyi bittirmek. DİSK Tekstil ağaları bunu sözleşme öncesi kabul etmiş ve örgütlenmemizi o tarihte satmışlardı. İşçiler yaşadıkça bunu daha açık görmeye başladılar. Bu sicilli işçi satıcıları yiyeceklerini yediler, hala da yiyor olmalılar, sonrası ise umurlarında değil. Bu çete bir dizi başka işyerinde de aynı satışları gerçekleştirmedi mi?

Sınıftan çoktan kopmuş bu ihanetçi çete elbet bunun hesabını bir gün ödemekle yüzyüze kalacaktır. İşçiyi döne döne patronlara pazarlayıp satmanın ne demek olduğu bu hainlere gösterilecektir. Biz buna inanıyoruz. Castleblair’de bundan sonra ne tür gelişmelerin yaşanacağını ise işçi hareketi ve tüm kamuoyu yaşayarak görecektir.

**Kızıl Bayrak/Esenyurt**

## Castleblair işçileri patron baskısını ve gözaltı terörünü fabrika önündeki eylemle protesto etti...

# “Baskılar bizi yıldırıramaz!”

Castleblair işçileri, “Köleliğe karşı örgütlen, mücadele et!” şiarıyla hazırladıkları bildiriye Kırac bölgesindeki fabrikalarda çalışan işçilere ulaştırmak ve iki aydır sürdürdükleri direnişle dayanışmayı büyütmek için 3 Eylül günü yürüyüş yapacaklarını duyurmuşlardı. Bu eylemin önünü kesmek için Castleblair patronu Büyükkçekmece savcılığı eliyle Kırac jandarmasını devreye sokarak, direnişteki işçilerden dördünü 2 Eylül günü gözaltına aldırdı. 24 saat gözaltında tutulan işçiler, böylece yapacakları yürüyüşten fiilen alıkonulmuş oldular.

Bu bilinçli saldırı ve oyuna rağmen 3 Eylül günü saat 13.00’te fabrika önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan direnişçi işçi, “İşten atıldıktan sonra boyun eğmedik, köleleştirme saldırısına ve uğradığımız sendikal ihanete karşı, haklarımızı ve onurumuzu savunmak için direnişe geçtik. Tam iki ay boyunca taleplerimizi ve ne için direndiğimizi

anlatmaya çalıştık... Taleplerimizi Castleblair işvereni tarafından kabul edilsin ya da edilmesin; Kırac’ta işçilerin örgütlü mücadelesini büyütmek için elimizden gelen çabayı göstereceğiz” dedi. Castleblair patronunun 2 Eylül günü saldırılarına bir yenisini daha eklediğini, 4 arkadaşlarının jandarma tarafından gözaltına alındığını, baskıların kendilerini yıldırıamayacağını, gözaltındaki arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını istedi.

Sınıf dostları ve sınıf devrimcileri bütün direniş boyunca olduğu gibi gözaltı saldırısına karşı da Castleblair işçilerini yalnız bırakmadılar. Hep birlikte “Castleblair işçileri yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldırıamaz!”, “Gözaltılar serbest bırakılsın!” sloganları atıldı ve açıklama bitirildi. Jandarma her zaman olduğu gibi geniş bir katılım sağlamış oldu.

**Kızıl Bayrak/Esenyurt**



## Sınıf çalışmasında yaratıcı yol ve yöntemler...

# Sportif aktiviteler işçileri kaynaştırıyor

Kapitalist-emperyalist sistem her geçen gün toplumsal çürümeyi ve kültürel yozlaşmayı hızlandırıyor. Böylelikle sınıfsal çelişkiler bastırılmaya çalışılıyor. İki sınıf arasındaki onulmaz çelişkinin kapitalizmin nihai sonunu hazırlayacağı tarihsel bir gerçek. Sistem bunu biliyor ve bunun önünü her yolla almaya, hiç değilse geciktirmeye çalışıyor.

Kapitalistlerin toplumsal çürümeyi hızlandırmak için kullandıkları en etkin silahlardan birisi de spordur. Burjuvazi, sporu yalnızca toplumsal tepkiyi dizginlemek için değil aynı zamanda muazzam kârlar sağladığı için de olabildiğince kullanmaya çalışır: “...Böylesi toplumsal bir etkinliğin sınıflı toplumlarda egemen sınıf tarafından iktidarın pekiştirilmesi için kullanılması kaçınılmazdır. Günümüzde de burjuvazi spordan çok büyük faydalar görmektedir. Bir yandan sporu ticarileştirerek muazzam kârlar elde ederken ve kirli işlerden kazandığı paraları bu yolla ekonomik dolaşıma sokarken, bir yandan da emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekmek ve onları uyutmak için bu alana yatırım yapmaktadır.” (Ekim, Şubat ‘04, sayı: 234)

Spor ve sporun birçok dalı kapitalist sistemin kültürel dayatmasıyla karşı karşıya kalır. Fakat kapitalistler sporu, özelde futbolu toplumsal bir etki yaratmasından kaynaklı kendi çıkarları ve kârları için kullanmaktadır. Spor, “kurallı ya da kuralsız, takım halinde ya da kişisel, nizami ya da anarşik bir tarzda spor; insanlık tarihinin en eski etkinliklerinden birisidir. İnsanın bedensel ve zihinsel gelişiminde etkin bir rol oynayan spor; beceri ve zekayı geliştirmesi, kendine güven hissini pekiştirmesi gibi özellikleriyle bireyin kişilik gelişiminde de önemli bir etkidir. Bunların dışında spor; tümüyle toplumsal bir etkidir. Kolektif başarı/başarısızlık, sevinç/üzüntüler yoluyla insanları biraraya getirir, sosyalleştirici bir işlev yüklenir.” (Ekim, Şubat ‘04, s. 234)

Spor toplumsal bir etkidir ama kapitalist sistem kendi sınıfsal çıkarları için bunu yozlaştırır ve kendi sefil amaçları için kullanır. “Ama burjuvazinin sporu

ve sporcuyla metalaştırması ile başlayan saldırı burada kalmaz. Kimi zaman egemen sınıfın direk müdahalesi, kimi zaman onun kirlettiği toplumun kültürü ile şekillenen yozlaşma boyutlanarak artar. Taraftarların en basit karşılaşmalardaki küfürleşme ve kavgaları, spora ilgi nedeni ile gidilen kahvehaneler/bilardo salonları, spor kulüplerinin lokalleri, ganyan bayileri vb. mekanlar, sporun burjuva sınıf egemenliği altında ortaya çıkan bu kirli yüzünü belirginleştirmektedir.” (Ekim, Şubat ‘04, s. 234)

Bugün burjuvazinin etkisinde bulunan spor, kendi içeriğine uygun bir kullanıma konu edilirse eğer ortaya yararlı sonuçlar çıkaracaktır. Bu da sınıf devrimcilerinin çalışma yürüttüğü alanlarda bu aracı iyi değerlendirmesi gerektiğini gösterir. Ekim’den yaptığımız aktarmaların ve bir bütün olarak sözkonusu yazının taktik yönlendirmesi de budur zaten. Sporun özelde futbolun sanayi alanları ve fabrikalar içerisinde işçiler arasındaki kaynaşmayı hızlandıracağı açıktır.

Bu bakış ve bilinçle biz de sınıf çalışması yürüttüğümüz Topkapı bölgesinde bu aracı etkili ve amaca uygun biçimde kullanabilmek için bir çalışma başlattık.

### Çalışmanın yönlendirilmesi süreci

İlk olarak bu faaliyeti nasıl yönlendireceğimizi planladık. İşe öncelikle sıcak ilişkilerimizin olduğu bir metal fabrikasından başlamaya karar verdik. İçeride ilişkilerimizin ve yoldaşlarımızın bulunduğu bu fabrikada konuyla ilgili sohbetler açarak işçilerin ilgisini çektik. Ardından takımları oluşturduk. Yapacağımız maçın iddali bir maç olması gerekiyordu. Bunun için imalat ile kaplama bölümü arasında ilk maçımızı düzenledik.

Bu etkinlik bize ciddi olanaklar yarattı. Öncelikle birçok işçiyi bir maçla biraraya getirebilmenin olanağını yakalamış olduk. Bu olanağı maçtan önce ve maçtan sonra en iyi şekilde değerlendirdik.

## Adana’da 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi

Adana’da 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi 5 Eylül’de Uğur Mumcu alanında yapıldı. Miting alanına kortej oluşturup yürüyüş yapılarak girildi. Teslimiyetçi platformun gölgesinde geçen mitingte öteki konuşmacıların yanısıra İHD Adana Şubesi’nde Ceza İnfaz Yasası’na karşı başlatılan dönüşümlü açlık grevine katılan bir eylemci de konuştu.

Mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Mahallelerde şenlik yapmasına ve mitinge çağrı yapan broşür dağıtmasına rağmen DEHAP kitlesinin katılımı zayıf kaldı. Eyleme DEHAP’ın yanısıra BDSP, Alinteri, Barikat, Mücadele Birliği, SDP, EMEP, ESP, Halkevleri, Genç Umut, KESK ve Antakya KESK şubeleri katıldı. Biz komünistler mitinge “Barış ve özgürlük sosyalizmle gelecek!” şiarının yazılı olduğu pankartla katıldık. Mitingte “Kürt halkına özgürlük!”, “Kurtuluş devrimde kurtuluş sosyalizmde!” vb. sloganları haykırdık.

Kızıl Bayrak/Adana

Yapacağımız futbol maçının dostluk ve kardeşlik maçı olacağı üzerinden bir bilinç açıklığı sağlayarak olası bir tartışmayı önden engellemeye çalıştık. Bu konuda başarılı da olduk. Maç aralarında konuştuğumuz birçok konunun yanısıra, işçilerle yaşam koşulları ve çalıştıkları fabrika üzerine de sohbetler yaptık. Böylece işçilerin birbirleriyle diyalogları hızla gelişti, ortak sorunlar doğasında ortak sohbetlere yansıdı. Örneğin bu fabrikada 6. ay zamları henüz belirlenmemiş ve bunun üzerinden işçilerde ciddi rahatsızlıklar oluşmuştu. Aradan iki ay geçmesine rağmen ücretlerini zamsız almışlar ve bu durumdan hayli rahatsızdılar. Maç vesilesiyle biraraya geldiklerinde tüm bu rahatsızlıklarını tartışmaları anlamlı oldu.

Maçla beraber, işçilerle anlamlı sohbetler örgütlemiş ve birbirleri ile kaynaşmalarını sağlamıştık. İşçilerde spor üzerine belli bir bilinç açıklığı sağlandığında kolektif davranma duyguları geliyor. Bir takım oluşturmaları kolektif uyumu zorunlu kılmakta ve bununla beraber birlikte davranma eğilimi artmaktadır.

Bu aktivitelerimizin ardından bu fabrikada sekiz ayrı maç daha gerçekleştirdik. Bu maçları organize ederken maç öncesi ve sonrasında sohbetlerimizi ve paylaşımlarımızı geliştirdik. Bir başka çalışma alanımız olan matbaa işçileriyle de bir takım çıkartarak diğer fabrikadaki arkadaşlarımızla maç yapmaya karar verdik. Bu sefer iki farklı alandaki işçileri biraraya getirdik. Bu etkinliğimizde de işçiler arasında anlamlı diyaloglar oluştu. Farklı çalışma alanlarından işçileri biraraya getirerek birbirleriyle sıcak ilişkiler kurmalarını sağladık.

Aktivitelerimizi yaklaşık 12 ayrı maçla şimdilik sonlandırdık. Sportif aktiviteler, özellikle sınıf çalışması alanında iyi bir örgütlenme aracı olarak kullanılırsa olumlu sonuçlar verebileceğini somutta gördük.

BDSP/Topkapı

## Direnen Castleblair işçileri direnişteki Polaris işçilerini ziyaret etti...

### “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

9 Haziran Perşembe günü direnişteki Castleblair işçileri, direnişçi Polaris işçilerini ziyaret etti. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşten atılmalara, sendikal ihanete karşı direniyoruz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” dövizlerini taşıyan Castleblair işçileri sloganlarla Polaris işçilerinin yanına geldi. Sık sık “Polaris işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Önce Castleblair’den bir işçi kendi süreçlerini aktardı. Ardından Polaris’i temsilen bir işçi direnişlerini anlattı. Daha sonra tüm işçiler hep beraber halaylar çekip sıcak sohbetler yaptılar.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

## Hak gaspları protesto edildi



DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası Adana şubesi, 2 Eylül günü İnönü Parkı’nda yaptığı basın açıklamasıyla 20. dönem TİS görüşmelerinde yapılmak istenen hak gasplarını protesto etti. Basın açıklamasına yaklaşık 150 kişi katıldı. BOSSA Şube Başkanı Recep Türkyılmaz yaptığı açıklamada, işverenin işçileri yeniden sefaletle mahkum ettiğini belirterek; “Yıllar yılı bedel verilerek alınmış olan haklarımızı vermemiz asla mümkün değildir. Vermek de kimsenin, hiçbir sendikanın insiyatifinde değildir” dedi. Eylemde işçiler “Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Hakkımızı kimseye vermeyeceğiz!” sloganlarını attı. (Kızıl Bayrak/Adana)



# Büyük saldırıya sahte gerekçeler...

# Sermayenin çözümleri de y

Türkiye’de sosyal güvenlik sistemi köklü sorunlarla karşı karşıyadır. Geçtiğimiz haftalarda, sosyal güvenlik sisteminde yaşanan sorunların hepsinin, sermayenin bu alandaki politika ve tercihlerinden kaynaklandığını belirtmiştik. Sermayenin yalan ve çarpıtmalarla bunu gizlemeye, olduğundan başka türlü göstermeye çalıştığını vurgulamıştık. Aynı tutumun ortaya konulan sözümüne çözümlerde de sürdüğünü görüyoruz.

## Her konuda yalan ve aldatmaca

Sermaye sınıfı, sorunların ortaya çıkışındaki sorumluluklarını gizlemek için yalan ve çarpıtmalara başvurmakta, fakat bununla yetinmemektedir. Bu sorunları, işçi ve emekçilerin mevcut sosyal haklarına saldırmak için bir bahane olarak kullanmaya çalışmaktadır. Saldırı politikalarını, emekçilerin yararına çözümler üretecek birer “reform” olarak sunarak, bir kez daha yalan ve çarpıtmadan medet ummaktadır. Sermayenin sosyal güvenlik alanındaki sorunlara çözüm üretmek iddiasıyla ortaya attığı reform planlarına yakından bakıldığında bunların yalan ve çarpıtmalardan ibaret olduğu bütün çıplaklığıyla görülmektedir.

Dolayısıyla sermaye sınıfının öngördüğü “reform” politikalarının uygulamaya sokulması, emekçilerin bugün haklı olarak şikayetçi olduğu sorunların hiçbirini ortadan kaldırmayacak, tersine daha da büyük sorunlarla karşı karşıya kalmalarına yol açacaktır. Bugüne kadar gerçekleştirilen sözde reformlar bunun kanıtıdır.

Bugün “ikinci aşama”sına geçildiği söylenen sosyal güvenlikle ilgili “reform” programı 1999’da başlatılmıştır. İşçi ve emekçilerin adına çok yerinde bir nitelemeyle “mezarda emeklilik” yasası dedikleri 4447 sayılı “reform yasası” 8 Eylül 1999’da yürürlüğe girmiştir. Bu yasayla emeklilik yaşı yükseltilmiş, emeklilik için gerekli prim ödeme süreleri uzatılmış, emekli maaşlarının kişinin ödediği prime göre hesaplanmasına imkan tanınmıştır. İşçi ve emekçileri yeni düzenlemelere ikna etmek için de, bu politikaların kayıt dışı işçi çalıştırmayı engelleyeceği, emeklilerin gelir düzeylerini arttıracığı ve emeklilik sisteminin finansman açıklarını aşağı çekeceği iddia edilmiştir. Fakat bunlardan hiçbiri gerçekleşmemiştir. Kayıt dışı çalışma azalacağına artmış, emeklilerin yaşam düzeyleri daha da kötüleşmiş, finansman açıklarında da kayda değer bir azalma görülmemiştir. Yani işçi ve emekçiler sermaye tarafından bir kere daha aldatılmıştır.

Takip eden yıllarda bu reform programı kapsamında işsizlik sigortasının uygulamaya sokulması, İş ve İşçi Bulma Kurumu’nun kapatılarak yerine İş-Kur’un kurulması, Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu’nun çıkartılması, 3 sosyal güvenlik kuruluşunun üzerinde Sosyal Güvenlik Kurumu’nun oluşturulması gibi başka adımlar da atılmıştır. Fakat hepsi de ilk gündeme geldiklerinde söylenenlerin aksine, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında en küçük bir düzelmeye dahi yol açmamış, tersine sorunların daha da içinden çıkılmaz bir hal almasına neden olmuştur. Uygulamaya sokulan her politika, işçi ve emekçilerin mevcut sosyal ve ekonomik kazanımlarının biraz daha

törpülenmesine, ellerinden alınmasına yol açmıştır.

Sermaye şimdi de sosyal güvenlik kurumlarını birleştirerek emeklilik sigortası sistemini dengeye kavuşturacağını, Genel Sağlık Sigortası’nı uygulamaya sokarak sağlık alanındaki sorunları ortadan kaldıracağını iddia ediyor.

## Üç kurum neden birleştiriliyor?

Sermaye sözcüleri üç sosyal güvenlik kurumunun birleştirilmesi sayesinde emeklilik sistemine ilişkin kamu açıklarının azalacağını öne sürüyorlar. Bütün emeklilik sisteminin daha gelişkin tek kurum altında organize edilmesinin giderleri azaltacağı beklentisi belli sınırlarda gerçekçidir. Burada gözden kaçırılmaması gereken şey, sermayenin amacının kısılabilecek giderlerin önüne geçmekten öte, sistemin tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmak olduğudur.

Belirtildiğine göre şu anda ulusal gelirin (GSMH) yaklaşık yüzde 12’si sosyal güvenlik kuruluşlarının açıklarına gidiyor. Emeklilik sisteminde planlanan değişiklikler yapıldıktan sonra bu oranın giderek düşmesi ve uzun vadede yüzde 1’in altına indirilmesi planlanıyor. Sosyal Güvenlik Kurumu Başkanvekili, bundan 2-3 ay önce yaptığı bir açıklamada, eğer her şey planlandığı gibi giderse, sistemin 2045 yılından itibaren açık vermemeye başlayacağını müjdelemişti. Yani emekçilere “siz şimdi yapılacak değişikliklere sesinizi çıkarmayın, 45-50 yıl sonra rahat edeceğiz” deniliyor.

Sermayenin çıkarlarına göre politikaların gününbirlik değişebildiği bir düzende 50 yıl sonrasına ilişkin sözler vermenin ne kadar ciddi olabileceği bir yana; bizim asıl üstünde durmak istediğimiz şey, kamu bütçesinden sosyal güvenlik kurumlarına yapılan transferlerin, sermaye sözcüleri tarafından, aslında olmaması gereken bir şey olarak sunulmasıdır.

Daha önce de ifade edildiği gibi, sosyal güvenlik hizmetleri, normalde bütünüyle sermaye tarafından finanse edilmesi gereken hizmetlerdir. Sermayenin sistemi finanse etmesinin yollarından biri de kamu bütçesinden aktarılabilecek kaynaklardır. Bu alana aktarılan kaynaklardan dolayı kamu bütçesinin dengesi bozuluyorsa, bunun sorumlusu sosyal güvenlik sistemi değil, devletin mali politikalarıdır. Vergi politikalarından örnek verelim. Devletin vergi gelirleri asıl olarak işçi ve emekçilerin ödediği doğrudan ve dolaylı vergilerden oluşmaktadır. Ulusal gelirin büyük kısmını cebe atan sermaye, vergi yükünün ancak küçük bir kısmını üstlenmektedir. Durum böyle olunca da sermaye devleti, ortaya çıkan kamu açıklarını işçi ve emekçileri daha çok soyarak kapatmanın yollarını aramaktadır. Dolaylı vergilerin arttırılması, mal ve hizmet fiyatlarına yapılan zamlar gibi, emekçilerden alınan sigorta primlerinin arttırılması ya da onlara sağlanan sosyal hakların kısılması da bu yollardan biridir.

Dolayısıyla “sosyal güvenlik sistemi 40 yıl sonra açık vermeyecek” sözleri, “40 yıl içerisinde uygulayacağımız politikalar sayesinde, devlet bu alana kaynak aktarmaz olacak, emekçiler olarak aldığınız sosyal hizmetlerin tüm faturasını kendi cebinizden karşılamaya başlayacaksınız. Eğer parasını ödemezseniz, sağlık hizmeti de alamayacaksınız, emekli de olamayacaksınız” anlamına gelmektedir. Ve

sermaye sınıfı ve sözcüleri, bunu işçi ve emekçilere iyi bir şey gibi göstererek, bir çözüm gibi sunarak ne kadar yüzüstü olduğunu bir kere daha ispat etmiş olmaktadır.

Diğer bir nokta ise 3 sosyal güvenlik kurumunun birleştirilmesine çalışanlar arasında eşitlik sağlama kılıfının geçirilmesidir. Hazine Müsteşarlığı’nın raporunda aynen şunlar söyleniyor.

“...sosyal sigorta kuruluşlarının sigortalıların istihdam şekillerine göre ayırmlaştırılması (üç kurumun varlığı), böylece vatandaşlar arasında eşitliği zedeleyici yapısının kaldırılması gerekmektedir. Ödenen primler ile sağlanan faydaların tüm vatandaşlarımız için eşitlendiği tek bir sosyal sigorta sisteminin kurulması kamu-özel serbest gibi çalışma kategorilerini sosyal sigortalar açısından farksızlaştıracaktır.”

İlk bakışta insanın gözlerini yaşartacak bir eşitlik tutkusu akıyor rapordan. Ama bu eşitlik söyleminin ardında kamu emekçilerinin halen sahip oldukları iş güvencesini ve sosyal hakları hedef alan sinsi bir saldırı gizleniyor gerçekte. Raporun başka yerlerinde de devlet memurlarının sahip oldukları sosyal hakların fazlalığına vurgu yapıldığı gözleniyor. Dolayısıyla üç kurumun birleştirilmesindeki en temel amaçlardan birinin, kamu çalışanlarının nispeten ileri düzeydeki iş güvencesi ve sosyal haklarının tırpanlanması olduğu rahatlıkla görülüyor. Birleşme operasyonu sayesinde Emekli Sandığı’nın sunduğu hizmetler ortadan kaldırılacak ve kamu emekçilerinin hakları, Bağ-Kur veya SSK’ya üye olanlarla eşit düzeye getirilecek. Kamu Personel Rejimi’ndeki değişikliklerle sözleşmeli köleler haline getirilmesi planlanan kamu emekçilerinin sosyal hakları da böylece ellerinden alınmış olacak.

## Sağlıkta özelleştirmenin adı: Genel Sağlık Sigortası

Bilindiği gibi sermaye emeklilik ve sağlık hizmetlerini birbirinden ayırıştırıyor. Sosyal güvenlik kurumlarının sunduğu sağlık hizmetlerinin tasfiyesinin adı ise sermayenin dilinde “Sağlıkta Dönüşüm Programı” olmuş durumda. İşçi ve emekçilerin kaliteli sağlık hizmeti alamamasından kaynaklanan şikayetlerini fazlasıyla istismar etme yoluna giden sermaye, bu sorunların çözümünün bir genel sağlık sigortası sistemine geçilmesiyle ve bu sistemin bir alt parçası olarak “aile hekimliği” uygulamasının devreye sokulmasıyla çözüleceğini savunuyor.

Oysa ki konunun uzmanları, sermayenin bu konuda da yalan söylediğini, Genel Sağlık Sigortası ve Aile Hekimliği uygulamalarıyla mevcut sağlık sorunlarını çözmenin mümkün olmadığını söylüyorlar. Örneğin konunun uzmanlarından Dr. İlker Belek bir yazısında GSS ile ilgili olarak şunları ifade ediyor:

“Vergi tabanının (...) daralması, hükümetleri sosyal fonları kısıtlamaya ve bütçeyi burjuvaziye kaydırmaya yönelten en önemli faktörlerdendir. Böylece, sağlık hizmetlerinde tek kamusal finansman seçeneği olarak, sağlık hizmeti için özel olarak konulacak bir vergi, yani GSS kalmaktadır. Sağlık sigortacılığı kelimenin gerçek anlamıyla sağlık için özel olarak konulmuş doğrudan nitelikli bir vergi sistemidir. Bu vergiyi sağlık hizmetini kullanacak olanlar öder. Böylece,



# Yalan ve çarpıtmaya dayalı

*yüksek gelirli, burjuvazi, geliri eşitlikçi biçimde yeniden dağıtmak bakımından yerine getirmesi gereken vergi sorumluluğundan da kurtulmuş olur.”*

Peki sağlık hizmetinden faydalananların yani işçi ve emekçilerin finanse edeceği GSS sistemi sağlıklı ilgili yaşanan sorunları ortadan kaldıracak mı? Sermaye sözcülerinin allayıp pullamalarına bakılırsa her şey güllük gülistanlık olacak. Ama gerçek hiç de öyle değil.

Devletin ve sosyal güvenlik kurumlarının elindeki sağlık tesislerinin özelleştirildiği, bu alandaki her şeyin piyasa kurallarına göre işlemeye başladığı koşullarda genel sağlık sigortasıyla sorunları çözmek mümkün değildir. Tersine bu sistem emekçilerin yüz yüze olduğu sağlık sorunlarını daha da ağırlaştıracaktır. Bir kere devlet bu alana kaynak aktarmaktan vazgeçeceği ve tümüyle primlerle finanse edileceği için, sağlık hizmetleri bugünküne göre çok daha pahalı ve emekçiler için ulaşılamaz hale gelecektir. Prim miktarları arttıkça emekçilerin bir bölümü için sağlık hizmetlerine ulaşmak imkansızlaşacaktır.

Öte yandan bu sistem sağlık hizmetlerinde bir tekelleşmenin önünü açacaktır. Bugün sağlık sektöründe dönen paranın yıllık 11-12 milyar dolar civarında olduğu belirtilmektedir. Bu paranın büyük kısmı bugün SSK ve kamu kuruluşları tarafından kontrol edilmektedir. Planlar uygulamaya girdiğinde büyük bir rekabet ve pazar kavgası başlayacaktır. Sağlık alanına yatırım yapan büyük şirketler bu parayı kontrol edebilmek için GSS’nin sağladığı imkanlardan sonuna kadar yararlanacaklardır. Giderek sisteme büyük hastane ya da hastane zincirleri egemen olacak, muayenehane ve poliklinikler tekeller tarafından yutulurken ortadan kaldırılacaktır.

Özetle GSS’nin emekçilerin sağlık hizmetleriyle ilgili sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Bu bir yana, prime dayalı bir sistem olarak GSS’nin çok da uzun ömürlü olamayacağını görmek gerekir. Bunu ispat için uzağa ya da 40 yıl sonrasına gitmeye de gerek yoktur. Bugünkü sosyal güvenlik kurumlarından Bağ-Kur, aynen kurulması planlanan GSS ile aynı sisteme sahiptir ve bugün yaşadığı sorunlar ortadadır. Bağ-Kur üyeleri, giderek artan prim yükü karşısında ödeme zorluğuna düşmektedir. Devletin bu konuda tek yapabildiği şey prim oranlarını biraz daha arttırmaktır. Ve Bağ-Kur’un finansman sorunu da ancak bütçeden kaynak aktarmakla çözülebilmektedir. Bağ-Kur’un yaşadığı sorunlar neyse GSS’nin yaşayacağı sorunlar da onlar olacaktır. Tabii fatura her zaman olduğu gibi sisteme dahil edilmiş işçi ve emekçilere kesilecektir.

**Yalanlara kanmayalım!  
Büyük saldırıyı mücadeleyi  
büyüterek yanıtlayalım!**

Her alanda olduğu gibi sermaye sosyal güvenlikte de saldırılarını “reform”la etiketleyerek gizlemeye çalışmaktadır. Uyguladığı saldırı politikalarını emekçilerin

yararına işler yapıyormuş gibi göstermeye çalışmaktadır.

Oysa bizim sorunlarımızın çözümü sermayenin umurunda bile değildir. Bizlerin insanca koşullarda yaşayamaması, yeterli sağlık hizmeti alamaması onları zerre kadar ilgilendirmemektedir. Sermaye uşakları arasında, emekçilerin yaşlanıp emekli olduklarında ne koşullarda yaşayacaklarını düşünen de yoktur.

Onların tüm derdi emperyalist efendilerinden aldıkları talimatları harfî harfine yerine getirmek, sermaye için yeni yağma ve sömürü alanları yaratmaktır. Sosyal güvenlik alanında planlanan değişikliklerin tek nedeni de budur. Kamuda ve sosyal

güvenlik alanında öngörülen reformların tek amacı emekçilerin geçmiş kazanımlarını tırpanlamak, eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik gibi kârlı alanları piyasaya açmaktır.

Bu sefil planların karşısına dikilebilecek tek güç işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. İşçi ve emekçiler kamuda tasfiye ya da sosyal güvenlikle ilgili tartışmalarda sermayenin ortaya koyduğu tercihlerden birine razı olmak zorunda değildir. Onların dikkate alması ve uğrunda mücadele etmesi gereken şey, kendi bağımsız çıkarları ve buna göre şekillendirdikleri talepleridir.

## **İstanbul Tabip Odası Başkanı Gençay Gürsoy’un görüşleri...** **Sorunu çözmek için değil emperyalist kurumlar dayattığı için!..**

Sağlıkta Dönüşüm Programı çok genel çerçevesi ile bugüne kadar özellikle ‘80 sonrası siyasi iktidarların gündeme getirip de gerçekleştirme konusunda somut adımlar atmaya cesaret edilemediği bir dizi değişikliği ifade ediyor. AKP bunu gerçekleştirme iradesini öteki siyasi iktidarlardan farklı olarak parlamenter çoğunluğa da dayanarak göstermiş durumda. Bu dönüşüm programının ana başlıklarını; Genel Sağlık Sigortası (GSS), Aile Hekimliği (AH) ve sağlık kurumlarının işletme haline dönüştürülmesi olarak sıralayabiliriz.

Tüm bunların altyapısı da yerel yönetim yasası ile kamu alanını çok radikal biçimde değişikliğe uğratma tasarısı ile oluşturuluyor. Hepsisi bir anlayışın parçası. Tamamına baktığımızda, tüm bu programların Dünya Bankası’nın, IMF’nin bizim tipimizdeki ülkelere dayattığı bir şablonun parçaları gibi gözüküyor. Sağlık alanındaki model tercihleri tek tek ele alındığında, örneğin Genel Sağlık Sigortası büsbütün yanlış diye kestirip atmanın mümkün olmadığı görünür. Genel Sağlık Sigortası da sağlık alanındaki sistem tercihlerinden birisidir, ancak bazı ana nitelikleri dikkate alındığında onun Türkiye gibi sağlığa ekonomik bakımından fazla potansiyel yatırmayan ülkelerin altından kalkmasının biraz zor olduğu bir model olduğu anlaşılır. Çünkü GSS, ilaç ve teknoloji tüketimini körükleyen bir sistem. Bu sistemin uluslararası kabul görmüş olan temel niteliklerinden biri budur, bu nedenle de ekonomik bakımdan ulusal geliri yüksek, sağlığa daha yüksek potansiyel ayıran ülkelerin tercih ettiği bir sistemdir. Kişi başına sağlık harcamaları bakımından oldukça yüksek bir rakam harcayan ABD’de GSS sistemi var, ancak öte yandan özel sigortacılığa doğru açılmış bir alan var. Özel sigortacılığın egemen olduğu GSS sistemi var. ABD’de bu sistem hakim ancak ürettiği sağlık hizmeti son derece ciddi bir eşitsizliği de beraberinde getiriyor.

ABD’de nüfusun 30-35 milyonluk kesimi sağlık güvencesine sahip değil, bazıları hiç değil. Bir kısmının da örneğin sadece yaşlıların tabii olduğu standart sağlık güvencesi var. Türkiye’de kişi başına sağlık harcaması - o rakam da tartışmalı- yılda 150-170 dolar civarında. Bu rakamla Türkiye’nin 70-80 milyonluk nüfusa yaygın, eşitlikçi, nitelikli, sürdürülebilir bir sağlık hizmeti sunması söz konusu değil. GSS’nin eleştirdiğimiz taraflarından birisi bu. Bunun yerine (1960’larda 224 nolu yasa ile kurulan) Türkiye’de iyi-kötü köklü geleneği olan yerleşmiş kamusal sağlık sistemi tercih

edilmelidir. Biz tabii ki 1960’lardaki modelin tekrarını önermiyoruz. Bu yasa güncelleştirilebilir, zamanın koşullarına uydurulabilir. Kamu ağırlıklı bir sistemin hala Türkiye için en uygun model olduğunu düşünüyorum.

Dönüşüm programının ikinci başlığı Aile Hekimliği (AH). Aile hekimliğini uygulayan ülkeler var. Kanada’dan, Almanya’dan, İngiltere’den örnekleri biliyoruz. Oralarda bile beklenen verimi getirmiyor.

AH’nin savunulacak noktalarından biri şuydu; tedavi edici sağlık kurumlarına hasta yığılmasını önleyecek 1. filtrasyonu oluşturuyordu. 1. basamak sağlık hizmeti için başvuran insanların büyük bir kısmının o düzeyde ihtiyaçları giderilecek, tedavi hizmetleri verilecek. Dolayısıyla ancak gerçekten ihtiyacı olanlar 2 ve 3. basamak sağlık hizmetlerine ulaşacaklar. Biz ise bu işlevin ve koruyucu sağlık hizmetinin sağlık ocakları tarafından karşılanabileceğini düşünüyörüz.

Geliştirilmiş ve modernize edilmiş sağlık ocakları ile bu ihtiyaç giderilebilirdi. Hükümet ise bu hizmeti AH ile karşılayacağını ileri sürüyor, bu da bir tercih olabiliirdi. Ancak aile hekimliği de yapı itibarıyla GSS gibi ilaç tüketimini, teknoloji tüketimini artıran bir sistem. Bir mahsuru bu. İkincisi de uygulanması kolay değil. Türkiye’de toplam aile hekimleri sayısı 2-3 bini geçmez. Türkiye’nin binlerce aile hekimini kısa zaman içerisinde yetiştirmesi mümkün değil, en azından 3 yıllık bir eğitime tabi olmaları lazım. Kaldı ki AH konusundaki tercihten de somut koşullar dayattığı zaman iktidarın adım adım geri çekildiğini görüyoruz.

AH, daha doğrusu 1. basamak hizmetlerden sevk almadan hiç kimse yakın zamanlara kadar tedavi edici sağlık kurumlarına, yani hastanelere başvuramazdı. Bunu ortadan kaldırdılar, 1. basamağa gitmeden doğrudan doğruya SSK’lı ya da Emekli Sandığı’na bağlı bir yurttaş, devlet hastanesine ya da bir sigorta hastanesine başvurabiliyor. Böylece hastanelerdeki yığılmalar daha da artacak. Dolayısıyla AH’ye geçişi hazırlayan sistem de böylece terkedilmiş oluyor. Tüm bunlar konuyu çok yakından bilmeyen, ciddi araştırmaların ürünlerinden yararlanmayan bir anlayışın Sağlık Bakanlığı’nda hakim olduğunu bize gösteriyor. Çok dar kadro içinde bu reform tasarıları görüşülüyor. Ama şablon Dünya Bankası’ndan gelmiş olan şablondur.

*(Gençay Gürsoy’la Şubat ayında yapılan bir röportajdan... Başlık tarafımızdan konulmuştur-KB)*



Çeşitli kentlerde “Pazartesi eylemi”...**Türkiyeli emekçilerin katılımı için daha çok çaba!****Wuppertal**

Wuppertal’de bu hafta dördüncüsü yapılan eyleme 400 kişi katıldı. Eylem organizasyonunda MLPD, PDS, Attac ve DKP vb. parti ve örgütler bulunuyor. Bu haftaki eyleme katılım geçen haftaya oranla biraz düşük oldu. Eylem her zamanki gibi şehrin merkezindeki bir alanda toplanılması ile başladı. Konuşmaların ardından serbest kürsü oluşturuldu. Çeşitli mesleklerden emekçiler söz alarak sosyal yıkıma ve hükümete karşı öfke ve tepkilerini ortaya koydular. Sosyal hakları gaspeden, zengin ile fakir arasındaki uçurumu derinleştiren, işsizliği ve yoksulluğu artıran, düşük ücretle çalışmayı dayatan ve iş güvencesinden yoksun bırakan yasaların geri çekilmesi talebi, bütün konuşmacıların vurguladığı ortak noktalar oldu. Ayrıca her konuşmacı, bu yasaları püskürtmek için sonuna kadar mücadele edilmesi gerektiğini dile getirdi. Eylemde İngilizce bir metin de okundu ve eğer istenirse Fransızca, Türkçe ve başka dillerden de konuşmaların yapılabileceği belirtildi.

Yapılan konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Yol boyunca zaman zaman durularak ajitatif konuşmalar yapıldı. Yürüyüşten sonra eylem bir dahaki hafta buluşmak üzere bitirildi.

Yapılan konuşmalarda, taşınan dövizlerde ve dağıtılan bildirilerde gözlemlenen en temel eksiklik, eleştirilerin hep de hükümetle sınırlı kalmasıydı. Şu anda eylemlerin en ileri talebi hükümetin istifa etmesidir. Sosyal yıkım saldırılarının asıl kaynağı olan kapitalizme ve tekellerin sınıf iktidarına karşı eleştiriler çok sınırlı. Bu durum bir yönüyle Alman solunun durumu hakkında da bir fikir vermektedir. En radikal olanlar bile kitleleri ürkütmemek, eylemin birliğini bozmamak adına bu en geri çizgiye razı oluyorlar. Fakat taban inisiyatifi ile gelişen bu eylemler gittikçe radikalleşme eğilimi taşıyor. Bu sosyal hareketlilik ileride kendi içinde daha cesur devrimci önderlikler çıkaracaktır.

Eylemde göze çarpan bir diğer eksiklik ise yabancı işçi-emekçi ve gençlerin katılımındaki sınırlılık oldu. Yabancılar, sosyal saldırıların ilk hedefi olmalarına rağmen, her yerde olduğu gibi buradaki eyleme de yok denecek kadar az katılmaktalar. Özellikle Türkiyeliler’in bu konuda gösterdiği duyarsızlığı aşmak ve onları eylemlere katmak gerekiyor. Bu görev BİR-KAR olmak üzere bütün ilerici, devrimci kurum ve kuruluşlara düşmektedir. İşçilerin katılımındaki sayısal azlık ise daha çok sendikaların eylemlere duyarsız kalmasından kaynaklanmaktadır.

Kızıl Bayrak/Wuppertal

**Frankfurt**

Bu hafta bin kişiyi aşkın bir katılımın gerçekleştiği eylem saat 18.00’de Hauptwache’de başladı. Yürüyüş çarşı merkezindeki Deutsche Bank’ın ana binasında son buldu. Değişik gruplar, işsizler inisiyatifi, Attac ve birkaç Türkiyeli grubun katıldığı eylem geçen haftaya nazaran daha kalabalıktı. “Serbest kürsü” hem Haupwache’de hem de yürüyüşün bittiği Deutsche Bank’ta kuruldu. Konuşmacılar arasında, işçiler, işsizler, öğretmenler vardı. Hemen hepsi Hartz IV saldırısının sadece işsizlere değil, şu an çalışan işçilere de yönelik



olduğunu örneklerle anlattılar.

BİR-KAR çalışanları olarak daha hazırlıklı ve geçen haftadan daha güçlü katıldık. Bir saat öncesinden eylem alanına geldik. “Bütün saldırı paketleri geri alınsın!” başlıklı bildirimiz sözlü propaganda eşliğinde dağıttık. Sosyal saldırılara karşı geçmişte de kullandığımız afişlerimizi, çarpıcı fotoğrafların ve “Kapitalizm sömürü ve savaş demektir!”, “Emperyalist savaşa ve sosyal saldırılara karşı ayağa kalkalım!” şiarlarının yer aldığı dövizlerimizi yürüyüş boyunca taşıdık.

Gelecek Pazartesi daha güçlü bir katılım sağlamak çağrısıyla eylemimizi bitirdik.

BİR-KAR/Frankfurt

**Bielefeld**

Bielefeld’de Pazartesi eylemleri devam ediyor. Son eylem 200’ün üzerinde emekçi katıldı. Konuşmalarda Hartz IV ve sosyal reform paketlerinin kapsamı açıklandı. Serbest kürsüde konuşmacılar bu reform paketleriyle beraber gelecekte yapılacak kısıtlamalar üzerine düşüncelerini açıkladılar. PDS’den bir bayan Hartz üzerine konuşup bu sözde reformların kapsamı hakkında bilgi verdi ve bunların kaldırılmasını istedi. Biz de gösteri sırasında BİR-KAR gençliğinin açıklamasını mikrofondan okuduk. Saldırıların gençlik cephesinden kapsamını belirterek herkesi bu

gösterilere katılmaya çağırdık. Konuşmamız kitle tarafından alkışlarla karşılandı. Eyleme katılanlar açıklamanın içeriğinin güzel olduğunu, bu tür açıklamalarla gençlere çağrı yapılmasının çok doğru olduğunu belirttiler.

Önümüzdeki hafta yapılacak Pazartesi eylemi için yeni öneriler geldi. Yakında yapılacak olan eyalet seçimleri sebebiyle Bielefeld’de bulunan parti temsilcilikleri önünde gösteri düzenlenecek. Bu arada işçi ve emekçilere bu seçimlere katılmaları gerektiği, fakat geçersiz oy kullanmaları konusunda açıklama yapıldı.

BİR-KAR/Bielefeld

Köln’de Pazartesi eylemi...**Saldırılara karşı mücadele**

“Hartz 4” sözüm ona ‘ekonomik krizi’ ortadan kaldırmak için 1 Ocak ‘05’ten itibaren uygulamaya konulacak bir saldırının adı. Ve bu saldırılara kitlelerin gösterdiği tepkiler hükmedenleri şimdiden tedirgin ediyor.

Toplumun yarısından çoğunun “Hartz 4” ile birlikte sefalete mahkum edilmesi, günde 10 euro ile yaşamaya zorlanması, bütün sosyal hakların ortadan kaldırılması Pazartesi eylemlerine kitle katılımını artırıyor. Gelecek haftalarda Pazartesi gösterilerinin merkezileştirilmesi ve genel grev yapılması düşünülüyor.

Bu hafta Almanya genelinde 150 bin gösterici saldırılara geçit vermemek için yine alanlardaydı. Pazartesi gösterileri devam ederken Könlü emekçiler de 1500 kişilik bir kitleyle Dom Meydanı’nda toplandı. Çoğunluğunu yerli emekçilerin oluşturduğu gösteriye Türkiyelilerin katılımı da giderek artıyor. Bunda Türkiyeli ilerici-devrimci grupların giderek daha örgütlü bir biçimde bu gösterilere katılması ve Türkiyeli emekçilere dönük çağrı yapılmasının önemli rolü var.

Bu haftaki Pazartesi gösterisi her zamanki gibi alanda yapılan konuşmaların ardından başladı. İşsizler oluşumunun sözcüsü bugüne kadar yapılan Pazartesi gösterileri hakkında bilgi verdi. Basının Pazartesi gösterileri hakkında doğru bilgiler vermediğini, katılımcıların sayısını ve bölgelere göre dağılışını kasıtlı olarak çarpıttığını belirtti. Yapılan konuşmaların hepsinde “Hartz 4”ün insanlık onuruna bir saldırı olduğu vurgulandı. Sözalan konuşmacılardan biri, Pazartesi

gösterilerinin katıldığı ilk eylem olduğunu, bundan sonra sürekli katılacağını, çünkü yapılan saldırılar karşısında tepkisiz kalmanın onurlu bir yaşama yakışmadığını söyledi.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlar ve taşınan pankartlarda “Hartz 4”ün bir yoksulluk yasası olduğu, sendikalara ve yöneticilere olan tepki ve öfke dile getirildi.

Yürüyüş belediye binasının önüne kadar devam etti. Burada belediye başkanının sekreteri kendisine yöneltilen sorulara cevap verirken, “Hartz 4”ün gösterilerle değil sevinçle karşılanması gerektiğini anlattı. Belediyenin sözcüsü, hizmetinde olduğu sınıfın programını anlatmayı göstericilerin yuhalamasından dolayı bitiremedi, göstericilerin öfkesiyle karşı karşıya kaldı. Kendisine yöneltilen “1 euroluk düşük ücretli iş ve toplumun sosyal yardımla geçinen kesiminin ev ve kira yardımıyla” ilgili sorulara verdiği cevaplar ise, insanlık onurunun burjuvazi için hiçbir değer taşımadığını bir kez daha kanıtladı.

Belediye sözcüsünün konuşmasının ardından Bertolt Brecht’ten şarkılar okundu. Böylece belediye temsilcisine de en iyi yanıt verilmiş oldu. Böylesi bir eylemde Bertolt Brecht gibi devrimci bir şair ve kavga adamının anılması, onun dizeleriyle kölece yaşamak istemeyenlerin mücadeleye çağrılması çok anlamlıydı. Bertolt Brecht’in “silahlanmak zorundayız, yoksa yukardakiler başka dilden anlamıyorlar” dizeleri bu haftaki eylemin en önemli mesajıydı.

BİR-KAR/Köln



# Almanya'da sermayenin saldırılarına karşı emekçilerin protestoları sürüyor

SPD-Yeşiller hükümetinin Hartz IV yasasında yapmayı düşündüğü göstermelik değişiklik açıklamaları da emekçileri meydanlara çıkmaktan vazgeçirmiyor. Altıncı haftasını dolduran “Pazartesi gösterileri” yayılarak devam ediyor. Bu hafta Almanya'nın irili-ufaklı yaklaşık 225 yerleşim biriminde 200 bine yakın emekçi Hartz IV yasasını protesto etti.

Bu gösterilerin merkezi yine Leipzig, Magdeburg ve Rostoch gibi Doğu Almanya kentleri, batıda ise Berlin oldu. Yalnızca bu kentlerde 60 bin işçi ve emekçi protesto gösterilerine katıldı.

Hartz IV yasasına karşı gerçekleştirilen tüm miting ve yürüyüşlerde ortak tema bu saldırı paketinin acımasız niteliği oldu. Her yerde göstericiler sorunun bu yasada yapılacak makyajlarla çözülmeyeceğini, yasanın tümden geri alınması gerektiğini ileri sürdüler. Bu olmadıkça mücadelelerin kesintisiz biçimde süreceğinin altını çizdiler.

Bu arada bir süredir tüm gösterilerde eylemlerin merkezileşmesi yönünde gelişen eğilim sonuç verdi. Yerel inisiyatifler ve organizasyonlar ittifak halinde 2



Ekim'de Berlin'de merkezi güçlü bir gösteri yapmayı kararlaştırmış bulunuyorlar.

Gösterinin organize edilmesine önyak olan tüm çevrelerin hedefi, Berlin'de sarsıcı, sendikaları ve sendika bürokratlarını harekete geçirici bir kitlesel eylem gerçekleştirmek. 1 Kasım 2004'deki işçi

gösterisi nasıl 3 Nisan'daki büyük işçi dalgasına yol açıtıysa, 2 Ekim'deki benzeri bir kitlesel gösterinin de daha büyük gösterilerin yolunu açacağı düşünülüyor. Tabanda ortak hedefler doğrultusunda ciddi bir çaba ortaya konulduğunda, Almanya'nın tarihindeki en büyük kitle gösterilerinden birinin gerçekleştirileceği belirtiliyor. Almanya tarihinin en acımasız saldırısı olarak nitelendirilen bugünkü saldırılardan en çok etkilenen kesimlerden birinin de Türkiyeli işçi ve emekçi ile gençler olduğu tartışmasızdır. Bunun kendisi Türkiyeli ilerici ve devrimci güçlere yakıcı görevler ve sorumluluklar yüklemektedir. “Saldırı hepimizdir! Doğulu-batılı, yerli-yabancı, yaşlı-geçen ayrımı yapmadan el ele mücadeleye!” denilerek, Türkiyeli işçi ve emekçilerin bu gösterilere katılmasını sağlamak için ciddi bir çaba sergilenmelidir.

Temel amacı ve ilkesi “işçilerin birliği” olan platformumuz için bu yönde bir çabanın önemi yeterince açıktır. Bir-Kar tüm güçleriyle önümüzdeki dönem bu yönlü bir çalışma içinde olacaktır.

***BİR-KAR/Almanya***

## Türkiyeli emekçilerin ilgisizliğini kırmak için özel çaba harcamalıyız...

### **Berlin'de “Pazartesi yürüyüşü” yine büyük bir katılımla gerçekleşti**

Bu hafta 225 il ve ilçede yapılan Pazartesi yürüyüşlerine Almanya çapında toplam 200 binden fazla işçi ve emekçi katıldı. Eylemlerin her hafta yeni katılan il ve ilçelerle büyümesi, giderek kitleselleşmesi düzen çevrelerini tedirgin ediyor.

6 Eylül günü Berlin'de yapılan yürüyüş geçen haftaya göre hem katılım, hem de coşku bakımından daha iyiydi. Alexanderplatz ve Roten Rathaus önünde toplanan yaklaşık 15 bin kişi “Hartz IV'te iyileştirmeler istemiyoruz, Hartz IV gitmeli!” çerçevesinde yapılan konuşmaları ilgiyle dinledi ve coşkuyla alkışladı. Kitlede Hartz IV'e ve sosyal saldırıların tümüne karşı birikmiş olan öfkeyi bu alanda solumak mümkündü. Yürüyüşe bu hafta sendikaların katılımı da daha güçlüydü. BİR-KAR olarak her hafta olduğu gibi bu hafta da güçlerimizi eyleme seferber ettik ve pankartımızla yürüyüşte yerimizi aldık.

SPD Merkez binası önünde biten yürüyüşte, polisin iki göstericiyi yumurta attıkları gerekçesiyle gözaltına alması tam bir provokasyon ortamı yarattı. Kürsüden yapılan müdahaleyle bu provokasyon boşa çıkarılarak, “Biz buraya Hartz IV'e karşı olduğumuz için ve haklı gerekçelerle geldik. Bu eylemimizi atılan 2 yumurtayla sabota etmeye çalışan polisi uyarıyoruz, alandan derhal çekilin ve gözaltına aldığınız insanları derhal serbest bırakın” çağrısı yapıldı.

Sosyal saldırılardan en çok etkilenenler göçmen işçi ve emekçiler. Ancak bu saldırılar karşısında bir o kadar duyarsız kalan da yine göçmen işçi ve emekçiler. Pazartesi yürüyüşlerine hem Türkiyeli hem de öteki ülkelerden göçmen işçi ve emekçilerin katılımındaki zayıflık bunu gösteriyor. BİR-KAR olarak her yerde bu zayıflığa yüklenmeli, Türkiyeli emekçileri etkili yol ve yöntemlerle uyarmalı ve eylemlere çekmeliyiz. Bu, bugünün en önemli görevidir bizler için. Bu doğrultuda öteki Türkiyeli devrimci çevrelerle de işbirliği yapmalıyız.

***Bir-Kar/Berlin***

## **Fransa'da özelleştirme saldırısı**

Avrupa'nın dört bir tarafında yürütülen sosyal yıkım ve özelleştirme saldırısının değişik bir örneği Fransa'da 2002'de meclise giren sağcı Raffarin hükümeti tarafından uygulanıyor. Hükümet son günlerde bir taraftan kazanılmış 35 saatlik çalışma haftasına yönelik saldırıları hazırlarken, diğer taraftan kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi için çalışmalarını hızlandırıyor.

Hükümet kısa bir süre önce “sürpriz” bir kararla, Fransa'nın en büyük telefon kuruluşu France Telecom'un özelleştirileceğini açıkladı. Aslında bu saldırı bir süredir bekleniyordu. Bu yönde yıllardır hazırlıklar yapılmış ve çeşitli tartışmalar yaşanmıştı. Olayın tek sürpriz yanı, işçi ve emekçilerin bu kararı medya yoluyla duymaları oldu.

France Telecom örneği Fransız devleti ve burjuvazisinin temel stratejisini bir kez daha gözler önüne serdi. İlk başta PTT'ye dahil olan France Telecom, 1991'de otonom, 1996'da anonim şirket statüsü kazandı. Daha sonra devlet hisseleri bölüm bölüm satıldı. 2003'te yasal değişiklikler yapılarak devlete ait hisselerin %50'nin altına düşmesine zemin hazırlandı.

Bu gelişmelere rağmen hükümet yetkilileri sürekli “özelleştirme olmayacak” sözü veriyorlardı. Sonuçta 1 Eylül 2004'te devlet hisselerinin bir bölümü daha satılarak %50'nin altına düştü ve şirket özelleştirilmiş oldu. Böylece hükümet “özelleştirme olmayacak” yalanıyla işçi ve emekçileri oyalarken, özelleştirmeyi sinsice yapmış oldu.

Özelleştirmeler yakın dönemde yeniden gündeme gelecek. Satılacak şirketlerin listesi hazırlanmış durumda. Birkaç ay önce elektrik ve gaz kamu işletmesi EDF-EGF'nin statüsü değiştirildi. Bu devasa şirketin kaderi böylece belli oldu. Gelişmeler ve verilen sözler France Telecom'da yaşananları andırıyor. Elektrik ve gaz işçileri yaz boyunca bu duruma karşı haftalarca eylemler yaptılar. Fakat statü değişikliği meclisten kolayca geçti. Yakında devlet hisselerinin satılacağına ve şirketin özelleştirileceğine kesin gözüyle bakılıyor. Sırada büyük tartışma ve tepkilere neden olacak başka özelleştirmeler de bekliyor. Paris metrosu, otoyollar şimdiden bu saldırıyla karşı karşıyalar.

Saldırıların diğer ayağı 35 saatlik çalışma haftasına yönelik. Hükümet 35 saatlik iş haftasında birçok şirkete taviz verdi. Almanya ve Amerika sürekli örnek gösterilip saldırıya özel bir zemin hazırlandı. Fransız işçilerinin en az çalışan kesim olduğu yalanı yayılmaya çalışıldı. Bugünlerde hükümet “görüşmeler” adı altında bu kazanıma darbe vurmaya hazırlanıyor. Yasal engeller aşıldıktan sonra zamanla iş saatlerinin yükseltilmesi bekleniyor. Tekeller bu konuda büyük bir basınç uyguluyorlar.

Özelleştirmeler gerçekleşirken, France Telecom örneğinde olduğu gibi, hükümet saldırıları kararlılık gösterileriyle duyurmuyor. Saldırıları aşamalı olarak ve incelikle uygulanıyor. Bu konuda sendikalar cephesinden ise henüz anlamlı bir tepki yükseltilmiş değil.



# OPEL'de saldırı hazırlıkları

Yaklaşık bir yıldır binlerce OPEL işçisi büyük bir tedirginlik içinde. Geleceklerinden kaygılı işe gelip gidiyorlar. Zira, General Motor temsilcileri sık sık, işçi sayısının fazla olduğunu, işçi ücretlerinin yüksek olduğunu söyleyip duruyorlar. Sık sık medyayı da arkalarına alarak, Polonya'nın Gliwiçe kentindeki fabrikada işçilerin 7 Euro'ya çalıştığını, OPEL'in Bochum, Rüsselsheim'de bulunan fabrikalarında ise bir işçinin saat ücretinin 33 Euro'ya mal olduğunu propagandasını yapıyor. Bununla hedeflenen, işçilerde tedirginlik yaratarak düşük ücrete razı etmek.

Düşük ücretin yanı sıra Opel işçilerinin yıllar önce kazandıkları hakları (35 saatlik haftalık çalışma), izin ve Weinacht parasını budamak istiyorlar.

Bu saldırının sonuçlarını SPD'nin resmen bir kolu olarak çalışan IG-Metal bürokratları yıllardır biliyorlar ve susukunlukla karşılıyorlar. İşçileri mücadeleye çekmek yerine bugüne kadar kullandıkları haklarından vazgeçirmeye hazırlıyorlar. General Motora büyük hizmetler sunan IG-Metal bürokratları kapatma saldırısına da zemin hazırlamış bulunuyorlar. Kapatma



tehditini Avrupa'nın General Motor Şefi Carl Peter Forter Zürich'ten yaptı. IG-Metal bürokratları bu tehdide rağmen bir şey yapma niyetinde değiller.

BİR-KAR olarak OPEL işçilerini bildiri ve afişlerle mücadeleye çağırıyoruz. İşçiler öfkeli, ama bu öfkelerini mücadele alanlarına taşıyabilmeleri IG-Metal kısılcasını aşmalarına bağlı.

**BİR-KAR/Rüsselsheim**

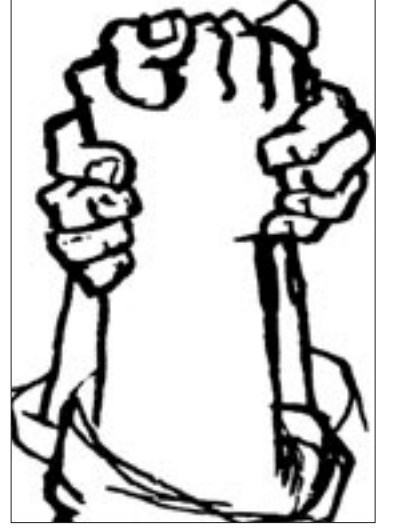
**BİR-KAR'dan Opel işçilerine çağrı:**

**“Gün harekete geçme günüdür!”**

OPEL işçisi arkadaş!

OPEL'de neler olacak? İşyerimiz gerçekten kapanacak mı? General Motors'un Avrupa temsilcisinin tehditleri gerçek olacak mı? Sendikamızın yöneticileri ne yapacak? İşçi arkadaşlarımız acaba ne düşünüyor? Korku, telaş ve belirsizlik içerisinde, kara kara düşünmenin zamanı değil. Gün sesli düşünme ve harekete geçme günüdür.

Uzun söze gerek yok. Agenda 2010, Hartz IV ve OPEL'in kapatılmasına karşysan Pazartesi gösterileri seni bekliyor. Aileni, komşunu ve iş arkadaşını al, serbest kürsüden tüm bunları haykırmak için saat 18.00'de her pazartesi Markplatz'da ol.



**BİR-KAR**

## Saldırılara karşı harekete geçmeliyiz!

**Opel işçileri!**

Hazırlıkları yapılan saldırılara karşı bir an önce harekete geçmelisiniz! İşveren ve hükümetle elele verip Siemens ve ardından Mercedes işçilerini kölelik anlaşımasına mahkum eden IG Metal bürokratlarının sizleri belirsizlik içinde hareketsiz bırakmalarına izin vermemelisiniz!

Kardeşler,

Rüsselsheim, Raunheim, Flörsheim, Bischofsheim, Trebur, Mannheim halkının kaderi senin elinde! Üniversite öğrencilerinin, geleceğimizi temsil eden tüm gençlerimizin, işsiz kardeşlerimizin, kreşlerdeki çocuklarımızın kaderi de sizin elinizde!

Gün artık bekleme günü değil. Derhal harekete geçelim, işyerimizdeki en güvenilir arkadaşlarımızdan oluşan “işyeri komitelerini” kuralım. Adım adım direnişi örelim, üretimden gelen gücümüzü harekete geçirelim. İşyerimizin kapatılmasına asla müsaade etmeyeceğimizi, haklarımızı kolay kolay gaspettirmeyeceğimizi OPEL'in patronlarına gösterelim!

OPEL işçisi arkadaş!

OPEL işvereni yine tehditler savuruyor. Bir süre önce 1.200 işçi

arkadaşımızın fazlalık olduğunu söylüyordu. İzin parasından kesintiye başvuracağını, Weinacht parasını kıracağı ve haftalık çalışma saatlerini yükselteceğini tekrarlayıp duruyordu. Şimdi ise senin işyerini, yani OPEL'i kapatmakla tehdit ediyor. General Motors'un Avrupa temsilcisi Carl Peter Forster binlerce kilometre uzaktan (Zürich'ten) basına yaptığı açıklamada, Rüsselsheim'deki OPEL fabrikasını kapatabileceklerini söyledi. Bu yetmedi, İsveç'in Tröllhätten kentindeki sınıf kardeşlerimize de tehditler savurdu.

Tüm bu saldırılara ve tehditlere karşı daha ne kadar sessiz kalacaksın? “İşyerimi kaybederim” korkusu ve telaşı içindesin. Korkunun ecele faydası yok! 35 saatlik iş haftası hakkını, diğer uluslardan işçi kardeşlerimizle omuz omuza vererek, direne direne kazanmadık mı? 2001 yılında İngiltere'deki Luton fabrikasının kapatılmasını yine tüm işçi arkadaşlarımızla omuz omuza bir direniş ortaya koyarak önlemedik mi? Demek ki, direnilmeden, bedel ödenmeden bırakalım yeni haklar elde etmeyi, mevcut haklarımızı bile koruyamayız. Öyleyse ne duruyoruz!

**BİR-KAR/Rüsselsheim**

## Volkswagen işçilerine yeni saldırı programı

Mercedes patronlarından sonra Volkswagen patronları da 15 Eylül'de başlayacak toplu sözleşme görüşmeleri için hazırladıkları saldırı programını basına açıklamış bulunuyorlar. Almanya'nın ikinci büyük tekeli olan Volkswagen bünyesinde 174 bin 544 işçi çalışıyor.

Saldırı programının özünde iki yıllık sıfır sözleşme dayatması var. Bununla da yetinmeyip haftalık çalışma süresini 40 saatin üzerine çıkarmayı planlıyorlar. Bundan sonra işçi alımında en düşük ücret üzerinden ödeme yapacaklarını da açıklamış bulunuyorlar.

Volkswagen'in başında, işçi ve emekçilerin tiksinti ve öfkeyle andığı Peter Hartz var. Tekellerin bu arsız sözcüsü, Almanya'da her hafta yapılmakta olan “Pazartesi Yürüyüşleri”ne yolaçan Hartz IV kanununun mimarıdır.

Volkswagen işçileri Mercedes işçileri gibi yalnız değildir. 100 binlerce işçinin, işsiz, emekçinin büyüyen Pazartesi eylemleri onlara güç verecektir. IG-Metal'in Volkswagen temsilcisi Klaus Volkert basına yaptığı açıklamada Volkswagen işçilerinin % 97'sinin direnişe hazır olduğunu açıkladı. IG-Metal bürokratlarının engeline takılmazsa, direniş kazanma şansına sahiptir.

İşçileri düşük ücrete çalıştırmak, haftalık çalışma saatlerini yükseltmek isteyen Volkswagen tekelinin yöneticilerinin yıllık maaşları ne kadardır dersiniz? İşte bazı örnekler:

Bernd Pischesrieder: 3,2 milyon euro

Peter Hartz, personel şefi: 2 milyon euro

Folker Weissgeber, üretim şefi: 1,5 milyon euro

Jens Neumann, planlama müdürü: 2 milyon euro

**Frankfurt'tan bir işçi**



**Liseli Genç Komünistler yeni döneme hazır!..**

# **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması başarıyla yapıldı!**

Genç komünistler önümüzdeki dönemde liseli gençliğin kazanılması ve bu çerçevede güçlü bir liseli gençlik çalışmasının başlatılması için bir zamandan beridir özel bir yönelim ve çaba içerisine girdiler. Farklı yön ve araçlarla yürüten bu çalışmanın merkezi bir bakışa ve yönlendirmeye kavuşması, liseli gençlik içerisinde çalışma yürüten yoldaşlarımızın her yönden güçlendirilmeleri, bu alana ilişkin deneyim ve birikimimizin kolektife maledilerek güvence altına alınması, ve son olarak, yeni öğrenim dönemine daha güçlü bir giriş yapabilmek amacı çerçevesinde düzenlenen **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması** başarıyla tamamlandı. Farklı illerdeki liseli genç komünistlerin katılımıyla gerçekleşen ve üç gün süren buluşmamız, yeni dönem için ön açıcı bir eğitim çalışmasının ifadesi oldu.

## **Yeni bir döneme hazırlık**

Partimizin gençlik alanında çalışmaya başladığı dönemden itibaren şu ya da bu düzeyde bir liseli gençlik çalışmasına da her dönem sahip olduk. Zaman zaman zayıflıklar yaşayan, farklı zaman ve yerlerde farklı araçlarla süren bu çalışma alanında önemli bir deneyim de biriktirdik. Ancak gerek bu deneyimin taşınmasında/aktarılmasında yaşanan eksiklikler, gerekse de alanın nesnel zorlukları nedeniyle, bu çalışmalar istenilen biçimde yürütlemedi, deneyimleri ve kazanımları gereğince biriktirilemedi ve değerlendirilemedi. Çalışmada arzulanan süreklilik sağlanamadı; sürekli gelişen bir grafik yerine dönemsel çıkışlarla, kısmi ve geçici başarılarla sınırlı kalındı.

Bugün hala liseli gençlik hareketinin önünde yığınla sorun ve engel durmaktadır. Bununla bağlantılı olarak liseli genç komünistler de ciddi zorluklarla karşılaşmaktadırlar. Liseli gençlik çalışmasına yönelik yeni hedeflerimize de bağlı olarak, bundan böyle bunları daha sık olarak yayımlarımızda ele alıp irdeleyecek, çözüm ve çıkış yolları göstermeye çalışacağız.

Her dönem belli bir ilgi ile takip ettiğimiz, çeşitli araç ve yöntemlerle müdahale etmeye çalıştığımız liseli gençlik hareketi içerisinde, bundan böyle kendini tekrarlayan bir çalışma tarzını aşmak, her adımda kendini güçlendiren yeni bir çalışma düzeyi yakalayarak yolumuza devam etmek sorumluluğu ile yüz yüzeyiz. Nesnel güçlüklerle ve engellere takılmadan her adımda kendi örgütsel ve siyasal durumumuzu daha da güçlendireceğiz.

Özetle daha iddialı bir çalışma ve mücadele dönemi başlatıyoruz. Bu çerçevede üzerimize düşenleri daha bilinçli ve coşkulu bir biçimde yerine getirme, sürece ve görevlere daha etkin bir biçimde yüklenme kararlılığı içindeyiz.

## **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması'nın anlamı**

Geçen öğrenim yılının özellikle ikinci yarısında, liseli gençlik çalışmamızda belli bir toparlanma kendini göstermeye başladı. İstanbul'dan başlayan bu



toparlanma ve gelişme, farklı illerdeki lise çalışmalarımıza da yansımakta ve yeni bir düzey için umut veren bir birikim ortaya çıkmaktaydı. Yeni döneme güçlü bir hazırlığa yönelirken bu gelişmeden, onun uyarıcı etkisinden ve cesaretlendirici ilk sonuçlarından hareket ettik.

Sözü edilen gelişmeye salt nicel ölçülerden bakmamak gerekir. Bundan da önemli olan ve orta vadede bunu da güvenceye alan asıl gelişme, siyaset yapabilme, liseli gençliğin çeşitli sorunlarına ve gündemlerine müdahale edebilme alanında katedilen mesafedir. Alanın özgül yapısı gereği politika yapabilme yeteneği ve inisiyatifi bugün için nicel gelişimin önünde durmaktadır. Çeşitli dönemlerde farklı siyasal güçler, politik bir alan açmaksızın burada güçlenebilmekte ve ardından devşirilen güçleri aynı hızla kaybetmektedirler. Bizi de bir biçimde kesen bu olumsuz pratik karşısında önemle üzerinde durulması gereken nokta, liseli gençlik çalışmasına politik bir bakış ve özgül politikalarla yönelebilmek, kazanılan güçleri politik bir çalışmanın üzerine oturtabilmektir. Bu başarıldığı ölçüde, kitleselleşmenin önü de bir bakıma kendiliğinden açılır. Devrimci bir liseli gençlik hareketi de ancak böyle bir bakışaçısı üzerinden geliştirilebilir.

Yaşadığımız gelişimi daha ileri bir düzeye ulaştırmak, yeni öğrenim yılı çerçevesinde önümüzdeki en öncelikli görev durumundaydı. Ve biz buna önden hazırlanmalıydık. Liseli genç komünistler olarak yaz dönemi hazırlıklarına bu gözle yaklaştık. Bunun bugünkü haliyle en somut ifadesi, **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması** olmuştur.

Partinin gençlik çalışmasına ilişkin genel

perspektifleri ve somut yönelimleri, bu çerçevede üniversiteli gençlik çalışmasında elde ettiğimiz başarı, bu alanda yarattığımız birikim ve deneyimlerin cesaretlendirici etkisi, ve son olarak da partinin alanımıza yönelik özel yönlendirmesi ve teşvikleri sayesinde, bugün liseli gençlik çalışmamız yeni bir sürece girmektedir. **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması** bu sürecin başlangıcı ve ilk adımı olmuştur.

Bu çerçevede buluşmamızın önüne konulan görevler başarıyla gerçekleştirilmiştir. Buluşma programı çerçevesinde bakışaçısı güçlendirilmiş, deneyimler özetlenmiş, eksikler ve zaaflar ortaya konulmuş, bunları aşmanın sorunları enine boyuna tartışılmıştır.

Özetle, yeni döneme perspektif ve politika yönünden önemli bir hazırlık yapılmıştır.

Artık çalışmamızın güçlendirilmiş bir bakışaçısı, yeni bir soluk ve taze bir heyecanla sürdürüleceği bir döneme girmiş bulunmaktayız. Bunun liseli gençlik çalışmamızda bizi yeni bir düzeye ulaştıracağına inanıyoruz.

## **Erdal Eren'in anısına yakışır bir yaşam ve çalışma**

İlkini gerçekleştirdiğimiz buluşmamızı, yaşamını genç yaşta faşizmin idam sehpasında yitiren yiğit devrimci **Erdal Eren**'e attettik. Buluşmamız süresince 17 yıllık kısa bir yaşama sığdırılan devrimci kimliğin anlamını bilince çıkarmaya ve gereklerini bir başka biçimde hayata geçirmeye çalıştık. Buluşmamızın sonunda bunu gerçekleştirebildiğimizi görmek bizi gururlandırmakta ve önümüzdeki dönem için bize güç vermektedir.

**Erdal Eren Liseli Gençlik Buluşması**'nı başarılı kılan, öteki özelliklerinin yanı sıra, tamamı ayrıntılı tartışmalara konu olan ve alan çalışmasına dair önemli sonuçlar çıkarmamızı sağlayan sunumlar'dır. Belli bir ön hazırlık çalışmasına dayanan bu sunumlardan kısaca bahsetmek istiyoruz.

Tümüyle liseli genç komünistlerin kendi hazırlıklarına dayanan ve deneyimlerle zenginleştirilerek sunulan üç başlık vardı.

1) Liseli gençlik alanında politika yapmanın sorunları ve liseli gençliğin sorunlarına yönelik politik yaklaşımlar

2) Liseli gençlik örgütlenmeleri ve liseli gençlik hareketinin örgütsel ihtiyaçları

3) Liseli gençlik çalışmasında kullandığımız araç ve yöntemlerin geliştirilmesi sorunu.

Bunların dışında parti tarihi, devrimci kimlik ve devrimci yaşam sunumları gerçekleştirildi. Ayrıca buluşma süresince bir anma ve parti yayınlarının kullanımı üzerine bir tartışma gerçekleştirildi.

Sunumların son derece başarılı olduğunu söyledik. Alan çalışmasına dair sunumların tümü, ayrıntılı tartışmalarla geçti.

İlk sunumda alana ilişkin politika yapabilme sorunları, alanı kavramak, yerel ihtiyaçlara yanıt veren politik bir açıklık kazanmak, liseli gençliği politik bir hareket içerisinde birleştirebilecek özgün gündemleri doğru kullanmanın yanı sıra liseli gençlik içerisinde toplumsal sorunları işleyebilmek, politik çalışmada



farklı araçları bir arada kullanabilmek gibi çok yönlü ve kapsamlı alt başlıklar dahilinde tartışıldı.

İkinci sunum olan liseli gençlik örgütlenmeleri ve liseli gençlik hareketinin örgütsel ihtiyaçları başlığı ise, gerek esnek liseli gençlik örgütlenmelerinin zaafı ve eksiklikleri ile bu eksiklerin kapatılması gereği, gerekse de liseli genç komünistlerin merkezi ihtiyaçları çerçevesinde ele alındı. Bu sunum ve beraberinde yapılan uzun tartışmalar, liseli gençlik çalışmamızda yaşanan sorunlar konusunda özel bir açıklık sağladı.

Son başlık olarak ise alan çalışmasında kullandığımız araçların geliştirilmesini ele aldık. Bu konuda da bir çok eksiğimiz olduğu açıktır. Ancak yapılan sunumda ve sürdürülen tartışmalarda, bu alanda kazandığımız deneyimin önemini gördük ve sahip olduğumuz birikimin hayata geçirildiği ölçüde sonuç alıcı olabileceği gerçeği üzerinde durduk.

Farklı konu başlıkları altında yapılan iki sunum ve şehit yoldaşlarımız için düzenlediğimiz anma ise liseli yoldaşlarımızın sadece alan çalışmasına değil, fakat bununla beraber komünist faaliyetin her yönüne dönük ilgilerini ortaya koymuştur. Burada üzerinde ayrıntıları ile durmayacağımız bu başlıklar, alan çalışmasında yetişen güçlerin parti kadroları olmak yolunda taşıdıkları niteliklerin çok yönlü çabalarla değerlendirilmesi gerektiğini bir kez daha vurgulamak açısından özel bir anlama sahiplerdir.

Alan çalışmasına ilişkin sunumları yıl içerisinde imkanlar ölçüsünde yayınınımızın sayfalarına taşıyacağımızı söyleyerek bitirelim bu konuyu.

### Devrimci yaşam ve değerlerin içselleştirilmesinde önemli bir adım

Buluşma süresince kolektif ve her yanıyla devrimci bir yaşam örgütlendi. Buluşmaya katılan yoldaşlarımızın deneyimlerinden bölümleri *Ekim Gençliği*'nin bu sayısında ayrıca yayınlamaktayız. Orada bu alandaki başarımızın altı fazlasıyla çizilmektedir. Dolayısıyla konuyu fazla uzatmadan kısa birkaç şey söylemekle yetineceğiz.

Her şeyden önce üç gün boyunca tüm yoldaşlarımız devrimci sorumluluğun gereklerini son derece özlü bir biçimde hayata geçirmişler ve bu konuda unutulmaz bir eğitim almışlardır. Buluşmada kolektif yaşamın örgütlenmesi sürecine tüm yoldaşlarımızın tam ve istekli biçimde katılmaları, devrimci kimliklerinin ve komünistlerin elinde bayraklaşan yeni bir devrimci kültür alanındaki güçlü bilinçlerinin bir kanıtı sayılmalıdır. Günlük işlerin örgütlenmesinden serbest saatlere, gece nöbetlerinden yoldaş sohbetlerine kadar buluşma boyunca her yönüyle devrimci bir hava yakalanabilmiştir.

Yoldaşlık ilişkilerinin gerçek anlamıyla kavrandığı bir yer olmayı başaran buluşmamızda, disiplin konusunda hiçbir sorun yaşanmadığını rahatlıkla söylemeliyiz. Yine yoldaşlarımızın çalışmamızın güvenliği konusunda son derece dikkatli ve titiz davranmaları da bu açıdan yaşanabilecek sıkıntıların önlenmesini sağlamıştır. Buluşma öncesinde ve sonrasında da bu konuda yeterli özen gösterilmiş, sorun yaşanabilecek hiçbir boşluk bırakılmamıştır. Tüm yoldaşlarımızın bu konuda kendilerini kanıtladıklarını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Buluşmada örgütlenen devrimci yaşam ve kurulan yoldaşlık ilişkileri, devrimci yaşamlarının henüz ilk evrelerini yaşayan yoldaşlarımız açısından övünç dolu birer anı olarak kalacaktır. Bundan da öteye, bu deneyim gelecekte de kendilerine yol gösterecektir. **Erdal Eren Liseli Gençlik Buluşması** bu açıdan da önemli kazanımlar yaratmıştır.

### Liseli gençliği mücadeleye ve devrime kazanmak için şimdi daha güçlüyüz!

Yineliyoruz; liseli gençlik içinde yürütülen komünist faaliyetin eksiklerini gidermek, bu çalışma alanında yeni bir mücadele dönemini başlatmak için buluşmamızla temel bir adım atılmıştır. Bu adımın devamını getirmek ise çalışma alanlarında sergilenecek çabanın eseri olacaktır.

Bugünden söylenebileceklerin kuşkusuz bir sınırı bulunmaktadır. Ancak biz liseli genç komünistlerin önemli bir eşiği geride bıraktıklarını ve yeni dönemin zorlu görevlerine artık daha hazırlıklı olduklarını vurgulamak istiyoruz.

Her yönüyle komünist iddia ve iradenin somutlandığı bir çalışma olarak **Erdal Eren Liseli Gençlik Buluşması**'nı başarı ile gerçekleştirdik. Şimdi önümüzde, devrimci sınıf partisinin kızıl bayrağını liseli gençlik alanında daha bilinçli ve etkin bir biçimde taşıma sorumluluğu var. Şimdi önümüzde, buluşmada kazandığımız gelişimi ve deneyimi kendi alanımızda etkin ve inisiyatifli bir biçimde hayata geçirme sorumluluğu var. Şimdi önümüzde, mutlak biçimde kazanmak üzere yükleneceğimiz yeni bir çalışma ve mücadele dönemi var.

**Erdal Eren Liseli Gençlik Buluşması  
Örgütlenme Komitesi  
(Ekim Gençliği'nin Eylül 2004 tarihli  
75. sayısından alınmıştır...)**

## İLGP'nin paralı eğitime karşı mücadelesi sürecek...

# Herkese her düzeyde parasız eğitim!



13 Eylül'den itibaren ilköğretim okulları ve liseler için yeni bir eğitim yılı başlıyor. Fakat veliler ve öğrenciler cephesinden bunun sıkıntısı daha şimdiden kayıt sorunuyla başladı. Bağış makbuzlarıyla yasal bir zemine oturtulmaya çalışılan bu yöntem, özellikle işçi ve emekçi çocukları için daha büyük bir sorun teşkil ediyor. Okuldan okula farklılık gösteren bu “bağışlar” daha iyi eğitim veren liselerde, eğitimin kalitesinin düşük olduğu liselerden daha fazla toplanıyor. Anadolu liselerinde ise bu sınır milyarlar ifade edilebiliyor. Okuldan okula farklılık gösteren bu durum işçi ve emekçi çocuklarının doğrudan mağduriyetine yol açıyor. Dersleri ne kadar iyi olursa olsun, gitmek istedikleri okula gerekli parayı yatıramadıkları ölçüde bu istekleri gerçekleştiremiyor.

Bu durum eğitim sisteminin sınıfsal niteliğini, kimlere hizmet ettiğini açıkça ortaya koyuyor. Parası olan burjuva çocukları en iyi okullarda eğitim görebilirlerken, işçi ve emekçi çocukları öğretmen de dahil olmak üzere birçok imkandan mahrum bırakılan düz liselere veya meslek liselerine gitmek zorunda kalıyorlar. Bu farklılıklar okullar arasındaki eğitim kalitesinin, aynı zamanda eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin en belirgin göstergelerinden biridir. Bütün bunlar eğitim sistemindeki bozukluğu bütün açıklığı ile ortaya koyarlarken, düzenin eğitime ne gözle baktığını da daha iyi anlamamızı sağlıyor.

### İLGP çalışmalarını güçlendirerek sürdürecek

Okullarda zorla toplanan kayıt paraları başta olmak üzere paralı eğitimin geneline karşı İLGP olarak çalışmalarımıza başladık. Bu çalışmaların ekseninde kayıt paraları ana gündem olmak üzere paralı eğitimin bütününe karşı liseli gençliği mücadeleye çağırarak pullar çıkardık. Çıkardığımız bu pulları İstanbul genelinde 40'ı aşkın okulun bahçesine, çevresine ve bazı merkezi noktalara yaygın bir şekilde yaptık.

Paralı eğitime karşı başlattığımız bu erken çalışma, yıl içerisinde farklı yönleriyle de işlenecektir. Liselileri bu noktada mücadeleye teşvik edebilmek için farklı imkanlarımızı da zorlayacağız. Kapitalizmin anti-bilimsel ve paralı eğitim anlayışına karşı herkese, her düzeyde eşit, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim talebiyle mücadelemize devam ederek liseli gençliğin bu konulara tepkisiz kalmasını engellemek için üzerimize düşen sorumlulukları yerine getireceğiz.

**İstanbul Liseli Gençlik Platformu  
(Ekim Gençliği'nin Eylül 2004 tarihli  
75. sayısından alınmıştır...)**



# Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması'na katılan yoldaşların anlatımlarından...

## Yarın bizimdir yoldaşlar!

(...) Kampa katılan liseli yoldaşlarımızın bir çoğu kısa bir mücadele geçmişine sahip olmalarına rağmen bizim böylesi bir kampı öncesiyle ve sonrasıyla hiçbir sorun yaşamadan sonuçlandırabilmemiz, yürüteceğimiz liseli gençlik çalışması ve mücadelesinin gücü ve olanakları konusunda da bir fikir veriyor. Birbirini daha önce tanımayan insanlar olduğumuz halde kampın daha ilk anlarında, bizleri biraraya getiren ortak amacın gücü sayesinde hemen kaynaşmamız, aslında bizim de özgür bir dünyaya olan inancımızın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

Liseli gençliğin can alıcı sorunlarının işlendiği sunumlarda bütün yoldaşlarımız az ya da çok kendinden bir şeyler katmaya çalıştı. Sunum aralarında ve bulunan her boşlukta hemen hemen herkesin birbirini geliştirmek, deneyimleriyle birbirlerini güçlendirmek için azami çaba harcaması, mücadeleye duyduğumuz güvenin ve inancın bir ifadesiydi. Şehit yoldaşlarımızın anmasında yaşadığımız duygulu anlar aslında onlara duyduğumuz saygı, sevgi ve bağlılığımızı gösteriyordu. Kamp süresince yaşamımızın tamamının planlı, disiplinli olması ve bütün yoldaşlarımızın ellerinden geldikçe kolektif yaşamı geliştirmeye çalışması da oldukça anlamlıydı.

Benim yaşamımda bu kamp eksikliklerimi görmemde çok yardımcı oldu. Yapılan sunumların herkese bir şeyler kattığını düşünüyorum. Bundan sonra önümüzde duran görev, liseli gençliğin geniş kesimlerini harekete geçirmek ve örgütlemektir. Bu kampın başarısını kanıtlamak, bundan böyle yürüteceğimiz çalışmanın ve mücadelenin gücüne bağlı.

Geleceği kazanacağımıza olan sarsılmaz inancımla diyorum ki, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”

## Her açıdan devrimci bir kamp

(...) Devrimci yaşamla birlikte kampımızın temelini oluşturan bir diğer konu ise yapılan sunumlar ve bu sunumların bize kazandırdıklarıydı. Parti tarihinden liseli örgütlenmesinin temel sorunlarına, birçok konuda farklı illerden yoldaşlarımızın yaptığı sunumlar oldukça yararlı oldu. Ayrıca sunumlar esnasında yapılan tartışmalar ve aktarılan deneyimler birçok konuda bizi açıklığa kavuşturdu. Yapılan sunumlar eksik veya yanlış yönlerimizi daha iyi kavramamızı ve çözüm noktasında neler yapabileceğimizi görmemizi sağladı.

Yeni dönemle birlikte kampın bize kazandırdığı hem teorik- pratik birikim hem de moral motivasyon sayesinde liseli çalışmalarımızın yeni boyutlara taşınacağına inanıyorum. Partimizin sürekli gelişip ilerlediği bir süreçte ona paralel olarak biz liseli komünistler de partiye ve devrime olan sorumluluğumuzun bilinciyle hareket ederek Yeni Ekimler'in Partisi'ne yakışır biçimde faaliyet örebilmeliyiz. Kampa katılsın veya katıl(a)masın tüm liseli yoldaşlarımız bu sorumluluğu eşit oranda taşımaktadırlar, gereklerini yerine getirebilmek de hepsinin aynı oranda görevi olmalıdır.

Yeni dönemde daha güçlü bir düzey ve daha yaygın bir çalışma ağı örebilmek için bütün imkanlarımızı kullanalım ve dönemden kazançlı çıkan biz olalım.

## Sosyalizmi ilk önce kendi aramızda yaşadık

Sosyalizm mücadelesinde okumak, araştırmak, eleştirmek, barikatta çarpışmak çok önemlidir. Bir

komünist partisinin kadrolarının böyle bir donanıma sahip olması, partinin ve kadroların geleceği açısından önemlidir. İşçi sınıfının ideolojisini, yani bilimsel sosyalizmi kavramak, biz genç komünistler için olmazsa olmazdır. Bu ideoloji ve bakış açısını kazandığımız ölçüde zaaflarımızdan ve eksikliklerimizden arınmış oluruz. Şehit yoldaşlarımızın bu donanıma sahip olduğunu biliyoruz. Habip ve Hatice yoldaşların işçi, Ümit yoldaşın ise öğrenci kökenli olması hiç birşeyi değiştirmiyor. Çünkü onlar parti ideolojisini kavramış bilinçli komünistlerdir.

Biz liseli genç komünistlerin gerçekleştirdiği **Erdal Eren Liseli Genç Komünist Buluşması** da kadroların eğitimini amaçlıyor. Gençlik kampındaki günler boyunca adeta komünizmi yaşıyorsunuz; paylaşım ve yoldaşlık ilişkileri komünistlerin yaşayacağı türden. Farklı yerlerden gelsek de, birbirimizi daha önce hiç görmesek de bir yerde birleşiyoruz; partide. Kapitalizmin gençliği sürekli yozlaştırdığı bir ortamda komünist olmak zordur. Fakat kamptaki duruşumuz da gösteriyor ki biz bu zorluğun zaten üstesinden gelmişiz. (...)

Bir komünist nasıl olmalı; aile içerisinde, okulda, bulunduğu her ortamda vb. konuları da tartışma imkanı bulduk. Yoldaşça ilişki açısından hiç tanımadığımız kişilerle sanki ömür boyu dostmuşuz gibi yaşadık. Kapitalizm insanları kâr hırsıyla, menfaatle doldurarak kirletmiş, ama bizim yoldaşlığımız hiçbir çıkara dayalı olmadığı için sağlam ilişkiler kurabildik. (...)

Partimizin verdiği büyük bir emekle oluşturulan böyle bir ortamda genç komünistleri eğiterek donatan bir bakış açısı “*düşünen ve savaşan kadroları*” yaratma iddiasının altını dolduruyor. Sosyalizmi ilk önce kendi aramızda yaşadık. Habip'ten, Ümit'ten ve Hatice'den aldığımız kızıl bayrağımızı göndere çekene kadar savaşaacağız.

## Şimdi daha da güçlüyüz!

Liseli genç komünistler gelecek için çok önemli bir adım daha attılar. Yapılan **Erdal Eren Liseli Gençlik Buluşması**'nın şu süreçteki yeri ve önemi ortadadır. Liseli gençliğin kitlesel bir hareketlilikten uzak olduğunu biliyoruz. Böyle bir süreçte liseli genç komünistlerin ortaya koyduğu iddia, bu buluşmayı oluşturan en büyük etkidir. Bu buluşmanın anlamını iyi kavramak bütün komünistlerin görevidir. Sonuçta bu bir düzeyin yansımasıdır. Liseli genç komünistlerin çalışmaları bu süreci yaratmıştır. O ortamda bunu çok rahat hissedebiliyorsunuz. Yoldaşlarınızın heyecanının nedenini gözlerinden görebiliyorsunuz. Bu komünist olmanın verdiği bir şey. Buna başka bazı yoldaşlarınızla tanışmanın mutluluğu da eklenince, insanın heyecanı da mutluluğu da ikiye katlanıyor.

Bu buluşmanın duygusal olarak görünüşü böyleydi. Ama asıl önemli yanı çalışmanın sorunları



üzerine yapılan tartışmalar, sunumlar ve devrimci iç yaşamdı. İşte bu, buluşmanın yeni dönemimizi şekillendirecek kısmıydı. Tüm sunumların ve tartışmaların bize çok şey kattığını düşünüyorum. Çünkü sunumların neredeyse tamamına her bir yoldaşın yaptığı eklemeler, bu sunumları daha işlevli hale getirdi. (...) Bu buluşmayla birlikte bana göre liseli genç komünistler yeni bir döneme girmişlerdir. Şimdi bir miladı yaşıyoruz. Ya bu buluşmanın bize kattıklarıyla yükselişe geçeriz ya da olağan

tempomuzda seyre devam ederiz. Bu yeni dönemi doğru kavrarsak çalışmamızın düzeyi çok değişecektir. Bu buluşma bizim için bir sıçrayış tahtasıdır. Tabii liseli gençlik hareketinin bu durgun tablosu varoldukça büyük kazanımları beklemek sadece hayaldir. Ama benim kastettiğim, liseli gençlik içinde artık silinemez bir yer tutacağımız gerçeğidir. Bunu bu kadar kesin söyleyebilmemin nedeni Yeni Ekimler'in Partisi'ne olan güvenimdendir. Bu buluşma eğer daha önce değil de bugün gerçekleştirildiyse bunun nedeni gelinen aşamadır. Parti bu aşamaya güveniyorsa biz de kendimize güvenmeliyiz. (...)

Bana göre çalışma alanlarına dönen tüm yoldaşlar bu buluşmayı yerellerinde tartışmalılar. Kampın taşıdığı anlam ve önemi, faaliyeti güçlendirecek bir etken olarak kafasına koymalıdırlar. (...) Şimdi büyük iddialar ortaya koymalıyız. Çünkü artık eski biz yokuz, biz çok değiştik. Şimdi daha da güçlüyüz. Bu buluşma bizi güçlendirdi. Sırtımızı ona yaslayıp çalışmalarımızı büyütmeliyiz.

## Öğretici ve geliştirici bir kamp

Geride kalan yıl bizim liseli gençlik çalışmasında genişleme, politikleşme ve ilerleme yaşadığımız bir sene oldu. Bu nedenle kampın yerinde bir müdahale olduğu kanısındayım. Aynı zamanda benim için bir ilkti. Çünkü hayatımda ilk defa böyle bir deneyim yaşayacaktım. Bu aslında diğer bütün arkadaşlar için de geçerliydi. Hepimiz aynı heyecanı içimizde yaşıyorduk.

Kampa geldiğimiz ilk günden son güne kadar disiplinli bir yaşam örgütlemeye çalıştık. Genç yaşlarımıza rağmen bunu çok iyi bir şekilde başardığımıza inanıyorum. Kampta yapılan sunumların tamamı eğitici ve öğreticiydi. Bütün sunumlar saatlerce sürmesine rağmen motivasyon hep en doruktaydı. Ayrıca kampın ilk gününden itibaren bütün yoldaşlarla çok sıcak ilişkiler yakaladık. Birbirimizle daha ilk saatlerde kaynaşma imkanı bulduk. Kamp bize devrimci yaşamı ve tarzı öğreten ve bunları geliştirmemizi sağlayan, önümüzdeki döneme daha güçlü bir motivasyonla girmemizi sağlayacak nitelikteydi.

(**Ekim Gençliği'nin Eylül 2004 tarihli 75. sayısından alınmıştır...**)



## Okur anketi çalışmasından gözlemler...

# **Kızıl Bayrak'a her türlü desteği sağlamak bizler için bir görev ve sorumluluktur!**

*Kızıl Bayrak*, 10. mücadele yılını, bir dizi ajitasyon-propaganda aracı, çeşitli kitle etkinlikleri, merkezi meydan ve fabrika önlerini eylem alanına çeviren militan gazete satışları vb. çalışmalar ile güçlü bir tanıtım kampanyasıyla karşıladı. "10. yılında daha güçlü ve işlevsel bir *Kızıl Bayrak* için" şiarıyla başlatılan tanıtım kampanyası geline yerde yeni araç ve yöntemlerle devam ediyor. Bu araçlardan biri de geçtiğimiz günlerde devreye sokulan okur anketleridir. Kuşkusuz tanıtım kampanyasının toplam bir tablosu ile birlikte anket çalışmasının sonuçları da önümüzdeki günlerde ayrıntılarıyla değerlendirmeye tabi tutulacaktır. Ancak burada okur anketlerinin kullanımı sırasında edindiğim izlenimleri ve gözlemlerimi kısa da olsa ifade etmek istiyorum.

Anketleri düzenli olarak *Kızıl Bayrak* verdiğim işçiler ile birlikte doldurduk. Daha öncede *Kızıl Bayrak*'ın içeriği, biçimi, dili vb. üzerine sohbetlerimiz olsa da ilk defa anket vesilesiyle konuyu genişçe tartışma fırsatı bulduk. Bizim için anketlerin bir amacı da okurlarımızla tartışma ve sohbet ortamı yaratmasını sağlamaktır. Birkaç satır yazı ile bir işçi, emekçi ya da öğrencinin çeşitli konular üzerinden düşüncelerini, bakışını bütünüyle anlamak bu yolla zaten mümkün de değildir.

Okurlarımız soruları cevaplarken içten ve samimi davrandılar. En çok dikkat çeken nokta ise hemen hepsinin düzenli olarak ellerine ulaşsa dahi *Kızıl Bayrak*'ta ilgi duydukları ya da o dönem dikkat çeken birkaç yazıyı okumakla yetinmeleri, diğer sayfalara ise bir göz gezdirdiklerini ifade etmeleri idi. Doğal olarak da anket sorularının birçoğuna bu nedenle yeterli bir cevap vermekte zorlandılar. Ancak anket çalışmasında asıl önemli olan tam da bu noktadır. *Kızıl Bayrak*'ı okumakta zorlanan ya da okumak için yeterince ilgi duymayanların bunun nedenlerine ilişkin düşünceleridir. Bunu anlayamadığımız sürece *Kızıl Bayrak*'ı geniş işçi ve emekçi kitleler tarafından aranan, ihtiyaç duyulan, talep edilen bir yayın düzeyine ulaştırmayı da başaramayız.

Öncelikle bu arkadaşların *Kızıl Bayrak*'ı gereğince okumamalarının nedeni kaba bir ilgisizlik değildir. Çünkü düzenli olarak almakta, maddi desteğini yapmakta, zaman zaman yazılı katkı da sunmaktalar. Çalışmalarımızın gelişimini sormakta, belli etkinliklerimize katılmaktalar. Ancak buna rağmen gazetenin tümüyle okunması noktasında aynı duyarlılığı neden göstermiyorlar? Bu sorunun yanıtının bize düşen payı bir çoğumuz için açıktır. Tanıtım kampanyasının başında *Kızıl Bayrak*'taki eksiklik ve zayıflıklar çeşitli yönleriyle hem okurlarımız, hem çalışanlarımız, hem de merkezi düzeyde işlendi. Eleştiri ve özeleştiriler dile getirildi. Çeşitli öneriler sunuldu.

Toplamında ifade edilenlerden özet olarak *Kızıl Bayrak*'ın içeriği, dili, görselliği ile daha zengin ve daha güçlü bir hale getirilmesi ve çeşitli kanallardan daha yaygın bir dağıtımının emekçi kitleler tarafından ilgiyle karşılanmasını sağlayacağını söyleyebiliriz. Ancak bu sorunun çözümünün yalnızca bir yönüne işaret etmektedir. Sorunun gerçek kaynağı işçi ve



emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeylerinde ve sınıf-kitle hareketinin seyrinde yatıyor. Gerçek ve kalıcı çözümünü de ancak burada bulacaktır.

Ne yaşadığımız sorunlardan ne de bize düşen sorumluluklardan kaçarak kurtulamayız.

Gazeteyi niçin tümüyle okumuyorsun sorusuna, işçilerden biri, "yaşadığımız sorunlardan o kadar çok bahsediyor ki okudukça karamsarlığa kapılıyorum" diye cevap verebildi. Bir diğeri ise Irak'la ilgili işkence haberini göstererek "mesela ben bu yazıyı okuduğumda Irak'a gidip savaşmam gerekir" şeklinde cevapladı. Başka birçok okurumuz için de benzer bir durum söz konusu. İşçi-emekçi kitleler yaşadıkları sömürü ve soygun düzeninin yarattığı yıkımdan, sınıfsal eşitsizlik ve adaletsizliklerden, ulusal baskı ve ezilmişlikten bıkip usanmış bir durumdadır. İnsanca çalışıp insanca yaşama imkanlarından yoksunlar. Barınma, eğitim, sağlık, beslenme gibi en temel ihtiyaçlarını karşılamaları dahi başlı başına bir sorun. Sınıf bilincini kuşanmış, mücadele yolunu tutmuş biri bu tabloya baktığında sınıf kini bilenir, mücadele azmi artar. Ancak henüz sınıf bilinci zayıf ve mücadeleden geri duran bir emekçi ise çözümsüzlük ve umutsuzluktan başka bir şey göremez. Karamsarlığa kapılır.

Kapitalizm işçileri fiziki olarak günbegün yıkıma uğratmakla kalmıyor geleceğe ilişkin umutlarını da öldürüyor. Bırakın geleceği için planlar yapmayı, yarını düşünmeye kalkan bir emekçi karanlık bir kuyudan başka bir şey göremiyor. Bir sınıf olarak örgütlenip yarını için savaşıma girişmediği sürece,

çaresizlik duygusuyla yaşadıklarını "kader, alın yazgısı" olarak kabullenmek yoluna gidiyor. Uyuşturucunun, fuhuşun, yozlaşmanın, dejenerasyonun artıp yayılmasının temelinde de aynı çaresizlik ve sorunlardan kaçma, onları unutma isteği yatıyor.

*Kızıl Bayrak* ise onları döne döne bu gerçeklikle, yaşadığı sorunların çıplak gerçekliği ile yüzyüze getiriyor. Pembe masallar anlatmıyor, okuyanların sorunlarını unutup, tatlı düşler görmesini sağlamıyor. Unutmaya çalıştıklarını yüzlerine vuruyor. Sahte çözümler yerine gerçek kurtuluş yolunu gösterip onlara sorumluluklarını hatırlatıyor. Söyledikleri bilimsel ve tarihsel bir gerçekliğe dayandığından kaba bir inkara da geçit vermiyor.

Bu nedenle *Kızıl Bayrak* herhangi bir gazete gibi şöyle bir okunup geçilemez. Sizi düşünmeye, sormaya, sorgulamaya sevkeder. Onurunu yitirmemiş, dürüst işçi ve emekçilerin *Kızıl Bayrak*'ı okuduklarında bu süreci yaşamaları kaçınılmazdır. *Kızıl Bayrak* sınıf bilincinin taşıyıcısı, onu geliştirip, güçlendiren temel bir besin kaynağıdır. Sınıf bilincini kazanan, kendisinden başlayarak çevresindeki dünyaya, olay ve olgulara bu bilinçle bakan biri artık alışılmış küçük burjuva alışkanlıklarını, yaşam biçimini ve bakışını bir kenara bırakmak zorundadır. İşte zorlanma asıl bu alandan kaynaklanmaktadır. Sınıf kimliğine aykırı yaşam biçiminin terkedilmesi, sermaye düzenine karşı savaşıma girilmesi özellikle sınıf ve kitle hareketinin geri, örgütlenmenin zayıf olduğu böylesi dönemlerde hiç de kolay değildir.

10 yıldır bu topraklarda devletin baskı ve zulmüne karşı eğilip bükülmeden devrimci bir yayın çıkarmak tahmin edileceği üzere hiç de kolay değildir. *Kızıl Bayrak*'ın mürekkebinde sınıf devrimcilerinin kanı vardır. O, "Yaşamı köleleştirilen milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davası uğruna direnen" ve bu uğurda şehit düşen Haticeler'in, "Uğruna tereddütsüzce ölünecek davanın" mimarları olan ve bu uğurda ölümü ilk göğüsleyen Ümitler'in, Habipler'in sayesinde 10. mücadele yılını kutluyor. Herbir satırında büyük fedakarlıkları, emeği ve alınterini taşıyor.

*Kızıl Bayrak*'ı elimize aldığımızda yüzlerce insanın, sınıfsal çıkarları dışında hiçbir çıkar gözetmeksizin harcadıkları emeklerinin, kan bedeli bir mücadelenin ürünü olduğunu bilmeliyiz. Ben bu satırları yazabiliyorsam, siz de şu an bunları okuyorsanız, aynı şekilde yüzlerce işçi-emekçi birbirlerini tanımadan, kilometrelerce uzakta olmalarına rağmen aynı duygu ve düşünceleri paylaşabiliyorlarsa bu sayededir.

Bunun böyle olduğu bir yerde okunmasından dağıtımına, yazılı katkılardan baskısına kadar gerekli her türlü desteği sağlamak bizlerin görev ve sorumluluğudur. Dolayısıyla *Kızıl Bayrak* okunmayı, desteklenmeyi fazlasıyla hak etmektedir.

Sosyalizmin *Kızıl Bayrak*'ını düşmanın burçlarına dikmek de bu desteğe bağlıdır.

**R. Umur**



# Sefaköy’de coşkulu 10. yıl etkinliği

Gazetemizin 10. yıl kampanyasını güçlendirmek için planladığımız yerel etkinliği 5 Eylül günü başarıyla gerçekleştirdik. Coşkulu geçen etkinliğimize 200 işçi, emekçi ve genç katıldı.

Etkinliğe hazırlık çerçevesinde Sefaköy’de iki ve Şahintepesi’nde bir toplantı yaptık. Çevremizdeki güçlerimizle yaptığımız bu toplantılar davetiyelerin daha fazla kişiye ulaşmasının önünü açtı. Ancak işin bu yanı toplantının amaçlarından sadece birisiydi. Asıl önemli olan *Kızıl Bayrak* ve 10. yıl kampanyasının anlam ve önemini anlatabilmektir. Toplantıların bu çerçevede başarılı ve verimli geçtiğini söyleyebiliriz.

Etkinlik çalışmalarımız sürerken, 10. yıl vesilesiyle çıkarılan merkezi afişlerimizi işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlara yaptık. Sonuçta, etkinlik ve afişler kampanyanın birer parçası olduğu için birbirlerini tamamlıyorlardı. Gazete satışlarında davetiyelerimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Semt derneklerine, kahvelere gittik. Yüzlerce işçinin geçiş noktası olan Cevizlibağ-Topkapı ve Doğu Sanayi Sitesi’nde gerçekleştirdiğimiz gazete satışında bazı emekçilere etkinlik davetiyesi verdik. Bu çalışmalar sırasında anlamlı ilişkiler yakaladık. Yanısıra hemen her yoldaşımız davetiyeyi geniş bir kesime ulaştırmak için çaba gösterdi.

Etkinlik programı ayrı bir önem taşıyordu. Yalnızca katılım değil, program olarak da 10. yıla yaraşır bir etkinlik gerçekleştirilmeliydik. Bu temelde etkinliğin



gerçekleştirileceği Sefaköy İKE’nin içini planımıza göre düzenledik.

Etkinliğimiz Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ardından bir yoldaşımız duygulu ve etkileyici bir şiir okudu. Açılış konuşmasını yapan yoldaşımız *Kızıl Bayrak*’ın dünyada 150 yıllık Türkiye’de 40 yıllık devrimci geçmişe ve birikime sahip bir mücadele bayrağı olduğunu söyledi. Yayın yaşamı boyunca emekçinin ve sosyalizmin kürsüsü olduğunu tüm pratiği ile ispatladığını ifade etti.

Şair dostumuz Rahime Henden, eski bir *Kızıl Bayrak* çalışanı olarak duygularını bizlerle paylaştı.

Okuduğu şiirlerle etkinliğimize renk kattı. Ardından Grup Asmin sahneye çıkararak türkülerini söyledi. İkinci bölüm Mayakovksky’nin “Devrim” isimli şiiriyle başladı. Ardından iki ayı aşkın bir süredir işten atmalara ve sendikal ihanete karşı direnişte olan Castleblair işçileri adına bir işçi konuşma yaptı. Yaşadıkları süreci anlatan Castleblair işçisi, sendikal ihanete rağmen sendikaların işçilerin öz örgütleri olduğuna vurgulayarak, birleşme ve örgütlenme çağrısı yaptı. Konuşmasının sonunda aylardır süren direnişlerine yer veren işçi ve emekçilerin sesi *Kızıl Bayrak*’ı selamladı. Castleblair işçisinin konuşması yoğun alkışlarla karşılandı. Topkapı’dan metal işçileri, matbaa işçileri, Güneşli’den işçiler, Ekim Gençliği, İşçi Kültür Evleri, Sosyalist Kamu Emekçileri, GOP-Elmabahçesi İşçi Derneği Girişimi’nin etkinliğe gönderdiği mesajlar okundu. *Kızıl Bayrak*’ın güneşin zaptından ateşin keşfine uzanan yolculuğunu anlatan sinevizyon gösterimi oldukça ilgi çekti. Sinevizyon gösterimi *Kızıl Bayrak*’ın devletin tüm baskı ve engellemelerine rağmen kesintisiz süren 10 yıllık yayın hayatını, yayın çizgisi ve ilkelerini, *Kızıl Bayrak*’ın güç aldığı ihtilalci komünist partisini ve onun dayandığı bilimsel dünya görüşünü özlü bir biçimde anlattı.

Son olarak Grup Eksen’in söylediği marş ve türküler etkinliğe ayrı bir coşku kattı. Enternasyonal marşının hep birlikte söylenmesiyle etkinlik bitirildi. *Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı!* sloganı 10. yıl etkinliğinde bir kez daha somutlanarak yaşam buldu. Planlı bir hazırlık ve yoğun bir emek ürünü olan etkinliğimizle istediğimiz amaca fazlasıyla ulaştık.

***Kızıl Bayrak çalışanları/Küçükçekmece***

## Çukurova’yı kızıla boyayacağız!

Emekçinin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*’ımızı işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyoruz. Geçtiğimiz hafta Çakmak Caddesi’ne çıkarak satışımızı gerçekleştirdik. Daha önce burada satış yapmamızın etkisini gördük.

Yaptığımız konuşmalar oldukça etkili oluyor. Bundan devletin bekçileri rahatsızlık duyuyor. Bu hafta sivil ekipler gelerek gazetemizin toplatması olup olmadığına baktılar. Bir şey çıkaramayınca “ihbar var, satacaksanız insanları rahatsız etmeden, bağırmadan satış yapın” dediler. Biz de istediğimiz gibi satacağımızı, buna kimsenin karışamayacağını söyledik. Çalışmamıza coşkuyla devam ettik.

Emekçinin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*’ımızı partimize yakışır bir şekilde dağıtmaya devam ederken, eskiden devrimcilik yapan insanlarla da karşılaşıyoruz. Umutsuzluğa kapılanlara tok bir şekilde “yaşam sürdüğü ölçüde kapitalizme karşı mücadelenin de süreceğini” söyleyerek, mücadelenin gerekliliğini anlatıyoruz.

TEKEL fabrikasında işçilerin çıktığı saatte gazetemizin toplu şekilde satışını yaptık. Yaptığımız ajitasyon konuşmaları oldukça etkili oldu.

Çalışmalarımız tüm coşkusuyla sürüyor.

***Kızıl Bayrak/Adana***

## Ege Üniversitesi’nde öğrencilere ÖGB müdahalesi...

## Üniversitede kayıtlar saldırı ile başladı

Ege Üniversitesi’nde kayıtların başladığı ilk gün olan 6 Eylül Pazartesi günü, Ege Üniversitesi Öğrenci Muhalefeti olarak “Hayata Atılmaya mı, Hayattan Atılmaya mı Geldin?” başlıklı kampanyayı yapmak üzere, üzerinde kampanyamızın sloganının bulunduğu pankartımızı asıp, stand açmıştık. İçinde okula yeni gelen bir öğrencinin ihtiyacı olabilecek bilgilerin (İzmir’deki Kültür-Sanat Merkezleri, Kitabevleri vb.) yer aldığı, her yıl düzenli olarak okulda yeni bir kültür yaratıp dayanışmayı yaygınlaştırmak amacıyla yaptığımız “Kitabımı Paylaşıyorum” kampanyasından bahseden ve üniversiteyi yaşam alanı olarak görüp, başka bir üniversite yaratmak için uğraşan bizlerin, üniversiteye dair kaleme aldığımız bildirimizin bulunduğu, kendi emeğimizle yaptığımız broşürleri dağıtıp, gelen veli ve öğrencilerle üniversitenin “ne”liğine ve nasıl bir üniversite ve nasıl bir toplum istediğimize dair sohbet etmekteydik.

Standımızı açtıktan 1 saat kadar sonra üniversitenin özel güvenlik biriminin müdahalesi ile karşılaştık. Yaklaşık 15 kişilik grupla standımıza gelerek, “okulun güvenliğini tehdit ediyorsunuz” bahanesiyle rektörün masamızı kapatıp, pankartımızı indirmemizi

istediklerini belirttiler. Bizler ise burada okul güvenliğini tehdit edici bir şey yapmadığımızı ve onların okulun güvenlik birimi olarak görev yetkilerini aştığını uygun bir dille anlatmaya çalıştık. ÖGB’liler ise “hesap sorma” hakkımızın olmadığını ve bir “mantık aramamamız” gerektiğini söyleyerek, bir anda pankartı indirmek için bu okulun birer öğrencisi olan bizlere karşı güç kullandılar. Bizler ise özel güvenlik biriminin bu tahrik edici tavrına karşı hiçbir şekilde şiddet kullanmadan, pankartımızın önünde set oluşturup indirmelerini engellemeye çalıştık. Bütün güçleriyle elimizden çekistirip, yırttıkları pankartımızı almalarına izin vermeyerek, tekrar astık. Bunun burada kalmayacağını, tekrar gelip bunu indireceklerini söyleyerek, masamıza ve sandalyemize el koydular ve tehditkar tavırlarıyla uzaklaştılar.

Toplumsal görevlerini kendi kendilerine biçen bizler, mantıksız görev talimatlarını rektörün bizzat kendisinden alan bu gibi hukuk dışı uygulamalara rağmen başka bir üniversite ve başka bir toplum mücadelemizi sürdüreceğiz.

***Ege Üniversitesi Öğrenci Muhalefeti***



# Despotik siyaset tarzı, demokrasi ve “biz”...

Serhat Ararat

Ne yazık, Kürdistan’da demokratik bir siyaset kültürünü geliştiremedik. Son otuz yıllık ulusal kuruluş mücadelesi pratiğine rağmen bunu başaramadık. Burada en genel ve asgari burjuva demokratik siyaset tarzından söz ediyoruz. Kuşkusuz bu “başarısızlığın” sayısız nesnel ve öznel nedeni var ve bunlar, geniş bir tartışma ve çözümleme konusudur. Bu kısa yazımızda sadece birkaç noktaya vurgu yapmakla yetineceğiz.

Örgütsel yaşam, örgüt içi ilişkiler ve siyaset yapma tarzı konusunda en genel ve asgari burjuva demokratik ölçülerden anladığımız kısaca şunlardır:

Öncelikle farklılıklara saygı ve hoşgörü ile bunların kendilerini ifade edebilme haklarına saygı birinci koşuldur.

İkincisi, bir örgüt veya partiye giriş bireysel tercih ve özgür iradeyle olduğu gibi, ayrılma, farklı bir örgüte geçme veya başka bir siyasal zeminde siyaset yapma hakkı peşinen kabul edilmeli, buna saygı gösterilmelidir. “Bizde ise iyi, bizim dışımıza düştüyse hain” yaklaşımı, tekçi, despotik ve demokrasi karşıtı bir yaklaşımdır.

Üçüncüsü, bireylerin ve “farklı” olanların kişilik haklarına, onurlarına ve tercihlerine saygı zorunludur.

Dördüncüsü, bu bağlamda eleştiri, tartışma, farklılıkların kendini ifade etmesi, örgütlenmesi, güç olma çabaları meşrudur!

Beşincisi, elbette farklı olanlar arasında bir mücadelenin olması doğal ve kaçınılmazdır; ancak bu, ideolojik ve politik çerçevede olmak, şiddeti ve şiddet yöntemlerini dışlamak durumundadır.

Altıncısı, “yargısız infaz”, ilkel bir despotizmden başka bir şey değildir. Adil bir biçimde yargılamadan, anlamadan, durumunu ve düşüncelerini sormadan, savunmasını almadan, bunu da önceden belirlenmiş adil usullerle yapmadan keyfi ve zorba bir tarzda kişileri “hain”, “ajan”, “provokatör” olarak damgalamak, ölüm fermanları çıkarmak, onurlarını zedelemek, ele geçirilen güç ve otoriteyi bu tarzda kullanmak “yargısız infaz”dan başka bir şey değildir. Bu noktada en katı faşist rejimlerin bile dikkat ettiği ve gözetmeye çalıştığı formel hukukun gerisinde bir tutum almak, bir kişinin ağzından çıkan her sözü “yasa” olarak algılayıp uygulamak, aslında halka deklare edilen amaç ve hedeflerle çelişen bir durumdur.

Eğer bizim örgütlerimiz, örgütsel ilişkiler ve örgütsel yaşamımız bu asgari ölçülerden çok geriye, hatta bunlarla karşıtlık oluşturuyorsa, gerçekten biz, neyin mücadelesini veriyoruz?

Demokrasi, bir iktidar ilişkisidir, evet, ama onun da kendine özgü kuralları, ilke ve ölçüleri vardır. Demokrasi, aynı zamanda bir kültür sorunudur, gelişimi ve yerleşmesi yarına ertelenemez!

Kuşkusuz devrimci sosyalist demokrasi, burjuva demokrasisini aşma iddiasındadır; aşma, bir nitelik sıçraması olduğu kadar, “öncekilerin” olumluklarını kendine katmayı, içermeyi de içerir!

“Biz”, siyaset yapma tarzı, farklılıklara yaklaşım, haklar ve özgürlükler konularında farklı olmak, “sözümüzün eri” olmak, aynı anlama gelmek üzere, sözü ile eylemi ile bir olmak durumundayız! İddia ve ideallerimizde samimi ve dürüst olmanın olmazsa olmaz koşulları, önkoşulları bunlardır! Despotik bir iktidar biçimine karşı çıkarken ne yapmak durumunda olduğumuzu da göstermek zorundayız!

Birisi devlete hizmet etmeyi yaşam gerekçesi olarak açıklamış. Bu kişi bunu aynı zamanda Kürt halkına bağlılık gereği yaptığını defalarca tekrarlamış birisidir. Devlete hizmet etmeyi bir varoluş gerekçesi yapmış bu kişi, avukatlarıyla yaptığı hemen hemen



her görüşmeyi, kendisi gibi düşünmeyen, kendisine karşı tavrı alan, ya da kendisinden farklı bir zeminde yaşayan kişi, grup ve çevrelere ağza alınmayacak hakaretler yağdırmada, onurlarını rencide etmede ve ölüm fermanları çıkarmada bir platform olarak kullanmaktadır. Bunu da “en büyük yurtsever”, “en büyük demokrat”, “en büyük barış ve insan hakları savunucusu” pozlarını takınarak yapmaktadır. Kuşkusuz A. Öcalan’dan söz ediyoruz. Hakaretler yağdırarak “teşhir edin, bana karşı çıkanları yerle bir edin” talimatlarıyla “ne kadar “yurtsever”, “demokrat” ve “barışsever” olduğunu kanıtlamaktadır!

A. Öcalan, iktidar sistemini kurduktan ve kurumsaştırdıktan sonra kullandığı bastırma, sindirme ve tasfiye yöntemleri biliniyor. Hiçbir farklılığa yaşam hakkı tanıma, farklılıkları “hain”, “ajan”, “provokatör”, “tasfiyeci” olarak damgalayıp politik ve fiziki olarak ortadan kaldırma, Öcalan iktidar sisteminin en temel yönetim tarzıdır! Bu, bir siyaset kültürüne dönüştürülmüş, partinin, kadroların ve halkın bilincine ve bilinçaltına yedirilmiştir. Bu, siyaset kültüründe soru sormak, nedenlerini araştırmak, kuşku duymak yoktur. Mutlak itaat, sorgusuz uygulamak ve tartışmasız “inanmak” esastır!

Bu iktidar sistemi, aynı zamanda kavramların içini de boşalttı. Daha doğrusu kavramların özünü tersine çevirdi. Devlete hizmet etmek, “Atatürk milliyetçisi” olmak “erdem”, bunlara karşı çıkmak ise “hain” olarak damgalandı! Gerçekleri tersyüz etmek, bir “Öcalan klasiği”dir! Bu “klasiğin” kitlelerdeki yansımaları ise “akıl tutulması”ndan başka bir şey değildir!

Bu noktada önemli olan kitlelerdeki bu akıl almaz “akıl tutulması”nı aydınlatmak ve aşmaya çalışmaktır! Aslında Öcalan’ın söyledikleri ve yaptıkları o kadar açık ki, bunları görmemek için en hafif deyimle “akıl tutulması” durumunu yaşamış olmak gerekiyor. En büyük yurtsever kendisidir, ama Türk devletine hizmet etmeyi yaşam gerekçesi sayan da kendisinden başkası değildir! Ya Kürdistan yurtseveri olursun, ya da TC’nin hizmetçisi! İkisini bağdaştırmak mümkün değil. En büyük demokrat kendisidir, ama her türlü farklılığı yok edin talimatını vermekte beis görmeyen de kendisi... En büyük kadın özgürlük öncüsü kendisidir, ama kadın sözcüğü yerine (bütün

kadınlardan özür dileyerek yazmak zorunda kalıyoruz) “karı” kavramını kullanarak, kadına, kadın cinsinin kendisine en büyük hakareti yapmakta bir sakınca görmeyen de kendisi...

Bu kadar açık oynayan biri, bu cesareti nereden ve kimden alıyor? Neden?

İmrallı Partisi içindeki çözülme derinleştikçe, kopuşlar büyüdükçe Öcalan, tüm siyaset tarzını ve olanaklarını devreye soktu. Öcalan, son dönemde kopup kendisini PWD girişimi olarak tanımlayan gruba karşı yeni bir kampanya açmış bulunuyor. Ayrılanların geçmişe dayanan “dosyalarını” açarak teşhir edilmelerini istemektedir. Dahası, her yol ve yöntem kullanılarak susturulmaları, etkisizleştirilmeleri emrini vermektedir. Bu talimat hemen eski gerilla güçlerinin bildirisinde yankısını bulmuştur. Elbette burada sadece PDW girişimi hedeflenmiyor, aynı zamanda kendileri gibi düşünmeyen ve tasfiyeciliğe karşı duran herkes, her grup ve çevre hedefleniyor. Hatırlanırsa, Öcalan, “bana karşı çıkan, beni eleştiren herkesi etkisizleştirin” anlamına gelecek talimatlar vermişti, vermeye de devam ediyor...

PWD girişimini eleştirmek, ideolojik ve politik konumunu ortaya koymak, bu bağlamda ona karşı mücadele etmek başkadır, bu, aynı zamanda devrimci sosyalistlerin görevidir. Ama devrimci sosyalistlerin bir temel görevi daha vardır: Her türlü anti-demokratik ve karşı-devrimci saldırıya karşı durmak!

Aynı zamanda;

Tüm değerlerimizi düşmana peşkeş çekmede kendisini sınırsız yetkili gören, değerlerimiz ve dinamiklerimiz üzerinde despotik bir ipotek kuran Öcalan iktidar sistemini açığa çıkarmayı sürdürmek, bu çerçevede bastırmacı politika ve uygulamalarını teşhir etmek, devrimci demokratik bir siyaset kültürünün gelişmesine çalışmak! Bu bağlamda Öcalan’ın “yok edin, etkisizleştirin, susturun” talimatlarını teşhir etmek ve buna karşı etkili bir tavrın gelişmesine çalışmak da bizim görevimizdir!

Görevlerimizi başarmak durumundayız!

8 Eylül 2004

[c\\_dilbirin@hotmail.com](mailto:c_dilbirin@hotmail.com)

(Bundan sonra altında bu

e-mail adresinin yazılı olmadığı tüm Serhat Ararat imzaları bana ait değildir, sahtedir!)



## Ünifil, Ünsa, Yasan, Daloğlu, Philips ve diğerleri....

# Sendikal örgütlenme önündeki tüm engeller kaldırılсын!

OSB ve İMES'te yaşadığımız sorunlara ve sömürüye dur demek için sendikalarda örgütleniyoruz. Bu, çoğu yerde artık çekilmez hale gelen yoğun sömürüye, baskıya, düşük ücrete, keyfi işten atmalara ve benzeri sorunlara karşı kendiliğinden gelişen bir tavrimız oluyor. Ne var ki sendikayı sadece “üye olmak”la sınırlı gördüğümüzden, patronların saldırıları karşısında çoğu kez pes ediyor ve tekrar en başa, eski çalıştığımız koşullara geri dönüyoruz. Başarısızlığımızın verdiği moral bozukluğu da cabası.

### Bölgemizdeki sendikal örgütlenmenin durumu

OSB ve İMES bölgesinde toplam olarak 50 bin işçi çalışmasına rağmen, sendikalı işletme sayısı oldukça düşüktür. Sendikalı işçi sayısı, ne yazık ki sadece 3 bin civarındadır. Ayrıca bazı sendikaların patron ve sermaye uşağı sendikalar olduğu gerçeğini de düşünürsek, bölgedeki sendikal örgütlenmenin ne kadar sınırlı ve zayıf olduğu ortaya çıkacaktır.

### Sendikal örgütlenmenin önündeki yasal engeller

Ülkemizde sendikal örgütlülük hakkının kazanılması, işçi sınıfının ciddi mücadelelerini gerektirmiştir. Fakat örgütlenme hakkı, hiçbir zaman yeterli olamamıştır. Çünkü sendikal örgütlenmenin önüne yığınla yasal engel çıkarılmaktadır. Sendikanın yetki alabilmesi için üye sayısının çalışan sayısının yarısından bir fazla olması, her üyenin noter tasdikli olması (ki bu ciddi mali bir yüküdür) ve örgütlenen sendikanın %10 barajını ülke genelinde aşmış olması gerekmektedir. Bunlar aşıldığında, bu sefer karşımıza iş yasaları ve grev yasaları çıkarılmaktadır. Bu kadarı bile yasaların patronlar sınıfının çıkarlarını korumak için yapıldığını göstermek için yeterlidir.

### Patronlar sendikal örgütlenmeye düşmandır

Tüm bu yasal engellere rağmen sendikalaştığımızda ise, karşımıza tek tek patronların ve onlara hizmet eden devlet güçlerinin çok daha somut ciddi engellemeleri, baskıları ve saldırıları çıkıyor.

Çoğu işletmede sendikal örgütlenmenin başarısızlığa uğraması, patronun saldırılarına göğüs geremediğimiz içindir. Patronların yöntemlerini kısaca sıralarsak; sendikanın yetkisine itiraz, işçiler üzerinde sürekli bir baskı ve tehdit, zorunlu fazla mesailer, sömürüyü azgınca arttırmak, üyeleri tek tek çağırıp istifaya zorlamak, istifa için üyelere para teklifi, istifa etmeyenleri işten atma tehdidi, öncü işçileri işten atmak, “siz sendikalaşmadan da bu hakları veririm” vb. yalanlara başvurmak...

Patronlar, burada sıraladıklarımız gibi bir dizi yöntem uygulayarak sendikayı işyerine sokmamak için her türlü çabayı veriyorlar. Bu çabaların boşa çıktığı çoğu durumda ise, kendilerine uşak bir sendika getirip, işçileri bu sendikaya üye olmaya zorluyorlar.

### Sendikal örgütlenmeyi koruyacak olan işçilerin örgütlülüğüdür!

Patronların saldırılarına karşı durmanın tek yolu sıkı ve çelikten bir birliğimizin olmasıdır. Bunu



in piknikler, eğlenceler, futbol maçları vb. gibi sosyal etkinlikler yapmalıyız. Çeşitli eylem ve etkinliklere birlikte katılmalıyız. Bu bizlerin daha iyi kaynaşmasını sağlayacaktır. En önemli nokta ise, tüm bunları yapmak için ciddi bir çaba, emek, ısrar ve inat gerekiyor. Birkaç denemeden sonra “yapamıyoruz,

sağlamak ise, tüm işçilerin ciddi bir eğitimden geçmesiyle mümkün olur. Bunun yanısıra işyerimizde bir komite oluşturmak gerekiyor. Bu komite her bölümden birer kişiyle oluşturulabilir. Ayrıca her bölümde alt birimler de oluşturulmalıdır. Birliğimizi güçlendirmek

olmuyor” demek yerine, daha fazla çaba harcamalıyız. Eğer bunları yapabilirsek, patronun saldırıları karşısında sendikal örgütlülüğümüz yıkılmaz olur.

### OSİM-DER sendikal örgütlenmenin sonuna kadar yanındadır!

OSİM-DER sendikal örgütlenmenin yanında ve bunun ısrarlı savunucusudur. OSB ve İMES'te sendikal örgütlülüğü büyütmeyi ve güçlendirmeyi, kuruluş ilkesi olarak belirlemiştir. OSİM-DER bu çerçevede aşağıdaki talepler için kararlıca mücadele edecektir:

-Sendikal örgütlenme önündeki tüm engeller kaldırılсын!

-Sınırsız söz, gösteri, basın, örgütlenme ve toplanma özgürlüğü!

-Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı!

-Sınırsız grev-genel grev hakkı!

OSİM-DER, bu talepleri kazanmanın yegane yolu olan dişe diş bir mücadele örgütlemeye çalışıyor. Taleplerimizi elde etmeyi önemseyen her onurlu işçi, OSİM-DER'in yürüttüğü mücadeleye omuz vermelidir.

*(İMES İşçi Bülteni'nin Eylül 2004 tarihli sayısından alınmıştır...)*

## Yasan'da mesaiye kalmama eylemi başarıyla gerçekleşti... **Birliğin devamını sağlamak tüm işçilerin sorumluluğudur!**

Her fabrikada olduğu gibi Yasan'da da yoğun sömürüyü, ağır çalışma koşullarını, işyerindeki baskıları bir parça dizginlemek için bile, işçilerin birlikte hareket etmesi zorunludur. Sendikalarımızın içine düşürüldüğü içler acısı durumda, işçilerin taban inisiyatifine dayalı birliği, iki kat önem kazanmıştır.

20 Ağustos'ta kendiliğinden gelişen fazla mesaiye kalmama eylemi, Yasan işçilerine, birlikten doğan gücü yeterli açıklıkta göstermiş olmalı. Patron, tüm baskılara, azarlamalara rağmen, işçilerin eylemini kıramadı. Doğal olarak işçilerin biriken öfkesini biraz olsun yatıştırmak yoluna başvurdu. 12'şer saatlik ikili vardiya sistemini değiştirmek zorunda kaldı. İşçiler artık günde iki vardiya halinde 8 saat çalışıyorlar. Yani artık sosyal yaşama,- ailelerine, dinlenmeye, eğlenmeye, öğrenmeye vb.'ne vakit ayırabilecekler. Küçük bir kazanım gibi görünse de bunun hayati bir önemi olduğu tartışmasızdır.

Öte yandan Yasan'daki diğer sorunlar olduğu gibi duruyor. Bu sorunların tümünü, “insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarının dayatılması” ya da “kölelik koşulları” diye ifade edebiliriz. Kölelik koşulları derken ne kastettiğimizi, “Yasan'dan İşçiler” imzalı bildiriye okuyan herkes görecektir.

Patronun o denli pervasız olması, işçilerin gerçek bir örgütlülüğün yoksun olmasından kaynaklanıyor. Yasan patronu ne acıdır ki sendika yönetiminin basiretsizliğinden de faydalanarak, sendikal örgütlenmeyi bitme noktasına getirdi. 110 civarında işçinin çalıştığı fabrikada, sendika üyesi işçi sayısı 17'ye kadar düşebildi. Bu durum hızla değiştirilmezse, bir dahaki toplu sözleşme döneminde yetki filan kalmayacak.

Yasan'daki bir nebze ileri, sorumluluk sahibi işçi arkadaşlar bilirler ki üye sayısını arttırmak

hiçbir şeyin güvencesi olamaz. Örgütlenme ve dağılma süreci bunun dolaysız teyididir. Keza geline yerde kazanmanın başlıca koşulunun işçilerin birlikte hareket etmesi olduğunu, mesai eylemi de gösterdi. Fakat birlikte hareket edilebilmenin süreklileştirilebilmesi için sağlam bir fabrika içi örgütlülük kurmak şarttır. Farklı bir açıdan söylemek gerekirse; örgütlü olmak demek, işçilerin tabandan birliğini, herhangi bir soruna karşı anında tavır geliştirebilmelerini, saldırılara tek yumruk halinde karşı koyabilmelerini sağlayacak, bunun sürekliliğini güvenceye alacak mekanizmaların olması demektir. Bunlar da ancak işçilerin bilincinin yükseltilmesiyle, taban iradesi ve inisiyatifinin geliştirilmesiyle yaratılabilir. Bugün hiçbir şekilde yerine getirmeseler de sendikaların en başta gelen görevi budur.

Yaşananların açıkça gösterdiği üzere, bütün bu sorumluluklar öncelikle durumun farkında olan işçi arkadaşların omuzlarındadır. Biz, Yasan'da bu sorumluluğun hakkını verecek yeterli sayıda arkadaşın olduğuna inanıyoruz. İnisiyatifi ele almanın hayati bir önemi bulunmaktadır. Zira sendika bürokratlarının ufkuyla hareket edildiği her durumda kaybetmeye mahkumuz. Dahası mevcut koşullarda ve onca deneyimden sonra hâlâ sendika bürokratlarından medet ummak, onların inisiyatif engeline takılmak sınıfa karşı bir suç olacaktır. Bilinçli arkadaşlar sendika bürokratlarına, onların beyinlerde yarattığı burjuva barikatlara takılmadan öne çıkmalı ve sorumluluğu üzerlerine almalıdırlar. Bunu yaptıkları koşullarda işçi sınıfı devrimcilerinin her türlü yardımını, desteğini, emeğini yanibaşlarında bulacaklardır.

**Örgütlenmek için işbaşına!**

*(İMES İşçi Bülteni'nin Eylül 2004 tarihli sayısından alınmıştır...)*



# Philips’te sendikayı kazanmanın yolu birlik olmaktan geçiyor!



OSB’de sömürünün en yoğun yaşandığı, düşük ücretlerin uygulandığı fabrikalardan biridir Türk Philips AŞ. Yeni İş Yasası denilen kölelik yasasını uygulamak için hiç vakit kaybetmeyenlerin de başında geliyor.

Dört taşerondan oluşan Philips’te Gürkan ve Hülya Elektrik adlı 2 taşeron şirketin işçileri sendikalaştılar. Sendikalaşmaya yol açan en önemli etken, uzun süredir yaşanan hoşnutsuzluk ve en son ikramiyelerin kaldırılmasıyla oluşan tepkiydi. Birleşik Metal-İş’te örgütlenen Philips işçileri, böylece sömürüye ve hak gasplarına karşı kendilerini koruyabilmenin ve yeni haklar kazanmanın ilk adımını atmış oldular.

Philips patronu görünürde bu durumu sessizlikle karşıladı. Sadece birkaç işçiyle konuştu, iyi niyet gösterisinde bulundu. Fakat öte yandan aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmedi: “Buraya sendika gelirse kapatır İzmit’e gideriz, hepiniz işsiz kalırsınız. Dünyadaki hiçbir Philips fabrikası sendikayla çalışmaz” gibi tehditler savurdu. Ve en sonunda sendikanın yetkisine itiraz etti.

Bir patronun sendikaya karşı olduğu halde sendikalaşma sürecine bu kadar sessiz kalması, Philips işçileri için uyarıcı olmalıdır. Daha önceki deneyimler bunu gösteriyor. Örneğin geçen sene Birleşik Metal-İş’te örgütlenen Ünifil’de patron, sendikalaşmayı duymuş, hesapta belli bir sessizlikle, hatta işçileri hoşgörüyü karşılamıştı. Sonradan acı bir şekilde öğrendik ki, Ünifil patronu, bu sessizliğin arkasından ciddi saldırı planları yapıyormuş. Çok geçmeden hayata geçirdiği bu planlar sayesinde Ünifil’de sendikal örgütlülük dağıtıldı. Ünifil işçileri, hazırlıklı olmadıkları için bu saldırılara göğüs gereemediler.

## Philips işçileri!

Yanıbaşımızda böyle bir örnek yaşanmışken bundan ders çıkarmalıyız. Bizim çıkarlarımızla patronların çıkarları birbirine zıttır. Patronun bu sessizliği altında asla iyi niyet aramamalı ya da “tamam sendikayı kabul etti” iyimserliğine kapılmamalıyız. Biz her şeye, her saldırıya, patronun her manevrasına karşı hazırlıklı olmalıyız. Öyle bir hazırlığımız olmalı ki, patronun herhangi bir saldırısının karşısına birlik olmuş Philips işçileri olarak çıkmalı, üretimden gelen gücümüzü kullanabilmeliyiz.

## Kazanmak için Philips işçilerinin birleşmesi ve örgütlenmesi gerekiyor

Eğer sendikal hakkımızı kazanmak istiyorsak, kendi iç örgütlülüğümüzü yaratmalıyız. Ancak sağlam bir iç örgütlülük patronun saldırılarına karşı direnebilir. Bu sadece kendi sendikal hakkımız için değil; diğer işletmelerde çalışan arkadaşlara örnek olması açısından da önemlidir. Philips’te kazanırsak tüm OSB’deki işçiler kazanmış olacak. Bu bilinç ve kararlılıkla davranmalı ve mücadele etmeliyiz.

## Philips’te örgütlü işçiler kazanacak!

## İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

***OSİM-DER’den işçiler  
(İMES İşçi Bülteni’nin Eylül 2004  
tarihli sayısından alınmıştır...)***

# İnfaz yasasıyla zindanlara yönelik kapsamlı saldırı tamamlanmak isteniyor

Sevgili yoldaşlar,

Buraya ilişkin genel bir bilgi sunmaya çalışacağım. Esasında bildiğiniz dışında çok değişen bir şey yok. Zaman zaman hak gaspları, zaman zaman tutsaklara değişik nedenlerle (çoğu kez keyfi ) şiddet uygulamaları ve gelen şehit haberleri... Gerisi tecrit, izolasyon ve tutsaklık...

Bugünlerde buraların en yoğun gündemi yeni ceza yasası ile gündeme gelecek olan infaz yasası. Kuşkusuz sürpriz bir gelişme değil bu. Bahsedilen yasalar 14 Eylül’de mecliste görüşülmeye başlanacak. İnfaz yasasının ne getirdiğini, yani ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Bu yasayla devrimci tutsaklara yönelik son 25 yılın en kapsamlı saldırısı tamamlanmak isteniyor. Dolayısıyla burada gündemi bu saldırı yasalarının oluşturması son derece olağan.

Bugün çıkartılmak istenen infaz yasası ve onun özünü oluşturan tek tip elbise ve zorla çalıştırma, düzenin ‘80 faşist darbesinin hemen ardından gündeme getirdiği bir saldırıydı. O gün toplumun büyük bölümünü teslim alan faşist darbeciler, cezaevlerine “attıkları”na da bu saldırıları dayatarak tam bir teslimiyeti hedeflemişlerdi. Sistematik baskı, terör ve işkenceyle kolay başarı kazanacaklarını umuyorlardı. Bu konuda Diyarbakır ve Metris pratiği biliniyor. Ama o günün koşullarında bunu başaramadılar. Dışarıyı zaptı rapt altına alabilseler de, içeriği tam bir teslimiyet noktasına sürükleyememişlerdi.

‘91 infaz yasası, devrimci tutsaklara tekrar tek tipi dayatmayı, bunun için devrimcileri hücrelere atmayı öngörüyordu. Eskişehir tabutluğu bu nedenle inşa edilmişti. Ancak bu saldırılar ‘90’lı yıllar boyunca büyük direnişlerle geri püskürtüldü. ‘91 infaz yasası, devrimci tutsaklara normal tutukluların üstünde ceza verilmesini sağlamasının dışında kağıt üstünde kaldı. ‘96’daki saldırı bedel ödenerek geri püskürtüldü.

19 Aralık saldırısı, sistemin 20 yılı bulan saldırılarının her defasında püskürtülmesinin tecrübelerine dayanıyordu.

Bugün artık, ‘91 infaz yasası uyarınca yüksek güvenlikli adledilen 1’li ve 3’lü hücrelerdeyiz. ‘80 ve ‘90’lı yıllar boyunca görkemli direnişler örgütleyebilmenin çok temel bir etkeniydi birlikte olmamız. Zaten düzen tam da bu yüzden, bizi teslim almak veya en azından gücümüzü zayıflatmak amacıyla bu hücreleri hazırladı.

Şimdiki infaz yasası, yani TTE ve zorla çalıştırma, bu sürecin bir devamı niteliğini taşıyor. 25 yıl önce başlatmış oldukları saldırıdan farklı olarak bugünkü saldırı bir dizi sinsi ayırım yapıyor. ‘80 sonrası tek tip dayatması tüm tutsaklara yönelik bir saldırıydı. Oysa bugünkü yasa tutuklu-hükümlü ayırımı yapıyor ve tek tip ve zorla çalıştırmayı sadece hükümlüler için öngörüyor. Dahası yargılandığı maddeye göre ayırım yapılmasını öngörüyor. Bu sinsi ayırımların amacı tutsaklar arasındaki dayanışmayı zayıflatmak. Biz elbette bu saldırıya topyekûn cevap vereceğiz. Fakat burada, dayanışmanın önüne geçilemese bile, belli yönlerden zayıflatmak amaçlanıyor. Yine ‘80’lerden farklı olarak, saldırıyı uzun bir döneme yayarak, karşı çıkışların etkisini süreç içerisinde azaltmayı hedefliyor. Zira bunu yapabilecek manevra alanına sahipler. F tipine getirilmiş olmamız veri alınıyor.

Tek tip ve zorla çalıştırma saldırısı, özellikle F tipi koşullarında tek tek devrimci bireylerde somutlaşacak bir saldırı ve buna karşı verilen mücadele olacak. Bu noktada bana göre, devrimci bireyde güçlü bir iradi karşı koyuş/direnç noktası olacaktır. Zira tek tip elbise devrimci birey için moral sınırdır. Bu, özellikle ülkemizde uzun yılların sınıf savaşımının bir birikimidir. Yani devrimci birey üzerinde sınıf savaşımının somutlanmasıdır. Bu nedenle saldırıya karşı güçlü bir karşı koyuş olacaktır. (...) Ama önemli olan buranın sınıf savaşımının bir alanı olduğu billinciyle bu mücadeleyi dışarıya/topluma maledebilmektir. Uzun vadede direnç noktasının ayakta kalması buna bağlıdır. Bunun için toplumun tek tipe karşı oluşturduğu birikimin F tipine karşı oluşan tepkiyle birleştirilmesi orta vadede epey yol aldıracaktır.

Elbette bunlar benim öngörülerim. Sonuçta böyle olacak diye kesin bir şey söylenemez. Bugüne kadar yaşananlar ve 2000’den sonraki yönelimler üzerinden söylüyorum bunları. Ama şunu da belirtmek gerekir. Son tahlilde bu bir savaşa, karşı taraf en öngörülmeleyen yerden saldırmaya çalışır. Zira savaşın kuralı budur. Bu nedenle tam böyle yaşanmayabilir önümüzdeki süreç. Ama genel anlamda bu saldırı hayata geçirilecek ve bu süreç 14 Eylül’de başlıyor.

Hepinize en sıcak selamlarımı gönderiyor, hasretle kucaklıyorum...

***Argun Butay***

1 No’lu F Tipi Hapishane  
C-1/G8 Tekirdağ



**Victor Jara:**

# Şili'nin ölümsüz şarkısı



Şili... Dünya haritasında arayıp bulursanız, “dünyanın öteki ucunda” olduğunu görürsünüz. Oysa, aradaki bunca mesafeye rağmen Şili’deki yaşam bizdekine çok benzer. Bizdeki halk ozanlarına karşılık gelen “cantador”lar vardır örneğin Şili’de. Şehirlerinde, fabrikalarında ve bakır madenlerinde tıpkı bizdeki gibi sömürü ve yoksulluk kol gezer. Yazar Eduardo Galeano Şili’yi, boylu boyunca uzanan bir hançere benzetir.

“Latin Amerika’nın hançeri”ni kana bulayan ise Amerikan emperyalizmidir. 12 Eylül darbesinden 7 yıl önce, 11 Eylül 1973’te Şili’de de bir darbe yaşanır ve böylece 17 yıllık faşist Pinochet diktatörlüğü dönemi açılmış olur.

Şili’deki yaşamın bunlardan öte bizdekine benzer bir yanı daha var; devrime sevdalanmış çocukları. Faşizm tarafından katledilseler de, yine de kavgalarından yılmadılar. Bu tarihler boyunca böyle oldu. Bizler Demirci Kaval’ardan Pir Sultanlar’a , onlar Simon Bolivarlar’dan Zapata’lara. Bizler 30 yılı aşkın bir mücadele çizgisi üzerinde Denizler’imizi ve Habipler’imizi, kavgada en sevdiklerimizi güneşin sofrasına uğurladık. Şili’nin devrimcileri de, 31 yıl önce stadyumlarda, evlerde, sokaklarda, işkencehanelerde, binlerle katledildiler. Katledildiğimiz her gün gibi; o gün de asla unutulmadı. Takvimlerin o yaprağı hiç sökülmedi. Şili ve dünya; “yoldaş başkan Allende”yi ve Victor Jara’yi hiç unutmadı.

**“Şefkatli bir güvercin gibi uçar gitarımın sesi...”**

Şili’nin yiğit devrimci ozanı Victor Jara yoksul köylerden birinde ve yoksul bir köy çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası çobandı. Annesi düğünlerde, törenlerde gitar çalıyordu. Jara okuma-yazmayı ve müziğin büyüünü “cantador” olan annesinden öğrendi. “Annem çalarken o tahta kutudan çıkan ezgiler içime işlerdi. Anımsıyorum, o çalarken olduğum yerde taş kesilir, kendimden geçerdim. Sonra, en küçük zevkimden biri de gitara dokunmak, yavaş yavaş okşamaktı. Ne hayaller kurardım o zamanlar... Uçsuz bucaksız bir hayal denizine dalar giderdim...”

Şili türküleri dinleyerek geçen çocukluğunun

ardından 15 yaşına geldiğinde annesi öldü. Bu ölüm ailenin dağılmasına Jara’nın da okulunu bırakmasına neden oldu. Kilise okuluna gitmeye karar verdi. Müzik bilgisinin temelleri de burada atıldı. Annesinin ölümüyle içine düştüğü yalnızlık ve bunalımlarına çare olsun diye girmişti kiliseye ama dışarıda gürül gürül akan bir hayat vardı. Okul bittikten sonra rahiplik yapmadı.

Jara, çeşitli kısa süreli işlerde çalıştı ve sonunda Şili Üniversitesi korosuna girdi. İlk bestelerini burada yaptı. Burada “Yeni Şarkı” akımının kurucusu olan Violet Parra ile tanıştı ve onunla çalışmaya başladı. Parra, İnka ve Aztek kültürlerini, Akdeniz ve Afrika kültürleriyle kaynaştırarak “Yeni Şarkı”yı oluşturdu. Jara da Yeni Şarkı çalışmalarını sürdürdü. Kaynak olarak Latin Amerika’nın geleneksel müziğini ve folklorik öğelerini aldı ve bunları çoksesli bir hale getirdi.

Yeni Şarkı kısa zamanda emperyalizmin ve sömürgeciliğin karşısında bir sembol haline geldi. Artık Jara’nın şarkıları fabrikalarda, okullarda, sokaklardaydı. O, elinde gitarıyla her grevde, her öğrenci eyleminde direniş şarkılarını söylüyordu. Sesi çoktan Şili sınırlarını aşarak dünyanın dört bir yanına ulaşmıştı. Ona göre bunun nedeni, ne türkü söyleme aşkıydı ne de sesini dinletme isteği. Onun şarkıları ve “namuslu gitarının sesi” dünyanın yüreğinden çıkıyordu. Kendisi, “*Şefkatli bir güvercin gibi uçar gitarımın sesi, kutsal su gibi*” diye ifade ediyordu.

Dünyanın yüreğinde açlık, yoksulluk içinde kıvrılanan milyarların acıları vardı. Jara’nın şarkıları dünyanın yüreğinden gelen acıları anlatıyordu. Sadece acıları değil, dünyanın her yerinde, sömürüye karşı direnenlerin şarkılarını söylüyordu. “*Yapmakta olduğumuz şeylerin katasal değeri olduğuna, kitleleri sürüklediğine inanıyorum. Devrimci şarkı, devrimci bir güçtür. Bütün üçüncü dünya ülkelerinde sözü geçen güçlü bir silah...*”

**Onbin el...**

Jara, 1970 seçimlerinde Unidad Popular’ı ve Salvador Allende’yi destekledi. 11 Eylül’deki darbenin hemen ertesinde Santiago Üniversitesi’nde gözaltına alındı ve binlerce kişiyle birlikte Santiago Stadyumu’na getirildi. Yüreğinde, postallarla çiğnenen

ülkesinin ve katledilen yoldaşı Allende’nin acısı vardı. Ama o acılarını dünyanın yüreğine gömdü. Öldürüleceğini bildiği halde, oradaki binlere moral verebilmek için gitarının tellerine dokundu. Çünkü o; eylemlerde, direnişlerde, her koşulda direnmeyi salık vermişti şarkılarıyla. Stadyumdaki binler için bir şarkı yazdı. Çevresindekiler her satırını ezberlediler. “Beşbin kişiyiz burada” diye başlıyordu şarkı.

*“Beş bin kişiyiz*

*Kimbilir kaç kişidir*

*Bütün şehirlerde ve bütün ülkede*

*Tohum eken ve fabrika işleten*

*Yalnız burada onbin el”*

Jara daha sonra partisinin marşı “Venceremos”u söylemeye başladı. Korkak, titrek değildi sesi, kendinden emindi. Katillere boyun eğmeyeceğini haykırır gibiydi. Askerler-ki ellerinde silahları vardı, dışarıda tankları ve bombardıman uçakları vardı- Jara’nın güvercin gibi uçan türkülerinden korktular. Bir asker tüfeğinin kabzasını kaldırdı. Onu susturmak ve öbürlerine ibret olması için Jara’nın parmaklarını kırdı. Kırık parmakları gitarın tellerine vuramıyordu. O da marşı var gücüyle söylemeye başladı. Üstelik şimdi stadyumdakiler de ona katılmışlardı. Şili’nin dört bir yanından bu stadyuma getirilen binlerce kişi faşizmin karşısında; işkence görececeklerini, öldürüleceklerini bildikleri halde, katillerin suratına “Venceremos!” (Kazanacağız!) diye haykırıyorlardı. Jara’nın istediği de buydu. Bundan sonrası...

Victor Jara’nın ölü bedeni dört gün sonra bir sokakta bulundu. Ağır işkencelerden geçirilmiş ve vücudu kurşunlarla delik deşik edilmişti.

Victor Jara, ölümsüz şarkının ölümsüz bestecisi. Bedenine onlarca kurşun sıkan eller ne kadar zavallı şimdi. Geçtiğimiz yıl katledildiği Santiago stadyumuna adı verildi. Oysa onu yaşatmak için buna hiç gerek yoktu. Çünkü Venceremos, Şili kadar uzak değil bize ve tüm dünyanın devrimcilerine. Jara’nın 31 yıl önce işkencecilere karşı, kendi diliyle, İspanyolca ile haykırdığı marşa, biz de kendi dilimizle ses veriyoruz.

*“Venceremos venceremos*

*Kıralım zincirlerimizi*

*Venceremos venceremos*

*Zulme ve yoksulluğa paydos!”*

**H. Ezgi**



# F Tipi yaşam nasıldır?

19 Aralık 2000 tarihinde tüm dünyayı aptal yerine koyarak adına ‘HAYATA DÖNÜŞ’ dedikleri katliamla kapatıldık bu hücrelere.

Nasıl yaşanır buralarda?

F tipinde yaşam; iradenizin yok sayılmasıdır. Her şeyin sizin iradenizin dışında hapishane idaresinin belirleyiciliğinde gelişmesidir.

F TİPLERİNDE  
‘HIÇ’ SİNİZDİR... TECRİTTİR...

Tek tutuluyorsanız, yattığımız süre boyunca ikinci bir insanın yüzüne, gülüşüne, sohbetine, hasret kalmanız, iki ya da üç kişi tutuluyorsanız hücrenizde kalan kişiler dışında insan yüzü görüp paylaşma girememenizdir.

F tipinde yaşam, insanın sosyal varlık olduğunun inkârıdır. Dipsiz bir kuyuya seslenmektir.

Hak gaspları ve yaşatılan sorunlara yönelik hiçbir girişiminize sonuç alamamanızdır.

Sesiniz o kuyuda ya yiter, ya da yankılanır ve size geri döner.

Hak gaspları, sorunlar, keyfi tutumlar karşısında yapılan binlerce suç duyurusunun ‘Kanun ve yönetmeliğe aykırı durum yoktur’ denilerek reddedilmesi veya takipsizlik kararı verilmesidir.

Hapishaneye girişte çırlıçıplak onursuz arama dayatılmasıdır.

Gardiyanlar karşısında hazırola geçip, ‘Buradayım’ demek, dayatılan askeri nizamı kabul etmek için günlerce ‘dayak yemeyi’ göze almanızdır.

Mahkemeye ve hastaneye giderken X Ray cihazından geçirilmenize rağmen dönene kadar altı defa aranmanızın, ayakkabınızı çıkarmanızın dayatılmasıdır.

Söz konusu edilen ortak kullanım alanları ve haftada beş gün birer saat sohbete çıkmanın birçok şarta bağlı olmasıdır: Uslu olacaksın, tredmana uyacaksın...

Saldırıya uğradığında yaptığın suç duyurusunun hasıraltı edilmesi, saldırı izlerini tespit ettirdiğin belgenin revirde tutulan sağlık dosyasından yok edilmesidir.

Ayda iki defa etrafın dağıtılması, bunun haricinde iki defa ‘sayım’ adı altında dolapların içine dahi bakılmasıdır.

Elektriğin, suyun, merkezi radyonun asıl kontrol düğmesinin hücre dışında olmasıdır: İdare istediğinde açar, istediğinde kapat...

Merkezi radyodan ses sonuna dek açılarak daracık hücrenizde yankılanması, yüksek sesle dinletilen arabesk ve pop ile kafanızın allak bullak edilmesidir.

Her şeyin sayılı olmasıdır...

1 kaşık, 1 tabak, 1 bardak, 1 sandalye, 2 battaniye, 3 kitap; giysileriniz dahi sayılıdır: 2 kazak, 3 pantolon,

2 gömlek, 1 mont... Yenisini almak için, eskisini vermek zorundasınızdır. Örneğin bardağınız kırılrsa, bir hafta bekleyip kırıkları verdikten sonra yenisini alabilirsiniz.

Fotoğrafta dahi tek olmanızdır... Aynı hücrede kaldığınız arkadaşınızla beraber fotoğraf çektiirmeniz bile yasaktır.

Hücrenizden herhangi bir nedenle (revir, hastane, mahkeme vs.) çıktığınızda koridorda karşılaştığınız bir tutsakla merhabalaşmanızın dahi engellenmeye çalışılmasıdır.



Mahkemeye, hastaneye gidişte sevk aracının dahi hücrelere bölünmüş olması, yolculuk sırasında dahi tecritin devam etmesidir.

Bu hücreler daracık, basık ve havasızdır. Dışarıyı gören bir penceresi dahi yoktur.

Üç kitaptan fazlasının yasak oluşu ve bunun ‘Kendilerini kitapla yakıyorlar’, ‘odaların hijyeni’ gibi komik gerekçelerle açıklanmasıdır.

Ansiklopedilerden, çeşitli sözlüklerden vb. mahrum bırakılmanızdır. Bir araştırma yapmanızın dahi engellenmesidir.

Yakınlarınıza, sevdiklerinize başlıca iletişim aracınız olan mektupların binbir gerekçeyle karalanması, kısmen veya tamamen imha edilmesi, gerekçe bulunamadığında ise yok edilmesidir.

isterler.

Elektrik kesildiğinde akşamları zaten zifiri karanlık olan hücrenin gündüzleri dahi karanlık oluşudur.

İdarenin, jeneratörleri sadece idari bölümü ve koridorları aydınlatmak için kullanışı, hücrelere elektrik verilmeyişidir.

Elektrik şu veya bu nedenle kesildiğinde, hücrenin içinde tüp, ocak olmadığından sıcak bir şeyi dahi içememek, bir çay yapamamaktır.

Sular şu veya bu nedenle kesildiğinde, hücrenin içinde olan tuvalete dökülecek su dahi bulamaman; kokuya, kire mahkûm edilmendir...

**Perihan Mağden**  
(Radikal, 4 Eylül 2004)

## ÇHD’den açıklama...

# “Hak ve özgürlük mücadelesinde inançla yerimizi alacağız...”

ÇHD, Adli Yıl açılışı nedeniyle 6 Eylül günü Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metnini ÇHD yönetim kurulu üyesi Basri Akyüz okudu. Açıklamada Yargıtay-MİT-çete üçgenine değinilerek, “Bu gayri meşru ilişkiler hem yargı, hem de idari kurumlar yönünden tam olarak ortaya çıkarılmalı ve kamuoyu önünde açık bir hesaplaşmaya gidilmelidir. Çeteler ile girilen kirli ilişkiler, onların halka karşı işlediği suçlar ve bunun yargı uzantıları da ortaya çıkarılmalı, açıklanmalıdır. Bu kirli ilişkiler sistematğinde hiçbir sorumluluğu olmayan ve yargının katı uygulamalarının muhatabı olan emekçi ve yoksul halk bunu hepimizden beklemektedir. Halkımız tuzun koktuğunun farkındadır” denildi.

F tiplerine de değinilen açıklamaya şu sözlerle devam edildi:

“Emperyalist saldırganlığın Irak’ta yürüttüğü katliamlar ve ona destek olan yönetimi kanıksayan insanlarımız ve kurumlarımız da maalesef yanı başımızda, cezaevlerinde ölümleri ve sakatlanmaları da duyarsızca izlemektedir. F tipi cezaevleri başta olmak üzere cezaevlerinde ‘tecrit ve izolasyon’ sınırsızca devam etmektedir. F tipi

süreç ve ölüm oruçlarında yaşamını yitirenlerin sayısı 117’yi bulmuştur. Hükümlüler ile avukatların görüşmesi neredeyse imkansızlaşırken, tutuklu görüşleri ve aramalar birer eziyet halini almıştır. Tecrit sorunu tutukluların makul sayıda bir araya gelmelerini, ortak mekan ve aktivitelerden koşulsuz bir hak olarak yararlanmalarını sağlayacak bir çözümle gidilmelidir. Sorunun kaynağı olan Terörle Mücadele Yasası ve özellikle 16. maddesi ısrarla yürürlükte tutulmaktadır. Meclise sunulan Ceza İnfaz Yasası tasarısı da bu hükümleri korumakla kalmıyor, zorla çalıştırma, tek tip elbise, mahpus hakkı tanımama gibi birçok hükmü ile Ortaçağ artığı ‘kürek cezası’ benzeri bir ceza infaz sistemi getirerek sermaye için ucuz işgücü kaynağı oluşturmaya çalışıyor.”

19 Aralık cezaevleri operasyonlarının sorumlularının halen yargılanmadığının hatırlatıldığı açıklama “Bütün baroları, Barolar Birliği’ni ve hukukçuları gerçek ‘adalet’ için mücadeleye çağırıyoruz. Bir kez daha yineliyoruz ki, çağdaş hukukçular olarak hak ve özgürlük mücadelesinde inançla yerimizi alacağız” sözleriyle bitirildi.

**Kızıl Bayrak/İstanbul**



## Mücadele Postası



## Hakkımız olanı istiyoruz!



Bizler Mayıs ve Haziran ücretlerini alamayan ve yeni eğitim yılı için Milli Eğitim Bakanlığı'na başvuru yapmak zorunda kalan sözleşmeli öğretmenleriz.

Sizlerin de yardımıyla bu sene ücretli öğretmenler olarak hükümete mutlaka sesimizi duyuracağız. Bunca yıldır sizlerin de bildiği gibi ziraat, fen-edebiyat, veterinerlik, mühendislik vb. mezunlarını öğretmen olarak atadılar. Şimdi eğitim fakültesi mezunu olan binlercesi gibi işsiziz.

Milli Eğitim Bakanlığı öğretmen atamalarını çok sınırlı sayıda yapıyor. Ama okullar açılır açılmaz boş kadrolar ücretli öğretmenlerle dolduruluyor. İnsanları yarı ücrete çalıştırıyorlar. Eğer ülkemiz gerçekten bir hukuk ülkesi olsaydı böyle bir şey asla mümkün olamazdı.

Bizler madem öğretmen olma yeterliliğine sahip değiliz, o zaman niçin üniversitelerden mezun ediyoruz? Profesörler bizi mezun ediyor ama MEB atamıyor! Hadi bunu da geçelim, KPSS'den öğretmen olmak için yeterli puan alamayan binlerce kişi birçok ilde ücretli öğretmen olarak görevlendiriliyor. Madem ücretli olsa da öğretmenlik yapıyoruz, gerekli şartları taşıyan ilgili bölüm mezunları kadrolu hale getirilmelidir. Gerçek bir hukuk devleti bunu gerektirir. Bizler kimseden iş falan istemiyoruz. Sadece hakkımız olan mesleğimizi, herkesle eşit şartlarda yapmak istiyoruz.

**Ücretli öğretmenler/Konya**

# Daha güçlü bir *Kızıl Bayrak* için hep birlikte omuz omuza, yürek yüreğe!

Sevgili dostlar,  
Gece vardiyası çıkışı  
Aksaray güzergahına giderken,  
stres ve yorgunluğumu  
üzerimden atan bir manzarayla  
karşılaştım. Şirinevler'den  
Topkapı'ya kadar bütün duvarlar  
gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ın 10.  
yılı vesilesiyle çıkarılan afişlerle  
donatılmıştı. Yorgunluğun ve  
stresin yerine, büyük bir coşku  
ve heyecan aldı. "Ben de bir  
şeyler yapmalıyım" diyerek  
gazetemizi o sabah bayiiiden  
aldım ve doğruca vardiyadan  
çıkan işçi arkadaşların yanına  
gittim. O an sadece dört  
arkadaşla karşılaştım. Genel  
bazı sorunları konuştuktan sonra  
gazetemizin 10. yılından  
bahsettim ve her birine *Kızıl Bayrak*'ın yeni  
sayısını verdim.

Aynı dönemde *Genç İşçi Bülteni* de yaygın  
olarak dağıtılmıştı. Bu dağıtıma dair birkaç  
düşüncemi aktarmak istiyorum. Bültenimizi  
olabildiğince genç işçiyile buluşturmamız  
gerekıyor. Örneğin, Doğu Sanayi Sitesi'nde

**İşçi sınıfı savaşıacak,  
sosyalizm kazanacak!**  
**Kızıl Bayrak**  
**10. yılında!**



ulaşmış olacaktır.

Gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ta emeği geçen tüm  
arkadaşlara yürek dolusu sevgilerimi gönderirken,  
çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Daha güçlü  
bir *Kızıl Bayrak* için hep birlikte omuz omuza,  
yürek yüreğe.

**Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İstanbul**

## Direnen halkların yanındayız!

ABD' nin 11 Eylül sonrası başlatmış olduğu  
"öзgürleştirme" operasyonunda Afganistan'dan  
sonra sırayı Irak almıştı. Ama Irak halkının  
onurlu direnişi ABD'nin başlattığı bu saldırıyı  
boşa çıkardı. Bunu 28 Haziran'da  
emperyalistlerin biraraya gelerek ev sahipliğini  
TC'nin yaptığı NATO zirvesinde özel gündem  
olarak önlerine koydular. Başta ABD olmak  
üzere emperyalistler ve onların uşakları Irak'ın  
bir an önce "öзgürleştirilmesi" için ellerinden  
geleni yapma sözü verdiler.

ABD'nin "terörle mücadele" safsatasına  
baktığımızda, asıl teröristin kim olduğunu daha  
iyi anlarız. Ebu Garib'den Neced'e Irak halkına  
işkence ve zulüm gözler önünde yapılıyor. Aynı  
durum emperyalizme göbekten bağlı uşakları için  
de geçerli. Başta İsrail'in Filistin halkına yaptığı  
zulüm, işkence ve baskılar olmak üzere diğerleri  
de siyonist katillerden aşağı kalmıyor.

Türk burjuvazisinin öncü işçi ve devrimcilere,  
ezilen halklara nasıl baskı uyguladığını biliyoruz.  
Cezaevlerine yapılan operasyonlar, F tipi  
hücreler ve son olarak hazırlıkları yapılan L-D  
tipi yeni hücreler, işkenceler, gözaltında kayıplar,  
yargılı-yargısız infazlar vb. her türlü baskı ve  
zorla toplumsal muhalefetin önü kesilmeye  
çalışılıyor.

ABD, Irak'taki gerici rejimin yıkılması  
üzerine Irak halkının artık "öзgürleştirilmiş" bir

ülke olduğu safsatasıyla dünya kamuoyunu  
aldatmak istedi. Ancak fazla zaman geçmeden  
direniş başladı. ABD emperyalizminin Saddam  
rejiminden de beter olduğunu gören Irak halkı,  
zorba, katil ve işkenceci emperyalistlere gereken  
karşılığı vermeye başladı.

ABD emperyalizminin savaşın bittiğini ilan  
ettiği 1 Mayıs '03 tarihinin üzerinden uzun  
zaman geçmiş olmasına rağmen ne direniş  
bitmiştir ne de halklar "öзgürleştirilmiştir".  
Çünkü Irak halkı öзgürlüğün emperyalizme karşı  
direnişle geleceğini bilmektedir. Bu nedenle  
Sünni-Şii demeden direniş cephesinde  
birleşmeye başlamışlardır. Türk sermaye iktidarı  
da emperyalistlerden yana olmuştur. İşbirlikçi  
uşak takımından başka bir tutum da beklenemez.

Hükümetin savaş destekçisi olmasının  
gerisinde efendisi ABD'ye ve kapitalistlere  
yaranma politikası vardır. Emperyalist-kapitalist  
sisteme ve uşaklarına karşı sergileyeceğimiz en  
iyi mücadele biçimi fabrikalarda  
örgütlenmemizdir. Üretim alanlarında  
örgütlenirsek direnen halklara destek olabiliriz.  
Unutmayalım ki, komşusunda çıkarılan yangına  
seyirci kalmak demek o yangını çıkaran  
haydutların yanında olmak demektir. Bizler  
haydutların yanında değil işçi ve emekçilerin  
yanında olduğumuzu gösterelim.

**Çiğli Organize'den bir metal işçisi**

### **EKSEN Yayıncılık Büroları**

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,  
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24  
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.  
Aydınlar Apt. No: 8/101  
**KIRŞEHİR** Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710  
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3  
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı  
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)  
Esenyurt/İSTANBUL

### **Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!**

**Adı** : .....  
**Soyadı** : .....  
**Adresi** : .....  
.....  
**Tel** : .....

<b>6 Aylık</b>	<b>Yurt içi</b>	<b>30.000 000 TL</b>	<b>Yurt dışı</b>	<b>100 Euro</b>
<b>1 Yıllık</b>	<b>Yurt içi</b>	<b>60.000 000 TL</b>	<b>Yurt dışı</b>	<b>200 Euro</b>

Gülcan Ceyran adına,  
\* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3  
\* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094  
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.





12 Eylül askeri-faalist darbesi  
iflçi-emekçi ve devrimcilere karşı  
kanlı bir saldırıydı...

**Hesabını emekçiler  
soracak!**

